

ANN BRASHARES

Fete în blugi

A treia vară a

Frăției Pantaloniilor Călători

ANN BRASHARES

Fete în blugi

A treia vară a

Frății Pantaloniilor Călători

ANN BRASHARES a crescut în Chevy Chase, Maryland, alături de cei trei frați ai săi. Și-a început studiile de filozofie la Barnard College, în cadrul Columbia University din New York City. În speranța de a economisi bani pentru studii, Ann și-a propus să întrerupa școala un an pentru a lucra ca editor. Îndrăgostindu-se de această profesie, nu și-a mai reluat studiile, rămânând, în schimb, la New York. Ea a făcut trecerea de la editor la scriitor „cu normă întreagă” o dată cu romanul sau de debut, *Pantalonii Calători*, care s-a bucurat de un succes uriaș, cum puține romane cunosc.

Ann Brashares locuiește în prezent în New York cu soțul și cei trei copii ai săi. Și încă mai are în șifonier o pereche de blugi pe care a primit-o când era în clasa a X-a. Nefiind însă magici, acești blugi n-o mai încap.

ANN BRASHARES

Fete în blugi

A treia vară a

Frăției Pantaloniilor Călători

Noi, fondatoarele Frăției, stabilim următoarele reguli de folosire a Pantaloniilor:

1. Nu ai voie să speli Pantaloniile.
2. Nu ai voie să răsucești manșetele pantalonilor.
Este de prost gust și întotdeauna va fi așa.
3. Nu ai voie să pronunți cuvântul „grasă” cît timp porți Pantaloniile. Nu ai voie, sub nici o formă, să gîndești despre tine că ești grasă cît timp porți Pantaloniile.
4. Nu ai voie să lași nici un băiat să-ți scoată Pantaloniile; este, totuși, permis să îi dai jos tu însăși în prezența unui băiat.
5. Nu ai voie să te scobești în nas cît timp porți Pantaloniile. Este permis să te scobești în nas doar dacă reușești să te prefaci că, de fapt, te scarpini ușor.

6. La întrunirile noastre, trebuie să urmezi întocmai procedurile necesare pentru a justifica ce ai făcut cît timp ai fost în posesia Pantaloniilor:

- Pe cracul stîng al Pantaloniilor, vei scrie care a fost cel mai interesant loc pe care l-ai vizitat în timp ce ai purtat Pantaloniile.
- Pe cracul drept, vei scrie care a fost cel mai interesant lucru care ți s-a întîmplat în timp ce ai purtat Pantaloniile. (Spre exemplu: „M-am reîntîlnit cu vărul meu, Ivan, în timp ce purtam Pantaloniile”).

7. Trebuie să le scrii colegelor tale din Frație de-a lungul verii, chiar dacă te distrezi de minune și fără ele.

8. Trebuie să transmiți Pantaloniile mai departe în conformitate cu regulile stabilite mai jos de Frație; dacă nu vei respecta această regulă, vei primi muștruluieli zdravene în cadrul următoarei întîlniri.

9. Nu ai voie să porți Pantaloniile cu cămașă băgată în ei și nici să aibă curea. Vezi regula nr. 2.

10. Ține minte: Pantaloniile = iubire. Iubește-ți prietenele! Iubește-te pe tine însăși!

Pentru Jacob,
băiatul meu
cel merituos

Mulțumiri

Aș dori să îi mulțumesc lui Jody Anderson. De asemenea, calde mulțumiri lui Wendy Loggia, Beverly Horowitz și întregii echipe de la Random House Children's Books: Marci Senders, Kathy Dunn, Judith Hant, Daisy Kline și Chip Gibson.

Mulțumiri cu totul speciale lui Leslie Morgenstein, dar și agentului meu, Jennifer Rudolph Wals.

De asemenea, părinților mei Jane Easton Brashares și William Brashares, fraților mei Beau, Justin și Ben, precum și copiii mei: Sam, Nathaniel și Susannah.

Văra, cîntecul
se cîntă pe sine.
William Carlos Williams

Prolog

Dacă citești această carte, sigur ai auzit de noi. Sau despre Pantalonii noștri, oricum. Dacă e așa, poți sări peste cîteva pagini. Dacă nu, mai stai cu mine un minut. Voi încerca să-l fac nedureros.

Poți spune, nu vreau să citesc o carte despre pantaloni! Și pot să înțeleg ceea ce simți. (În Anglia, *pants* înseamnă chiloți. Știi?) Dar, crede-mă, aceștia sînt pantaloni ca-n basme! Acești Pantaloni au puterea uluitoare de a transforma patru adolescente obișnuite în frumuseți răpitoare, care trăiesc vieți uimitor de aventuroase, ca să nu mai vorbim că-i fac pe tinerii superbi să cadă mereu la picioarele lor.

Ei bine, exagerez. Nu fac, de fapt, chiar așa. Dar ne țin împreună cînd sîntem departe una de alta. Ne fac să ne simțim în siguranță și iubite. Ne

poartă prin locuri pe unde n-am îndrăzni să mergem. Ne ajută să aflăm care băieți contează și care nu. Ne fac oameni mai buni și prietene mai bune. Vă jur că toate acestea sînt adevărate.

Și arată bine tot timpul.

Cine sîntem? Noi sîntem noi. Întotdeauna am fost noi. Uneori sîntem pe noi. (Chichițe gramaticale, și atît!) Totul se datorează sălii de gimnastică a Gildei, din Bethesda, Maryland, care avea și ore de aerobic prenatal, acum optsprezece ani. Mama mea, mama lui Carmen, mama Lenei și mama lui Bee au țopăit și au transpirat de-a lungul unei veri lungi fiind însărcinate, și apoi au dat naștere fiecare unei fete (plus un băiețel, în cazul mamei lui Bee), în septembrie. După cît îmi dau eu seama, în acei primi ani, mamele noastre ne-au crescut mai mult ca pe niște pisoii născuți deodată, decît ca pe niște copii individuali. Abia mai tîrziu, mamele noastre au început să ne crească separat.

Cum să ne descriu pe fiecare dintre noi patru? Hai să mă folosesc de metafora mașinilor.

Carmen ar fi o mașină cu tracțiune integrală, cu motor de 8 cilindri în V, mare consumatoare de benzină, de culoare roșu cireașă. Poate să facă o mare harababură, dar este foarte amuzantă, se lipește de șosea și accelerează ca nebuna.

Lena ar avea un consum bun de benzină. Ca una din acele mașini hibrid. Bună pentru mediu și, desigur, frumoasă la vedere. Ar avea un GPS foarte performant, dar uneori ar mai zbîrci-o. Ar avea și *air-bag*-uri.

Bee nu ar avea *air-bag*-uri. S-ar putea să nu aibă nici bară de direcție. Și nici frîne. Ar fi un Ferrari albastru marin, mai puțin frînele.

Și eu, Tibby, aș fi o... bicicletă. Nu, glumesc. (Sînt destul de mare ca să conduc mașina, fir-ar al naibii să fie!) Ce-aș putea fi eu? Aș fi un Plymouth Duster nervos, verde-închis. Ei bine, poate că aceasta este ceea ce *vreau* să fiu. Dar eu sînt cea care scrie aceste rînduri, așa că trebuie să iau o decizie.

Pantalonii au venit prima dată la noi la momentul potrivit. Adică atunci cînd ne despărțeam pentru prima oară. Acum două veri, și-au arătat pentru prima dată puterea magică și vara trecută ne-au influențat viețile din nou. Vezi tu, noi nu purtăm Pantaloni tot anul. Îi lăsăm să se odihnească în timpul anului, așa că sînt superputernici cînd vine vara. (A fost un moment în iarna aceasta, cînd Carmen și i-a pus, la căsătoria mamei ei, dar aceea a fost o situație specială.)

Acum doi ani, am considerat că s-a întîmplat o mare grozăvie că am petrecut prima noastră

vară despărțite. Acum ne aflăm în fața ultimei noastre veri împreună. Mîine absolvim liceul. În septembrie, mergem la colegiu. Și lucrurile nu se petrec ca la televizor, unde toți se duc, ca prin farmec, la același colegiu. Noi vom merge la patru școli diferite, în trei orașe mari diferite (dar toate la distanță de numai patru ore unul de altul – aceasta a fost regula noastră numărul 1).

Bee este cea mai aiurită dintre noi patru și s-a dus la fiecare școală la care a făcut cerere. (Poți spune americană get-beget?) A ales Brown. Lena s-a decis, împotriva sfaturilor părinților ei, să meargă la School of Design, școala de artă din Rhode Island, Carmen merge la Williams, așa cum a visat întotdeauna, și eu încep școala de cinematografie de la Universitatea din New York.

Dintre toate schimbările petrecute de-a lungul vieții, asta este cu adevărat foarte mare. Dacă ai fi tatăl meu, ai spune: „Hei, ne vom vedea de Ziua Recunoștinței!“ Dar, dacă ai fi în locul meu, ți-ai da seama că viața, așa cum o știam noi, se sfîrșise. Copilăria noastră se terminase. Poate că nu aveam să mai locuim acasă niciodată. Poate nu aveam să mai locuim împreună niciodată. Sîntem obligate să ne începem adevăratele noastre vieți. Pe mine mă impresionează, dar este și singurul gînd de pe lume care mă înspăimîntă.

Mîine-seară, la cofetăria Gildei, vom lansa Pantalonii Călători în a treia călătorie de vară a lor. Mîine începe aventura vieții noastre. Acum vom avea nevoie cel mai mult de Pantalonii noștri.

După aceea, universul va
exploda spre plăcerea voastră.

Douglas Adams

— Bun... Bee cu Greta și Valia, și Lena, ordonă Carmen, făcându-i semn cu mîna bunicuței rătăcite de grup să se alăture. Bee și Lena își încrucișară picioarele, fiecare încercînd să iasă în evidență, în timp ce Carmen declanșa aparatul digital de fotografiat.

— Bun, hmm. Effie și hmm... Perry. Și Katherine și Nicky. Cu Tibby, Lena și Bee.

Lena îi aruncă o privire piezișă. Lena ura fotografiile.

— Ești plătită pentru asta sau ce? întrebă ea nervoasă.

Carmen își ridică părul de pe ceafa transpirată. Cămașa neagră strălucitoare nu permitea deloc pătrunderea aerului. Își scutură toca (de fapt *mortarboard* – pălăriile acelea de absolvenți cu ciucure și boruri largi) (cine s-o fi gîndit vreodată la acest nume?) și o puse sub braț.

– Strângeți-vă una lîngă alta. Nu o prind pe Perry!

Katherine, sora de trei ani a lui Tibby, se strîm-ba nervoasă la fratele ei mai mare, Nicky, care se așezase pe piciorul ei.

Nu era vina lui Carmen că prietenele ei aveau familii numeroase. Dar era momentul absolvirii, pentru Dumnezeu. Era o zi mare. Nu avea de gînd să lipsească cineva din poză. Ea nu avea, oficial, nici frați, nici surori. Trebuia să profite de cei neoficiali.

– Nu este nici un pic de umbră, remarcă necăjită bunica Lenei.

Erau pe un teren de fotbal. Carmen și-a imaginat imediat ce probleme ar fi creat un fag sau un stejar plantat la cincizeci de metri de la mijlocul terenului. Gîndul la acest lucru o făcu să se întoarcă spre grupul de absolvenți-jucători de fotbal, la familiile lor și la admiratori. Era unul dintre numeroasele reuniuni de găști și bisericuțe răspîndite pe terenul fierbinte – ultimul prilej de a sta de vorbă.

Bunica lui Carmen, Carmen senior (Seniora, cum îi spunea Tibby), arunca priviri ofilite spre tatăl lui Carmen, ca și cum l-ar fi certat pe el pentru căldura nemiloasă. Carmen aproape că putea citi ce se petrecea în mintea bunicii ei: „Dacă

Albert a putut să o părăsească pe Cristina, mama lui Carmen, de ce n-ar fi în stare omul ăsta?“

– Acum, atenție, toată lumea, bine?

Fusese o dimineată lungă. Carmen știa că dusesese nervii tuturor la limita rezistenței. Era nervoasă pe ea însăși din cauza aceasta. Dar, cine altcineva să aibă grijă de posteritate? Îhh?

– Ultima! Jur!

Îi alinie pe tați și pe băieții înalți în spate. Chiar și pe tatăl Lenei – nu pentru că era înalt (Bee avea nouă centimetri mai mult ca el), ci deoarece Carmen era o persoană grijulie, și așa a crezut ea de cuviință.

Bunicile și mamele urmară pe rîndul imediat din față. Valia, Carmen senior, Felicia (străbunica lui Tibby, care habar n-avea unde se afla), Greta, care-și aranja nervoasă părul permanent. Apoi, era Ari, în costumul ei frumos de culoare bej, Cristina, privind constant peste umăr la noul ei soț, David, mama lui Tibby, rujată pînă și pe dinți. Și mai era soția lui Albert, Lidia, agasată, dar și neliniștită că i s-ar putea lua un centimetru pătrat din spațiul ei.

În sfîrșit, Carmen îi așează la locurile lor pe cei doi frați. Effie se strîmbă că trebuie să stea în genunchi, la același nivel cu Nicky și Katherine. Tibby îl convinse pe Brian să se mute din locul lui de pe margine și îl aranjă pe rîndul din spate.

Și acum era rîndul Tomnaticelor. Pe locurile față, se înghesuiau una în alta într-o masă de poliester negru fierbinte, lăsînd un loc liber în centru pentru Carmen.

– Bine! Grozav! strigă Carmen spre ei, ca încurajare. Rămîneți așa, doar o secundă!

Carmen aproape că îl dărimă pe Domnul Collings de pe platformă. Domnul Collins era profesorul care o dăduse pe Carmen afară din clasă, pe culoar, de cele mai multe ori, dar era de asemenea profesorul care o iubea cel mai mult.

– Ne-am așezat cu toții, spuse Carmen. Aici! Îi arată domnului Collins unde voia să plaseze aparatul de fotografiat. Carmen a studiat o clipă imaginea prin obiectiv. Îi vedea pe toți în micul cadru – prietenele ei iubite, mama ei, tatăl vitreg, tatăl actual, bunica. Prietenele mamei ei, tații, familii pe care le simțea așa de apropiate, de parcă erau propria familie. Aceasta era toată viața ei, chiar acolo, în obiectiv. Tribul ei. Tot ce conta. Și momentul acela. Extrem de important. Toți împreună, sărbătorind o zi și o realizare care le aparținea și lor patru, în egală măsură. Era o culme a unei vieți împărtășite cu ceilalți.

Carmen se aruncă în mijlocul grămezii de prieteni. Țipa, cuprinsă de emoție, ceea ce îi făcu și pe ceilalți să țipe. Simțea atingerea lor, toți formau un întreg – brațe înconjurînd umeri și talii, obraji, zbîrciți sau netezi, unul lîngă altul. Apoi,

Carmen izbucni în lacrimi, deși știa că în fotografie ochii ei se vor vedea și mai umflați.

Garantat, Tibby era prost dispusă. Tot ce vedea în jurul ei era schimbarea. Nu se vorbea decît despre schimbare. Nu-i plăceau pantofii cu toc ai lui Bee, îi încălțase două zile la rînd. Era tîfnoasă pentru că Lena își scurtase cam zece centimetri din păr. Nu s-ar putea ca toată lumea să lase lucrurile cum sînt, pentru cîteva minute?

Tibby se adapta greu. Înainte de începerea școlii, educatorii ei spuneau că avea probleme cu tranzițiile. Tibby prefera să privească înapoi pentru a găsi informații, decît înainte. În ce-o privea, ea se baza oricînd pe raportul pedagogilor, și nu pe prezicerile vreunei ghicitoare. Era cea mai ieftină și bună autoanaliză din zonă.

Tibby văzu localul Gildei cu exact aceiași ochi. Se schimba și el. Zilele lui glorioase din anii optzeci ai secolului nouăsprezece erau departe, mult în urmă. Își arăta vîrsta. Podeaua de lemn, cîndva strălucitoare, era zgîriată și mată. Una dintre oglinzi era crăpată. Covoarele aveau tot atîția ani ca Tibby, dar fuseseră spălate mult mai rar. Localul Gildei încerca să țină piept trecerii timpului, oferind partide de kickboxing și yoga, după cum scria cu cretă pe tabla mare de scris, dar lui Tibby nu i se părea că eforturile ajutau prea mult. Dacă ar fi dat faliment? Ce gînd

oribil! Poate că Tibby ar trebui să se înscrie la câteva ore de yoga? Nu, ar fi ciudat, nu-i așa?

– Tibby, ești gata?

Lena o privea cu sprâncenele arcuite întrebător.

– Dacă se închide localul Gildei?

Tibby dădu să vorbească și iată ce îi ieși din gură.

Carmen, cu Pantalonii Călători în brațe, Lena, aprinzînd lumînările, Bee, agitîndu-se cu întreprătoarele stricate de la ușă, toate se opriră să se uite la ea.

– Priviți la locul acesta, le arătă Tibby de jur împrejur. Vreau să spun, cine vine aici?

Lena era uluită.

– Nu știu. Cineva. Femei. Oameni care fac yoga.

– Oameni care fac yoga? întrebă Carmen.

– Nu știu, a spus Lena din nou, rîzînd.

Tibby era cea mai capabilă de detașare emoțională, dar în seara aceea totul ieșise la suprafață. Gîndurile ei iraționale despre localul Gildei o făceau să se simtă disperată, ca și cum dispariția lui ar putut înghiți întreaga lor existență – ca și cum o schimbare în prezent ar putea șterge trecutul. Trecutul i se părea fragil. Dar trecutul era înfăptuit, corect? Nu putea fi schimbat. De ce simțea ea așa o nevoie să-l protejeze?

– Cred că este vremea Pantaloniilor, spuse Carmen. Gustările se terminaseră. Lumînările erau

aprinse. Se auzea o muzică de dans fantastic de proastă.

Tibby nu era sigură că voia să vină vremea Pantaloniilor. Nu încă. Și așa își păstra cu greu cumpătul. Se temea că prietenele ei o să remarce starea ei.

Prea târziu. Din brațele lui Carmen apărură artefactele ritualului lor. Pantalonii, despăturindu-se ușor după împachetarea din timpul iernii, părînd a căpăta puteri pe măsură ce se îmbibau cu atmosfera specială a localului Gildei. Carmen îi întinse pe jos și puse deasupra lor manifestul care cuprindea regulile cu privire la purtatul lor, scris în acea primă noapte de acum doi. În tăcere, formară un cerc în jurul lor, studiind inscripțiile și broderiile care înregistrau cursul vieților lor din timpul verii.

— În seara asta spunem adio liceului și la revedere lui Bee, pentru un timp, spuse Carmen cu vocea ei oficială. De asemenea, spunem bine ai venit verii și Pantaloniilor Călători. Vocea ei deveni mai puțin ceremonioasă. Astă-seară nu ne luăm bun-rămas una de la alta. Păstrăm aceasta pentru momentul de pe plajă, de la sfîrșitul verii. Ne-am înțeles, da?

Lui Tibby îi veni să o sărute pe Carmen. Așa curajoasă cum era, chiar și Carmen era înspăimîntată de implicațiile pe care le presupunea privirea spre viitor.

– De acord! aprobă Tibby cu însuflețire.

Ultima săptămână de vară devenise deja sfântă în mințile lor. Sfântă și temută. Familia Morgan avea o casă chiar pe plaja din Rehoboth. I-o oferiseră lui Carmen pentru ultima săptămână, în parte, după cum bănuia Carmen, pentru că primiseră în vizită o pereche din Danemarca și se simțeau vinovați că nu o angajaseră pe Carmen să facă baby sitting și în vara aceea, așa cum făcuseră în vara trecută.

Toate patru își promiseseră, încă din primăvară, că acesta va fi sfârșitul lor de săptămână. Al lor patru și al nimănui altcuiva. Toate depindeau de lucrul acela. Viitorul era nestăvilit de grăbit, dar indiferent de ce se întâmpla în vara aceea, acel sfârșit de săptămână avea să stea între ele și marele necunoscut.

Fiecare privea înspre colegiu în alt fel, Tibby știa prea bine. Toate aveau de pierdut câte ceva. Bee, în casa ei singuratică, nu avea nimic de pierdut. Carmen avea. Nu suporta să-i spună la revedere mamei ei. Tibby se temea să părăsească familiaritatea haosului personal. Lena trîntea și bufnea – într-o zi îi era frică să se desprindă de toți și de toate, iar în următoarea, murea de nerăbdare să plece.

Lucrul de care se temeau toate la fel de mult era să-și ia la revedere una de la alta.

După ce desena ră pe Pantaloni (Tibby câștigă), după trecerea în revistă a regulilor (lucru inutil, dar făcea parte din tradiție) și după o scurtă pauză de mestecat niște gumă, veni timpul pentru jurământ.

Așa cum făcuseră și cu o vară înainte, spuseră toate într-un singur glas:

„Pentru a onora Pantalonii și Frăția și acest moment și această vară și restul vieților noastre împreună sau despărțite“.

Numai că de data aceea, când pronunțară *restul vieților noastre împreună sau despărțite*, Tibby simți lacrimile rostogolindu-i-se pe obraz. Pentru că, în trecut, aceasta păruse a fi un drum îndepărtat, dar în acea noapte, simțea în sufletul ei că se aflau deja pe acel drum.

Cineva deja mi-a frînt
inima.
Sade

In acea noapte, Tibby avu un vis despre
împăiere. În vis, Felicia, străbunica ei
trăsnită, drept cadou de absolvire, împăiasc
Pantalonii Călători.

– Este exact ceea ce-ți doreai! îi strigă Felicia.

Împăierea părea o treabă foarte bine făcută.
Pantalonii erau urcați pe un pedestal strălucitor
de marmură și îmbrăcau picioare false, în așa fel
încît să pară că pășesc plini de viață. Așa animați
cum păreau, se vedea că în ei nu era nici trup, nici
cap, nici labele picioarelor. Erau fixați pe
suprafața de marmură cu o țevă de alamă, care
ieșea dintr-un crac al pantalonilor.

– Dar nu pot merge nicăieri! îndrăzni să îi
atragă Tibby atenția.

– Păi, asta am și vrut! tună Felicia. Doar asta
îți doreai!

– Eu? întrebă Tibby, confuză și vinovată că și-ar fi putut dori așa ceva. Se pomeni întrebându-se dacă nu cumva erau prea grei pentru a-i purta prin diferitele lor dormitoare.

„Acum chiar nu mai trebuie să ne facem probleme cu spălatul lor“, se consolă ea în realitatea din vis.

Cînd se trezi, Katherine era lîngă ea. Capul fetiței așa cum stătea ea acolo, în picioare, se vedea la un centimetru distanță de al lui Tibby, care stătea lungită în pat.

– Brian a venit în vizită.

Lui Katherine îi plăcea să se joace cu cuvintele. Era fericită în sinea ei să spună *în vizită*, și nu „a venit Brian“, pur și simplu.

Tibby se ridică amețită de somn.

– Cît este ceasul?

Katherine se mută în fața radioului cu ceas al lui Tibby și îl studie plină de speranță.

– Doamne, este unsprezece! spuse Tibby.

Era pe punctul să se îndrepte direct spre trepte, dar apoi hotărî să se spele întîi pe dinți. Cînd sosi în bucătărie, Brian era la masă, așezînd piesele de domino, împreună cu Nicky.

– Hai să încercăm să așezăm repede cîteva, îl îndemnă Brian cu răbdare, aranjînd piesele într-un rînd șerpuitor.

Nicky voia numai să le răstoarne.

– Salut, spuse Tibby.

– Salut!

– Ai luat micul dejun? îl întrebă ea.

– Uhh. Ddda...

Părea un pic nervos din cine știe ce pricină, după felul în care își ținea capul băgat între umeri.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea și se îndreptă spre frigider să facă o inspecție.

– Tocmai, uh... Pot să vorbesc cu tine câteva minute?

Ea închise frigiderul și așteaptă în poziție de drepti. Se uită la el.

– Desigur.

– A... acolo... arată el spre camera de zi.

Sprâncenele lui Tibby aproape că se împreunară deasupra nasului.

– Acolo?

Nimeni, niciodată, nu făcuse ceva în camera de zi din casa ei. Loretta se aventura înăuntru o dată pe săptămână să curețe pânzele de păianjen. Și, la câteva luni o dată, părinții ei dădeau câte o petrecere și se comportau de fiecare dată de parcă s-ar fi relaxat pe acele sofale perfecte.

Îl urmă, curioasă să afle misterul. Se așezară pe sofa, ca niște musafiri invitați la cocktail.

– Deci... despre ce-i vorba? îl întrebă, cu un început de îngrijorare în suflet. Era destul de

amuzant cum stăteau acolo, unul lângă altul, uitându-se amândoi drept în față.

El își șterse palmele pe pantalonii de doc care-i acopereau coapsele.

Tibby își ghemui picioarele pe sofa și se întoarse spre el.

– S-a întâmplat ceva?

– Vreau să te rog ceva.

– Bine. Roagă-mă.

– Știi ce va fi diseară?

– Uh... Vorbești despre petrecerea adulților?

– Vrei să mergi cu mine la petrecere?

Sprîncenele ei se împreună și mai mult.

– Mergem cu toții. Nu-i așa? Lena...

– Bee...

El dădu din mână în semn că știa toate acelea.

– Dar tu vrei să mergi cu mine?

Ea rămase perplexă.

– Îmi dai întâlnire? îi scăpă ei, pentru că totul suna așa de ridicol.

– Într-un fel. Dda.

Brusc, i se păru deplasat să rîdă de absurditatea situației. Își înclină capul. Era foarte curajos că reușea să o privească în ochi, în felul în care o făcea.

Tibby își plesni palmele. Mintea i se luminează și își dădu seama că era îmbrăcată cu un tricou fără mâneci și cu pantalonii de pijama. Tibby petrecuse neobișnuit de mult timp în pijama, așa că nu îi

păsa, doar Brian o mai văzuse așa de sute de ori. Dar, acolo, în acea cameră de zi aranjată ca o scenă, sub impresia puternică a întrebării lui ciudate, faptul părea și mai ciudat.

– Un fel de întâlnire? repetă ea încet.

– Un fel.

Nu i-ar fi rănit niciodată sentimentele. În nici un caz. Indiferent la ce ar fi dus acel lucru. Dădu din cap afirmativ.

– Bine.

Se simțea neputincioasă cum stătea așa pe sofa, alături de el. Când se aplecă spre ea, nu avu nici cea mai mică idee despre ce urma să se întâmple. Corpul lui se mișca ușor, cu încetinitorul și ei i se părea că se vede pe ea și pe Brian de la oarecare distanță. El avea acum alt fel de încredere, un soi de premeditare. Ea se simțea în același timp îngrozită și totuși înspăimântător de calmă.

Deci, ea stătea nemișcată, privind în ochii lui, în timp ce el se apropia de fața ei. Nu o sărută și nu făcu nimic de acest fel. Dar făcu ceva șocant de intim. Primele trei degete de la mîna lui dreaptă se așezară ușor pe fața ei fierbinte și neteziră semnele de consternare din centrul frunții ei.

– Bine.

La începutul primăverii, într-o zi în care stătea acasă fiindcă era bolnavă, Lena urmărise la

televizor o emisiune cu o femeie care scrisese o carte despre adopție. Această femeie nu fusese niciodată contactată și nu o întâlnise pe mama ei naturală și totuși își petrecuse toată viața sperînd și dorindu-și ca mama ei naturală să o găsească. Spunea că nu voia să se mute din casa în care o aduseseră pentru prima oară părinții ei adoptivi. Nu-i plăcea să plece în călătorii lungi. Întotdeauna cînd pleca, lăsa instrucțiuni explicite unde putea fi găsită. Se asigura că telefonul era înregistrat pe numele ei. Lăsa în urmă mica ei dîră de fărîmituri de pîine. Voia să fie sigură că poate fi găsită.

De atunci, Lena se gîndise de multe ori la această femeie și nu știa de ce, dar nu își făcuse probleme. Mințile lucrează în felul lor ciudat. Așa cum Lena se gîndea la biscuiții de la Ritz, cînd se rădea pe picioare. Habar n-avea de ce. Și, avea, de fapt, vreo importanță?

Dar acum, stînd întinsă pe pat și completînd formulare pentru școala care avea să înceapă în septembrie, Lena se gîndi din nou la femeia de la televizor. Completa un chestionar pentru alegerea colegei de cameră și rememora scurte imagini cu ochii triști și cenușii ai acelei femei. Completa foaia despre dormitorul preferat și revedea tremurul buzei de jos a acelei femei.

Și, întinzându-se pe spate și acoperindu-și fața cu mâinile, avu în sfârșit revelația. Acea femeie îi amintea Lenei de ea însăși.

Fără ca măcar să-și dea seama, Lena refuza ideea de a pleca de acasă în vara aceea. Chiar și o săptămână departe de casă o făcea să se simtă ușor deșrădăcinată. Gîndul de a se muta din oraș în septembrie, deși era tentant, o înspăimînta, în același timp.

Lena voia să plece de acasă. Din acest punct de vedere, era pregătită. Din alt punct de vedere, de cînd tatăl ei o obligase pe Valia, mama ei vitregă, să-și părăsească frumoasa ei Grecie și să se instaleze în Maryland, undeva la periferie, casa familiei Kaligaris fusese plină de tensiune.

Lena aștepta cu nerăbdare să meargă la Rhode Island School of Design. Își dorea să fie artistă, era aproape sigură. Cursul ei de artă din acea vară era singura bucurie din viața ei, cu excepția prietenelor.

Și totuși... Și totuși, Lena nu voia să plece. Din cauză că nu voia să părăsească locul unde putea fi găsită de Kostos. Și, la un nivel mai profund, nu voia să pună o și mai mare distanță – în timp și în spațiu – între prezent și timpul cînd o iubise el. Nu voia să devină diferită de fata de care fusese îndrăgostit.

Sună telefonul și Lena îl apucă înainte ca Valia să-l poată ridica și să strige spre nevinovatul de la celălalt capăt al firului.

– Alo?

– Salut, sînt eu!

– Carma! Salut! Ce faci?

– Mă îmbrac. Iar m-am epilat ca naiba! Cu ce ești îmbrăcată?

Lena își îndreptă ochii spre ceasul de pe perete. În jumătate de oră trebuia să se întâlnească cu toată lumea la petrecere. O aducea și pe Effie cu ea, pentru că nu avea pe nimeni altcineva care să o însoțească și pentru că Effie reușea să agațe băieți mai mari.

Lena își îndreptă apoi ochii spre dulapul cu haine, larg deschis. N-o trăgea inima să se îmbrace. Garderoba ei avea două categorii de haine: Hainele pe care le purtase cu Kostos – pline de amintiri și hainele pe care nu le purtase cu Kostos – fără amintiri. Nu le voia pe nici unele.

– Nu știu. Nu am ales încă nimic.

– Lenny, este o noapte mare, o ademeni Carmen. Îmbracă-te! Pune-ți ceva grozav. Machiază-te! Vrei să vin să te ajut?

– Nu. Nu e nevoie.

Nu avea chef să o lase pe Carmen să se piardă în dulapul ei cu haine.

– Să nu-ți pui fusta aia kaki, o atenționează Carmen.

– Nu, spuse Lena supusă, deși era exact ce-și pusese în cap să poarte.

Din păcate, garderoba Lenei era ca și viața ei. Era binară, ca un calculator cu universul lui format din 0 și 1. Lena avea două setări: 1. Să se gândească la Kostos. 2. Să evite să se gândească la Kostos.

Lena se simțea una cu femeia adoptată de la emisiunea televizată. Și Lena fusese abandonată de către persoana despre care ea crezuse o iubea cel mai mult pe lume. Și fără să-și propună sau să vrea așa ceva, ea nutrea o speranță pasivă, de nestins, că, într-o zi, el va veni să o caute.

Unde există o dragoste
mare, există
întotdeauna și miracole.
Willa Cather

— **B**rian! A venit Brian! Katherine dădu
de perete ușa de la intrare și trîmbiță
vestea în gura mare.

Brian tînjea în mod clar după o întîlnire
adevărată. Îi adusese flori lui Tibby și o cutie cu
bomboane de ciocolată lui Alice, pentru întreaga
familie. Era ca și cum ar fi citit despre întîlniri
undeva, într-un manual. Cu toate acestea, nu
părea să-i pese că fata în carne și oase cu care se
întîlnea purta blugi, în timp ce el purta costum și
cravată.

— Arăți minunat, spuse el, privind-o de jos în
sus, de la Pantalonii Calători la bluza subțire
mov-pal, cu un decolteu ademenitor, la clamele
de бага, vechi, din păr, la fardul care-i umbrea
pleoapele. Se străduise, într-adevăr, să arate bine.

Un lucru era clar, Brian avea înțelegere pentru Pantaloni. Exact cum îi înțelesese și Bailey, cu două veri în urmă. Într-un fel, Pantalonii erau ca testul final cu turnesolul, care separa ceea ce era valoros de ceea ce nu era valoros. Și, indiferent de cum arăta el, Brian era cel mai valoros tip pe care-l cunoscuse ea vreodată.

În decursul istoriei, puțini oameni se transformaseră vreodată, chiar și numai fizic, așa de mult cât se transformase Brian de la întâlnirea din după-amiaza de acum doi ani, când Tibby și Bailey îl văzuseră la magazinul 7-Eleven.

Era înalt și toate alea. Un naiv desăvârșit, cu inimă de aur, căruia îi acorzi prietenie și care, pentru că-l iubești, crește pînă la un metru nouăzeci, se spală pe dinți, își sparge uneori ochelarii hidoși și se metamorfozează într-un zdrobitor de inimi, chiar sub ochii tăi. Era ca și cum ai cumpăra orbește acțiuni cu un dolar și ai aștepta să crească la o sută. Tibby privea încă stupefiată cum șușotesc și flirtează fetele în jurul lui Brian, în ultimul timp.

Dar, pe de altă parte, lui Tibby i se părea că destinul făcea din nou una din straniile sale glume. Singurul tip sigur din viața lui Tibby se transformase într-o persoană care începea să o domine. Nu cu bună știință, ea știa acest lucru. Nu o dorea

cu intenție. Nu sădea astfel de sentimente în sufletul ei pentru a o întrista. Dar dorința exista, a lui și a ei, și, în consecință, nu mai era vorba de o relație sigură.

— Brian, Brian, Brian!

Katherine și Nicky dansau practic în jurul lui. Brian le câștigase dragostea cu dificultate, nu ca sora lor mai mare țifnoasă, ci jucându-se cu ei la nesfârșit, oricât de plicticoase ar fi fost jocurile născocite de ei și ascultând cu atenție la toate prostiile pe care se puteau ele gândi să le spună. Dacă stăm să ne gândim ele participau mult mai intens decît fata cu care se întâlnea el.

Inocența îi dădea lui Brian un fel amuzant de încredere. Era greu de explicat. Nu-i păsa că venise pe jos tot drumul pînă la casa ei, pentru că nu avea mașină. Nu își dădea seama că mașina în care se întâlneau era mașina ei. Odată ieșiți afară din casă, îi deschise cu galanterie portiera. Cea de pe partea șoferului. Lui nu-i păsa, așa că nu conta.

În mașină, atmosfera era intimă. Așa de întuneric și de intim! Îi atinse mîna pe partea interioară a cotului. Ea se sperie și bîjbîi să pună cheia în contact.

Crescuseră. Aceasta era situația căreia ea trebuia să-i facă față. El crescuse de la starea de băiat la cea de aproape bărbat. Avea optsprezece

ani. O dorea pe Tibby în alt fel decît mai înainte. O privea altfel. Nu o presa și nu era grosolan, dar ochii lui zăboveau pe sînii ei. Cînd își punea mîna pe ea, Tibby știa că îi simțea curbura taliei. Și cînd o privea în felul acela, și ea simțea ceva deosebit. Era ceva natural, nu-i așa?

În parcare școlii, îi luă mîna în mîinile lui. Mîinile ei erau umede și reci. Totuși, ce se întîmpla cu prietenia? Ce se întîmpla cu nonșalanța dintre ei? Unde vor ajunge în acest fel? Și, dacă lasă lucrurile în voia lor, se mai pot întoarce înapoi vreodată? Ce se întîmpla cu vara aceea? Cu toate lucrurile care se întîmplau, se întreba ea, mai exista vreo cale de întoarcere?

Sala de spectacol era slab luminată și DJ-ul îi zgîria urechile cu țipetele lui, ca la orice eveniment de la școală, numai că acesta era ultimul și, din această cauză, Tibby nu îl ura ca în alte dăți.

Brian o apucă repede de mînă. Dorea să fie recunoscuți ca un cuplu. În mod ironic, acest fapt era mai mult o onoare pentru ea decît pentru el. În primăvara aceea, cota lui socială se ridicase în mod cert mai mult decît a ei. Nu că el ar fi remarcat și i-ar fi păsat. Deși avea prietene frumoase, Tibby era asociată mai degrabă cu tipul de artistă indiferentă. Bee era o zăpăcită plină de farmec. Carmen se transformase într-o bebelușă, ținta

fanteziilor mai multor colegi mai mici, deși nu îi încurajase niciodată. Lena zbură sub nivelul radarului social. Și Brian, ciudat, devenise un răsfățat al vârtejului social – chiar și societatea avea nevoie de sînge proaspăt uneori – primind invitații la evenimente la care nici una dintre ele nu primea. Tibby era una dintre acele fete care stăteau pe margine, în haine închise la culoare, făcînd observații cinice alături de alte colege cu haine prost croite și concepute de ele, care erau prea prudente pentru a ieși în față.

Dintre toți băieții din școală, numai Brian părea să observe că părul lui Tibby crescuse lung, cît de bine îi ședea bluza mulată pe umerii ei delicați, cît de super arăta fundul ei în Pantalonii Călători. Îi plăcea și nu-i plăcea să fie remarcată în felul acela.

Bee și Carmen îi găsiră imediat. Lena și Effie nu ajunseseră. Effie era grozav de înceată și atentă la ținută, atunci cînd mergea la întîlnire. Bee purta o rochie uluitoare, cu bretea pe după gît și fără umeri, iar părul îi era și mai strălucitor. Arăta ca o Marilyn Monroe extrem de elegantă. Carmen purta o rochie roșie, mulată în stil sirenă, în jurul căreia deja se buluceau băieții. Așa năucitor cum arătau, pline de podoabe, Tibby tot era mulțumită că optase pentru Pantaloni.

Bridget și Carmen o împinseră pe Tibby înspre baie în stilul lor agale. Baia-cavernă a fetelor a fost întotdeauna locul unde se întâmplau cele mai multe evenimente, la petrecerile școlare.

– Arătați amîndouă incredibil! le spuse Tibby, în drum spre baie.

– Tu, Tibby, arăți superb, îi spuse Carmen. Brian arăta ca și cum i se frînsese inima, când te-am luat de lîngă el.

O armată de fete gălăgioase își retușau machiajul, fumau sau bîrfeau, în fața oglinzilor. Bee își scoase luciul de buze din geantă. Își puse puțin pe buze și îl întinse bine.

– Hei, Bee, spuse Carmen.

– Da?

– Dacă întîlnești odată un băiat și te îndrăgostești de el, dar din cauza unor ciudate mutații genetice el nu pare să-ți împărtășească sentimentele?

Întotdeauna Bee proceda cu răbdare cu presupunerile lui Carmen.

– Ddda...!?

– Să porți rochia asta!

Bee izbucni rîs.

– Așa o să fac!

Cîteva minute mai târziu sosi Lena, îmbrăcată ca de obicei, cu o fustă verde-oliv și bluză neagră.

— Lenny, chiar trebuia să-ți faci coadă de cal? întrebă Carmen prefăcîndu-se supărată.

— Ce vrei să spui?

— Hai, e ultima noastră petrecere din liceu, interveni Bee.

Și amîndouă o dădură cu rimel și luciu de buze, și îi scoaseră elasticul din păr.

Privindu-și fața în oglindă, lui Tibby îi veni să plîngă. Baia era locul unde se petrecuseră majoritatea evenimentelor din timpul școlii, în acești ultimi patru ani. Aici se distraseră împreună mai mult decît în oricare alt loc. Într-o oarecare măsură, aici era adevărata lor viață de liceene.

Carmen îi surprinse privirea.

— Este trist, știi.

— Hai să ne ducem în sală, spuse Tibby.

Nu dorea să dea frîu liber tristeții în acel moment.

Întoarse în sală, se răsîndiră care încotro. Brian aștepta nerăbdător.

— Vrei să dansăm? o întrebă pe Tibby.

Avea ea voie să răspundă nu? Îți permitea o întîlnire adevărată să spui nu? În timp ce, luîndu-i mîna o conducea spre ringul de dans, cîntecul cu

ritm rapid fu înlocuit de unul lent. Era mai bine sau mai rău? Nu știa ce să spună. I-ar fi luat o oră să-și imagineze cum să-și pună mâinile în jurul lui Brian, dar el rezolvă repede problema. Se apropie și o prinse în brațe. Deci aici ajunseseră. Acesta era primul pas. Trebuia să admită că ea se gândise o mulțime la trupul lui Brian și cum era să-l simtă aproape. Prietenia părea să se dea deoparte, pe măsură ce se întâmplau lucruri noi.

El era cu mult mai înalt decât ea, acum, capul ei abia dacă ajungea pînă la pieptul lui. Mâinile lui erau pe talia, pe șoldurile și pe spatele ei, atingînd încet locurile pe care le admirase de mult timp. Ea simți o căldură în partea de jos a abdomenului și i se înmuiaseră picioarele.

Totul mergea prea repede, mult prea repede pentru ea. Nu putea s-o facă.

Obrajii îi ardeau ca focul în momentul în care se depărta de el.

– Putem pleca?

– Unde? întrebă el.

– Nu știu.

Îl luă de mînă și îl conduse afară din sală, în direcția parcării. Brusc, îi veni o idee. Se vor întoarce la începuturi. El o urmă în mașină, fără să protesteze. Ea conduse în tăcere spre magazinul 7-Eleven, de pe River Road. El își dădu seama ce

are ea de gînd să facă. Zîmbi și ridică din umeri, în lumina intermitentă ce venea dinspre magazin. Merse îndatoritor spre Dragon Master și se căută prin buzunare după mărunțiș. Chiar în timp ce-l urmărea cu privirea, ea își dădu seama că el va juca vechiul lor joc pentru a-i face ei plăcere, dar viața ei era acum în afara ecranului.

— Lasă asta, spuse ea.

Era agitată. Picioarele nu-și mai găseau locul. O picătură de sudoare i se rostogolea pe șira spinării. Habar n-avea ce să facă. Mergea grăbită. Se întoarseră în mașină. Conduse spre un părculeț aflat la distanță egală de casele lor. Era un alt loc pe care îl preferau amîndoi.

Ieșiră din mașină și se așezară la o masă de picnic. Era liniște și întuneric. Avea de gînd să stea nemișcată și să lase liniștea să o cuprindă.

A sărit în sus de la masă. Se așeză în fața lui în picioare. Așa cum stăteau, ea în picioare și el așezat, fețele lor se aflau la același nivel. Își așeză cu zgomot palmele pe genunchii lui. El se aplecă spre ea, pînă la marginea mesei și o trase în brațe. O ținu așa îndelung, în timp ce inima ei îi bubuia în piept. Cînd îl privi, el o sărută întîi pe frunte, apoi pe buze. Ce sărut! Plin de dorință reținută și fără nici o ezitare, el își băgă mîna sub părul ei, sprijinindu-i ceafa. Se opri din

sărut doar pentru o clipă, pentru a-i spune ceva la ureche.

– Te iubesc! șopti el.

Era bine, cum nu se mai simțise niciodată pînă atunci. Ochii i se umeziră de fericire și sîngele îi reveni în obraji și mai fierbinte.

Tibby avu senzația ciudată că îi bate vîntul prin minte, cînd fierbinte și dogoritor, cînd înghețat și puternic. Și cînd vîntul trecu pe planul doi, ea își dădu seama că prietenia, așa cum fusese ea, dispăruse.

Într-o zi, cineva îți va
pune o întrebare la care va
trebui să răspunzi afirmativ.

Old 97's

Carmen avea o misiune extrem de importantă: trebuia să fure genele false ale mamei ei și trebuia să o facă chiar în acel moment.

Se sculase devreme ca să-i spună la revedere lui Bee, în ultimul moment, înainte ca Bee să plece în tabără, în Pennsylvania. Luase micul dejun cu mama ei, avusese câteva momente în care se simțise vinovată că nu are o slujbă, privind-o pe Cristina cum se grăbea să plece la muncă. Scrisese un e-mail lung unei prietene și lui Paul, tatăl ei vitreg.

Apoi începu să se simtă tristă pentru că trebuia să-și ia la revedere de la Bee, ceea ce îi aduse aminte de despărțiri în general. Deci Carmen a revenit, drept consolare, la cel mai

recent joc de pe site-ul Cosmo Girl, așa cum o făcea adesea în asemenea momente. Și *voilà*, simți nevoia imperativă de a copia de pe pagina 23 noile utilizări ale genelor false. Uneori face să fii superficial.

Nu mai însemna același lucru pentru Carmen să intre în camera mamei ei, în zilele acelea. Motivul era evident: nu mai era defel camera mamei ei. Era camera mamei ei și a lui David. Camera unei femei este așa de diferită de camera împărțită de o femeie cu un bărbat! Este și mai diferit când femeia este mama ta și bărbatul este proaspătul ei soț, pe care tu l-ai cunoscut cu mai puțin de un an în urmă.

Carmen nu era mulțumită de divorțul părinților ei. Pierduse atâtea lucruri în urma divorțului! Dar acum, venirea lui David îi arăta cât de liberă se simțise și cât de apropiată fusese cu mama ei în toți acești ani în care nu erau decît ele două.

Cînd tatăl ei plecase pentru prima dată, dispăruseră o mulțime de îngrădiri. După aceea, dormise în patul mamei, în fiecare noapte, aproape un an. Din grijă pentru Carmen? Din grijă pentru Cristina? De vreme ce nu mai exista un tată care să vină seara acasă după o zi obositoare de muncă, „noi fetele“, cum zicea mama, mîncaserăm la cină clătite și ouă jumări, multe

seri la rînd. Carmen considerase aceasta o tratație, nefiind obligată să mestece niște friptură fără gust și să înghită legumele obligatorii.

Carmen se simțise cumva stăpîna acestei camere. Acum se simțea nesigură. Obișnuia să se trîntească ori de cîte ori voia în patul mamei. Acum era un alt pat, diferit. Nu diferit în adevăratul sens al cuvîntului, dar în toate celelalte sensuri. Carmen îl ocolea de la distanță, acum.

Nu numai fiindcă că în cameră se aflau multe lucruri bărbătești. David nu era un nesimțit sau cine mai știe cum altfel. Era întotdeauna conștient de faptul că această cameră fusese camera Cristinei și a lui Carmen, mult timp înainte ca el să li se alăture. Comandase la Pottery Barn un dulap, trei rafturi pentru cărți și un birou nou. Încă nu erau fotografiile cu el prin cameră. Camera nu vorbea încă despre el, ci despre *ei* – intimitatea lor, cuvintele pe care și le șopteau seara înainte de a adormi. Chiar și cînd ei nu erau prezenți, lui Carmen i se părea că îi invadează, intrînd în camera lor.

Baia dădea pe dinafară de obiecte femeiești – creme, loțiuni, farduri, tampoane și parfumuri. Acum, din respect pentru ei, Cristina le păstra pe toate depozitate în dulap. Doar văzînd crema de ras a lui David lîngă acetona Cristinei, Carmen se simți de parcă s-ar fi strecurat între ei în pat.

Genele false erau în dulăpiorul sanitar, descoperi rapid Carmen. Când locuiești împreună cu fiica ta, lași lucrurile de acest fel la vedere. Când locuiești cu noul tău soț, ascunzi tot ce te-ar putea trăda.

Carmen știa deja că cele mai multe din lucrurile pe care Cristina nu voia să le vadă David le depozita în dulapul de deasupra toaletei. Da, era locul portiv, își dădu seama Carmen, de îndată ce deschise ușa dulăpiorului. Era o substanță pentru îndepărtarea negilor, un decolarant de mustață, ceară de epilat inghinal, balsam pentru întins părul și o cutie de vopsea de păr roșcată. Carmen își strecură mîna spre fundul dulapului, lovindu-se de borcănele cu pastile de tăiat pofta de mîncare și un pachet cu laxative. O sticlută de plastic se răsturnă peste laxative. Carmen urmări enervată cum aceasta cădea de pe raft și... pleosc, se oprea direct în toaletă. La naiba.

O urmări cum se rotea în apa din vasul de toaletă. Conținea diferite feluri de vitamine. Spera din tot sufletul că avea capacul bine închis.

În timp ce amîna momentul în care trebuia să-și bage mîna în toaletă – cine o grăbea să facă un asemenea lucru? – se întreba absentă pentru ce-și ținea mama ei vitaminele în dulapul rușinii. Doar David era adeptul vitaminelor. Le mîncă la micul dejun. Vorbea despre suplimentele alimentare,

de parcă ar fi fost cele mai bune prietene ale lui. Ce fel de vitamine ar putea ascunde Cristina de nutriționistul ei zelos? Curiozitatea lui Carmen era întotdeauna cea care o motiva cel mai bine. Își cufundă mîna în toaletă și scoase sticluța, aruncînd-o direct în chiuvetă și dînd drumul la apa fierbinte peste ea. Puse și puțin săpun lichid. Odată ce sticluța și mîinile ei fură suficient de curate, se apucă să-și satisfacă mintea întrebătoare.

Simți cum i se răcește capul și ceva o apăsă în creier. Apăsarea îi invadă pieptul și coborî în partea de jos a abdomenului. Eticheta de pe sticluță lămurea de ce se afla printre laxative și creme epilante. Dar nu de David încerca mama ei să o ascundă. Cel puțin așa credea Carmen cu cea mai mare convingere.

Erau vitamine prenatale. De felul celor pe care le iei cînd urmează să ai un copil. Și aproape sigur că mama ei le ascundea de ea, fiica ei!

Tibby se uita chiorîș în lumina dimineții. Era amețită și dezorientată, își simțea buzele umflate și ochii o usturau. Se simțea mahmură, dar nu fiindcă băuse ceva.

Era una din acele dimineți în care încerci să te împaci cu o nouă realitate ciudată. Îți pui fel de fel de întrebări. Oare am visat? Chiar am făcut

așa ceva? Chiar a spus el acest lucru? Realitatea se recompune din fragmente și bucăți și îi re trăiești noutatea, iar și iar. Continui să te întrebi. Vor fi ziua aceasta, noaptea aceasta, ziua de mâine și restul zilelor diferite din cauza celor întâmplătoare azi-noapte?

Și Tibby știa răspunsul. Își duse degetele la buze. Poți să rămâi cu mahmureală după ce te săruți?

Oare Brian se trezise? Și-l imaginează în patul lui. Apoi în patul ei. Simți un tremur în străfundul stomacului și renunță să și-l mai imagineze în patul ei. Oare regreta el ceva? Oare regreta ea ceva?

Ce vor spune când se vor vedea din nou?

Va mai trece pe la ea așa din senin, la vremea clătitelor, cum făcuse adesea? Îi va mai da vreo clătită proaspătă în gură și va aștepta să vadă dacă observase cineva?

Stătea în picioare și se privea în oglindă. Arăta la fel de diferit cum se simțea? Hmm... Aceeași pijama neagră atârând în jurul coapselor. Aceeași bluză albă mai mică decât mărimea ei, dezvelindu-i câțiva centimetri de pînțe. Sau poate că nu.

În camera ei era o mare harababură. Nimic nou, dar remarcă acest lucru într-un fel nou, cum se uita așa, de jur-împrejur. Aruncase ea ceva vreodată în viața ei?

Erau straturi și straturi de rămășițe ale trecerii lui Tibby prin cameră, atît pe pereți, cît și pe podele. Puteai face săpături arheologice în camera ei și, dacă te străduiai suficient, puteai descoperi ferma ei, Fisher-price. Ce se întîmpla cu ea?

Totul era prăfuit și aglomerat și, aceasta o deranja. Întotdeauna a fost prăfuit și aglomerat. Nu o deranjase acest lucru în alte ocazii. Cu o mișcare neobișnuită pentru ea, se îndreptă spre fereastră și o deschise cu greu. Fereastra se înțepenise pentru că nu o mai deschisese de multă vreme ca să aerisească încăperea. Nici nu-și mai aducea aminte de cînd. Vopseaua sări puțin cînd trase cu forță de mîner. Oh!

Intra aer curat și era atît de bine! Cît se poate de bine. Briza îi răsfoi cîteva foi de pe birou, dar nu se supără.

O auzise pe mama jos, în bucătărie. Se gîndi să-i spună despre Brain. O parte din ea chiar își dorea ca mama ei să știe. Alice va fi cu adevărat emoționată. Sigur că va face un mare eveniment din această întîmplare. Îl iubea pe Brian. I-ar plăcea ideea ca fiica ei să-i povestească despre așa un eveniment important și picant. Era fan-tezia ei despre relația mamă-fiică – chiar lucrul pe care Tibby i-l refuza așa de des.

Părăsindu-și camera, remarcă foșnetul frunzelor ruginii ale mărului, un sunet firav, dar foarte plăcut.

Tibby își urmărește mama în agitația ei matinală obișnuită. Va fi în stare să se liniștească pentru a asculta noutățile lui Tibby? Tibby încercă să spună ceva.

– Brian și cu mine... Eu și cu Brian...

Tibby vru să continue, dar Alice i-o luă înainte.

– Tibby am nevoie să stai cu Katherine în dimineața asta.

Alice părea deja nervoasă și Tibby nici nu o refuzase încă.

Lui Tibby îi înghețară vorbele pe buze.

Alice evita să o privească pe Tibby în ochi, arătând că se simțea vinovată pe undeva, în adâncul sufletului, dar vina o făcu și mai nerăbdătoare.

– Loretta trebuie s-o ducă pe sora ei la doctor și nu se poate întoarce decât după prânz.

Alice luă cutiile cu suc de pe raft și îi dădu una lui Nicky.

– Sau cel puțin așa spune ea, adăugă ea, neîncrezătoare.

– De ce trebuie să meargă la doctor sora ei? întrebă Nicky.

– Are un fel de infecție, scumpete. Nu știu despre ce e vorba.

Alice dădu din mîini, parcă alungînd acea problemă, ca și cum nu știa dacă este sau nu adevăr. Nu-și permitea să-și mai piardă timpul cu această problemă.

Alice își scotea și își punea lucruri în geantă.

– Trebuie s-l duc pe Nicky la grădiniță și apoi să merg la serviciu.

– Nu stau cu ea! declară Tibby.

Nu numai că-i trecuse orice dorință de a-i povesti mamei ei despre Brian, dar nu mai voia să-i spună niciodată mamei ei despre lucrurile importante pentru ea.

Alice îi aruncă o privire întrebătoare.

– Poftim?

– Eu nu sînt bonă. M-am săturat să mi-o dai în grijă ori de cîte ori vrei tu!

– Trăim cu toții în casa asta și asta înseamnă că trebuie să dai o mîna de ajutor, exact ca toți ceilalți.

Tibby își dădu ochii peste cap. Cearta era neplăcută, dar avusese loc de atîtea ori, că putea foarte bine să pară că urmează indicațiile unui scenariu.

Katherine își amestecă cerealele în bol. Cîteva picături de lapte se prelinseră pe masă.

Tibby se simțise vinovată că refuză să aibă grijă de Katherine în prezența acesteia, dar reuși să depășească situația.

– Abia aștept să plec la colegiu, bombăni Tibby ca pentru sine, dar avu grijă să audă și Alice.

Afirmația nu era adevărată și o spusese numai ca să-și necăjească mama.

O jumătate de oră mai târziu, Tibby stătea pe veranda din spate, cu o grămadă de ziare și broșuri de la Universitatea din New York în jurul ei, în timp ce Katherine își făcea de lucru prin curte. Cearta cu mama ei îi alungase din suflet toată magia. Era iarăși pe pământ, uitându-se mai degrabă după gândaci, decît înspre înaltul cerului.

Dintr-odată, apetitul lui Katherine de a se juca singură dispăru și fetița se înființă în fața lui Tibby.

– Vrei să te urci în pom și să culegi mere?

Aceasta reprezenta de obicei cea mai mare fantezie a lui Katherine.

– Nu, Katherine! Oricum, de ce vrei tu așa de tare merele alea? Nu sînt bune! Nu sînt coapte încă. Și chiar dacă ar fi coapte, sînt tari și acre.

Tibby căzuse în capcana rușinoasă în care părinții spun nu chiar înainte de a asculta ce vor copiii.

– Tu ai mîncat vreodată din ele? întrebă Katherine.

Tibby nu gustase niciodată vreun măr, dar nu avea chef să între în discuții contradictorii cu un copil de trei ani.

– Îți spun că nu sînt bune. Dacă ar fi bune, nu le-am mîncă cu toții, în loc să cumpărăm mere din piață?

Lui Katherine acest tip de logică nu i se păru prea convingător.

– Și totuși, eu vreau unul!

Tibby stătea acolo, urmărind-o pe Katherine cum se întinde să apuce mere. Era prea mică pentru a ajunge chiar și la cele mai joase ramuri, dar nu se lăsa. Se dădea înapoi cam zece pași de la trunchiul pomului, alerga cît putea ea de tare, luîndu-și avînt, și sărea. Efortul ei era așa de intens și nefolositor, încît rămăsese aproape fără suflu.

Katherine se dădu înapoi pentru încă o încercare. Se trase și mai înapoi pentru a prinde viteză mai mare. Alergă cu brațele îndoite strîns din coate, ca o caricatură a unei sprintere. Era așa de amuzantă, dacă era să fie obiectivă, încît o parte din Tibby își dorea foarte tare să-i facă o poză.

Dar, în același timp, Tibby era supărată. Își plîngea de milă. Nu voia să aibă grijă de nici un copil. Era supărată pe mama ei. Dacă s-ar fi lăsat furată de lumea lui Katherine, ar fi fost ca și cum i-ar fi făcut plăcere să vadă de copii. Ceea ce nu era cazul.

Așa că o privi în continuare, fără să o ajute. Katherine era ineputabilă. De ce își dorea așa de

mult blestematele alea de mere? Tibby nu putea înțelege cu nici un chip.

Dar Tibby își aminti cum era să fii mică și să-ți dorești să sari, să alergi, exact cum făcea Katherine, și să-ți imaginezi că practic îți iei zborul, gândindu-te că ai putea să sari mult mai mult decît în realitate.

Primul lucru pe care l-a făcut Carmen cînd a ajuns pe terenul de fotbal a fost să o caute pe Diana. Vorbiseră la telefon și schimbaseră multe e-mail-uri, dar nu se văzuseră de doi ani, chiar din ziua în care părăsiseră Baja. Și din toate lucrurile și persoanele pe care le întîlnise acolo, Diana rămăsese singura amintire plăcută.

Cînd o găsi pe Diana în cabină, scoase un strigăt de bucurie și o strînse în brațe așa de tare, încît o ridică de la pămînt.

– Doamne! Diana se dădu cîtiva pași înapoi și examinează fața lui Bee. Arăți minunat! Ai crescut?

– Tu ai intrat la apă? glumi, la rîndul ei, Bee.

– Ha! Ha!

Bridget își aruncă sacul uriaș de sibir pe unul din paturile suprapuse. Nu se prea pricepea la împachetat. Obişnuia să împacheteze în saci Hefty, dar Carmen o opri din treabă.

O îmbrățișă din nou pe Diana și o privi cu admirație. Cu două veri în urmă, Diana își purta părul lăsat pe spate, dar acum și-l strînsese în cozi

lungi și frumoase. Lui Bee i se părea incredibil de fermecătoare.

– Uită-te la tine! Arăți uimitor! Grozav! Îți place Universitatea Cornell?

Diana o îmbrățișă, la rîndul ei.

– Da, numai că mănînc și respir fotbal. O să vezi tu ce înseamnă asta!

– Ai avut totuși timp să-l găsești pe Michael, nu-i așa? Ai adus o poză?

Bridget se extazie în fața pozei prietenului fotbalist, extrem de chipeș, al Diane, ca și la fotografia simpaticelor ei surori mai mici.

– Cine mai e pe aici? o întrebă Bridget, arătînd înspre al doilea rînd de paturi suprapuse, din cabina înghesuită.

– Două antrenoare secunde.

Pe fața Diane apărură o expresie încurcată.

– Le-ai cunoscut? o întrebă Bridget.

– La prînz. Kati și nu mai știu cum, spuse ea și închise un ochi, încercînd să-și amintească. Allison. Așa cred. Kati și Allison.

Bridget miroși ceva.

– Sînt...?

– Teribile! Grozave!

– Teribile? Grozave? Kati și Allison sînt teribile și grozave?

Diana schiță un zîmbet.

– Ei, care-i problema?

– Care problemă?

– De de faci mutra asta?

– Care mutră? întrebă Diana, lăsându-și privirea în jos.

Bee deveni nerăbdătoare. Diana era o persoană onestă. De ce acum nu spunea adevărul?

Diana trase un elastic de păr de pe încheietura mâinii și îl întinse între degetul mare și cel arătător.

– Nu le-ai... întâlnit încă pe celelalte antrenoare, nu-i așa?

Vorbele Dianeii curseră lent, pe cînd ale lui Bee se rostogoliră cu viteză:

– Nu. Tu le-ai întâlnit?

– Păi, nu pe toate. Dar am văzut...

Era ceva așa de fascinant la elasticul ei de păr, încît cuvintele îi veneau greu, din cauza faptului că era cufundată în contemplarea elasticului.

– Cine? strigă Bee.

– Poate că deja ai...

– Cine?

– Sînt destul de sigură că tu...

Bridget izbucni exasperată. Apucă brațul la încheietura căruia Diana își purta ceasul și îl ridică spre ochii ei, ca să poată vedea cît era ceasul.

– Am întîlnire cu personalul în opt minute. Am de gînd să aflu despre cine vorbești.

Nu trebuie să flu cu
băgare de seamă,
am un pistol!
Homer Simpson

În aceeași zi, mai târziu, Carmen ședea la masă, în bucătăria mică a apartamentului, strângînd în mîna flaconul cu vitaminele prenatale.

În răstimpul de gîndire profundă, în mintea lui Carmen se ordonară anumite fapte. Mama ei se îngrășase în ultimele două luni. Carmen o pusese pe seama fericirii, dar acum se simțea ca o proastă pentru că nu își dăduse seama ce se întîmpla, de fapt. Garderoba Cristinei se schimbase încet, dar sigur, apărînd lucruri mai largi. Încetase să mai bea vin? Carmen încerca să-și amintească. Se dusesse mai des la doctor?

Odată, Carmen o surprinsese pe mama ei glumind cu mătușa ei despre cît de ușor te puteai ascunde de adolescenți, pentru că erau așa de

absorbiți de problemele lor. Simți înțepătura acum, deși atunci rîsesse ca de o glumă.

Auzi o cheie în ușa de la intrare – mama ei. Sosea acasă de la muncă la ora normală. Carmen continuă să stea pe scaun, știind că mama ei va apărea în bucătărie în cîteva momente, după ce-și va lăsa din mîini sacoșele. Carmen nu plănuiise chiar o discuție, dar se părea că acesta urma să aibă loc, totuși.

– Salut, pușor, te pup. Trupul Cristinei părea obosit cînd intră în bucătărie. Întotdeauna refuzase să poarte teniși la costum, cînd se ducea sau se întorcea de la serviciu, dar de cîtăva vreme mai lăsase din pretenții. Acum înțelegea Carmen de ce.

Fără vreun cuvînt, Carmen ridică flaconul.

Tot fără să spună nimic, Cristina se uită la el și încet-încet începu să înțeleagă ce se întîmpla. Ochii i se măriră și expresia de pe fața ei se schimbă de la confuzie, la surpriză, la groază, la epuizare și din nou, de la capăt.

Carmen hotărî să o ajute să depășească momentul.

– În cîte luni ești? întrebă pe un ton care se voia detașat, deși inima îi bătea să-i iasă din piept. Știa că așa este, dar tot mai spera că mama ei va nega.

Cristina părea că-și îndreaptă șira spinării pentru a se apăra cu toată forța. Părea că analizează diverse unghiuri de atac. Și apoi, sub ochii lui Carmen, se dezumflă din nou. Bluza ei roșie părea că se încrețește.

– Cinci luni.

– Glumești.

Ei, și ce, asta era situația!

– Când aveai de gând să-mi spui?

Vocea lui Carmen devenise acuzatoare.

– Carmen, draga mea...

Cristina se așează în fața ei. Voia să o ia de mână, dar Carmen stătea cu fundul pe una din mâini și cu cealaltă ținea flaconul cu vitamine. Cristina renunță. Tăcu timp de câteva minute, adunându-și suflul.

– Cel puțin, lasă-mă să-ți explic. Este complicat...

Carmen dădu din umeri și a da, și a nu.

– David și cu mine am discutat și ne-am gândit mult dacă să facem un copil. El nu a avut parte de această bucurie în viața lui, așa cum am avut eu. Nu știam dacă va fi posibil. Dar am fost de acord că viața este mult prea scurtă ca să nu încerci să obții tot ce-ți dorești de la ea.

Carmen ura raționamentul „Viața este prea scurtă“. Considera că este cea mai precară scuză din toată istoria scuzelor. Când faci ceva pentru că

„Viața este prea scurtă“, poți fi sigur că viața este destul de lungă ca să te pedepsească pentru aceasta.

– Cel puțin, eu am crezut că îmi va lua un an sau doi ca să se întâmple, continuă Cristina. Niciodată nu am visat că se va întâmpla așa de repede. Am aproape patruzeci de ani.

Carmen își înalță capul sceptică. Cu jumătate din minte calcula dacă au conceput acel copil înainte sau după căsătorie. Era neclar.

– Nici nu mi-am imaginat că sînt însărcinată, pînă am împlinit aproape trei luni. Nu puteam crede că s-a întâmplat. Și apoi am început să mă gîndesc cum să fac să-ți spun. Nu am dorit deloc să amîn acest lucru. Este foarte... complicat.

„Complicat.“ Ce cuvînt nesatisfăcător! Era un cuvînt de politician.

– Au fost examenele de sfîrșit de an, apoi examenele de diplomă, apoi absolvirea... Am fost toți ocupați, continuă Cristina, împreunîndu-și mîinile. Nu am vrut ca vreunul dintre momentele voastre speciale să fie umbrit de această veste.

– Aveai măcar de gînd să-mi spui înainte de a se naște?

Normal, Cristina se simțea jignită.

– Aveam de gînd să-ți spun în weekendul acesta.

– Știi ce este?

– Dacă e băiat sau fată?

Carmen dădu din cap afirmativ.

– Nu. Vrem să așteptăm să aflăm când se naște.

Carmen aprobă din nou din cap, fiind sigură că va fi fetiță. Așa trebuia să fie.

– Deci, cred că se va naște în jur de...

Carmen calculase deja că acel copil se va naște în apropiere de ziua ei, dar o lăsa pe mama ei să spună când.

– Spre sfârșitul lui septembrie, spuse Cristina încet, cu o expresie tot mai îngrijorată pe chip.

Carmen știa, la nivel rațional, că era o veste bună din multe privințe. Cristina avea toată viața înainte. De când era în clasa a șaptea, Carmen se temea de ziua când va pleca la colegiu. Își imaginase că o va lăsa singură pe mama ei, să decongeleze hrana zilnică și să o mănânce singură, seară de seară. Când colo, în septembrie următor, va lăsa în urmă un cuplu fericit, cu un nou-născut.

Și, în afară de asta, Carmen avea într-un târziu frățiorul sau surioara după care tânjise întotdeauna. Dacă ar fi fost o persoană matură și bună, ar fi fost în stare să simtă și să aprecieze această fericire. Ar fi fost capabilă să-și felicite și chiar să-și îmbrățișeze mama. Dar nu era o persoană matură și bună. Se lovise de prea multe asemenea situații, ca să nu știe cum era ea, de fapt.

– Este convenabil, într-un fel.

Vocea ei suna ca a unui robot, ca și cum nu i-ar fi păsat prea tare.

– O să poți folosi camera mea pentru noul-născut, nu-i așa? O să plec chiar înainte de apariția copilului. Bună planificare!

Colțurile buzelor Cristinei tremurară.

– Nu a fost o bună planificare. Nu a fost nici o planificare.

– Și poți chiar combina petrecerile pentru zilele noastre de naștere. Ce coincidență amuzantă!

– Carmen, eu nu cred deloc că este amuzant!

Privirea Cristinei era cinstită și neșovăielnică.

– Cred că este serios și știu că ai sentimente complicate în legătură cu asta.

Carmen se uită în altă parte. Știa că fusese nedreaptă. O vedea în privirea mamei ei. Carmen era cunoscută ca o persoană care se plînge mereu și avea atacuri foarte dure. Atitudinea Cristinei, asemănătoare cu cea a unei persoane în așteptarea izbucnirii unui uragan, arăta faptul că ea era pregătită pentru un asemenea atac.

Carmen nu voia să-i facă nimic mamei ei, absolut nimic.

Da, Carmen avea și ea sentimente și acestea i se vedeau întipărite pe față, generînd o presiune de mamut undeva în spatele ochilor ei. Lui Carmen îi era teamă că fața i-ar putea exploda, dacă se mai intensificau acele sentimente.

În tăcere, îi înmînă mamei ei vitaminele și se ridică să plece. La început se gîndi să-i spună Cristinei că vitaminele căzuseră în toaletă, dar ieși din cameră, lăsînd-o să le înghită.

În acel moment, Carmen se ura pe ea însăși, dar pe mama ei o ura încă și mai mult.

Oh, Carme,

Eu, spre deosebire de ceilalți, nu te voi felicita. Jur că nu-ți voi aminti cum spuneai mereu că-ți dorești o soră sau un frate, cum au făcut cu mine toți acei oameni! Parcă și simt durerea ta. Nu-și puteau lua un cățel?

Sper ca măcar ciocolata să te liniștească, cel puțin pentru o oră – mănîncă toată cutia și gîndește-te după aceea. Mai am una extraordinar de bună, pentru că eu te iubesc extraordinar de mult,

Tibby.

În aerul din sala de masă a Academiei de Fotbal Prynne Valley plutea ceva nedefinit. Lui Bridget i se făcuse pielea ca de găină și era agitată. Avea o idee – dar nu voia să o aibă – pe care putea s-o exprime în cuvinte sau să o deseneze. Sau poate că voia să aibă acea idee, dar nu voia să vrea ideea. Poate că asta era.

Încăperea era plină-ochi de la podea pînă la tavan. Panouri mari pentru pereți, panouri

mijlocii pentru podea, panouri subțiri pentru tavan. Sala se umplea încet cu antrenori, preparatori, administratori, bla, bla, bla... Elevii aveau să sosească abia a doua zi. I se părea că-i cunoaște pe toți acei străini. Intensitatea privirii ei o făcu invizibilă. Se uita cu așa mare interes, încît uitase că poate să fie văzută și ea.

– Bee?

Vocea Diane venea din spatele ei, dar nu întoarse capul. Diana era o prietenă adevărată, dar nu-i spunea lui Bee ceea ce voia ea să știe. Așa că Bee va afla singură.

Pe o latură a sălii se afla o masă lungă, pe care se găsea apă minerală, un aparat foarte mare de făcut cafea și cîteva platouri cu prăjituri din făină de orez, cu stafide.

Ce spaimă sau speranță îi făcea piepul să se umfle de mîndrie? Degetele de la picioare îi erau așa de strînse în saboți, încît le venea să adoarmă.

Simți o prezență pregnantă în spate, în partea stîngă. Nu-și dădea seama cu care simț percepuase acel lucru. Era prea departe ca să-l atingă sau să-i simtă căldura trupului. Asta pînă să se întoarcă! Nu putea să-și concentreze privirea. Să fie el? Bineînțeles că era el! Chiar el?

– Bridget?

Era el fără îndoială. Ochii lui întunecați sub arcul sprîncenelor. Era mai în vîrstă și oarecum

diferit, dar același. Era surprins? Era fericit? Îi părea rău?

Instinctiv, își acoperi fața cu mâinile.

El făcu un gest ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar nu putu să străbată straniul gol dintre ei.

Sosise momentul ca ea să spună ceva, dar tot atît de repede dispăru. Se uita lung la el, în tăcere. În societate, nu îi păsase niciodată prea mult de ce spuneau oamenii.

– Ce mai faci? o întrebă el.

Își aminti cît de cinstit era el. Lucrul ăsta îi plăcea la el.

– Sînt... sînt surprinsă, spuse ea cu onestitate. Nu am știut că vei fi aici.

– Eu am știut că tu o să fii, spuse el, dregîndu-și glasul. Vreau să spun, aici.

– Ai știut?

– Ne-au trimis pe mail lista personalului, acum cîteva săptămîni.

– Oh!

Bridget se admonestă că nu-și citea toate e-mail-urile la timp. Ura formularele. (Numele de fată al mamei... Profesia mamei...) și avusese parte de o groază.

Dacă ar fi citit, ar fi știut. Nu citise. Și ce dacă ar fi știut?

S-ar fi aruncat de bunăvoie într-o vară plină de Eric Richman, sfărîmătorul de inimi și de minți?

Era ciudat, într-un fel, că el ocupa un spațiu ca orice altă ființă obișnuită. Era așa de impozant pentru ea! Pentru că în acei doi ani, el fusese nu numai el, ci reprezentase și toate lucrurile complicate pe care începea să le simtă.

El o privea atent. Zîmbi cînd li se întâlneau privirile.

– Deci, din cîte am auzit, nu v-a mers tocmai prost.

Ea se uita cum se mișca gura lui, dar habar nu avea despre ce vorbea. Nu ascunse acest lucru.

– La fotbal, specifică el.

Ea uitase că se afla într-o tabără de fotbal. Uitase că ea juca fotbal.

– E OK, spuse ea. Nici măcar nu era prea sigură despre ce vorbea el. Dar repetă cuvintele, pentru că îi plăcea cum sunau. OK!

Șansele de a fi lovit de
trăsnet cresc, dacă stai sub
un copac. Ridică-ți pumnul
spre cer și spune:
„Furtunile sînt năsoale!”
Johnny Carson

Singura persoană adultă din viața lui Carmen care nu o felicitase zîmbind pentru viitoarea venire pe lume a suroarei sau frățiorului ei era Valia Kaligaris, bunica Lenei. În acel moment, cînd Carmen ședea la tejgheaua din bucătăria strălucitoare a familiei, iar Valia, la masă, se simți recunoscătoare pentru acel lucru.

Garantat, Valia nu avea chef de taifas în zilele acelea. În timp ce Carmen o aștepta pe Lena să se întoarcă de la restaurant, Valia scormoni în cutia cu cereale și, îmbrăcată încă în halatul de baie roșu-aprins, își tîrî picioarele pînă în bîrlogul întunecat, unde dădu televizorul așa de tare, încît Carmen putea asculta fiecare cuvînt, la două camere depărtare. Era un serial siropos. Evident, Dirk o

abandonase pe Raven în fața altarului chiar în ziua în care sora ei geamănă, Robin, dispăruse. Hmmmm!

Carmen putea să-și bată joc, pe ascuns, pentru că nu era serialul ei. Serialul ei (de care devenise treptat pasionată, de când fusese acceptată la Williams prin decizia din ianuarie și încetase să-și mai facă temele) se numea *Brawn și Beauty* și nu avea o intrigă așa de plicticoasă precum celălalt serial. Îi plăcea mai ales un actor (dinspre familia Brawn), pe nume Ryan Hennessey. Acesta era superb, extraordinar și era singura ei dragoste adevărată, indiferent cât de mult se amuzau prietenele pe seama ei. Era un actor *bun*. Pe bune, era bun! Jucase ceva Shakespeare înainte de a primi rolul în acea dramă. Cel puțin, așa citise Carmen în programul serialelor de televiziune cu o seară înainte, în timp ce aștepta la coadă, împreună cu Tibby ca să-și plătească sticlele de Cola dietetică.

Ușa de la intrarea casei Kaligaris se deschise și apoi se închise după care, un minut mai târziu, apăru Lena, împreună cu mama ei.

– Salut, Carma.

Lena era transpirată, tocmai ieșise din tura ei de la Elite. Ari era în hainele ei de lucru.

– Salut. Cum a fost la serviciu?

Lena își dădu ochii peste cap.

– Măcar ai un serviciu, sublinie Carmen.

– Cum merge cercetarea? întrebă Ari, luînd din frigider o carafă cu apă și umplîndu-și un pahar. Mai vrea cineva?

Ridică repede carafa ca să fie văzută.

– Nu, mulțumesc.

Dacă și-ar fi dorit ceva, Carmen și-ar fi luat singură. Încă de la început Tomnaticele rupseseră această barieră acasă la oricare dintre ele s-ar fi aflat.

– Cercetarea merge... uf... încet. Nu prea... uf... nu prea am chef să fac pe dădaca în vara asta. Carmen își dădu seama că, dacă nu schimba repede subiectul, s-ar fi putut să fie chestionată pe tema cercetării. Dar am văzut o reclamă în A&P despre îngrijirea unei bătrîne, cinci după-amieze pe săptămîină. Parcă ziceau că este oarbă, așa cred, așa că treaba ar consta în a-i citi. Am dat un telefon și am lăsat un mesaj.

Ari își scoase ochelarii și îi puse pe tejghea, un pic cu prea multă patimă. Lena se întoarse să se uite la mama ei.

– Știți, spuse Ari, cu ochii plini de viață, este destul de ciudat. Mă gîndeam la același lucru în ce o privește pe Valia. Mă gîndeam cît de mult își dorește un tovarăș care să o ajute cu comisioanele și corespondența, și poate să o ducă la doctor. Nu mai îndrăznesc să-mi mai iau o altă după-amiază liberă de la serviciu, luna asta.

Carmen aprobă dînd din cap.

– Speram că Lena și Effie s-ar putea ocupa de asta, dar amîndouă și-au luat slujbe chiar la începutul acestei veri.

Carmen își păstră expresia complet neutră, ca să nu pară că o acuză pe Lena.

Ari își puse paharul în chiuvetă cu o mișcare hotărîită.

– Cît plătesc pentru slujba pe care ai văzut-o în reclamă?

Acum părea chiar entuziasă.

– Opt dolari pe oră.

– Dacă ți-aș plăti eu opt dolari și jumătate ca să ai grijă de Valia cam treizeci de ore pe săptămîină? Am putea face împreună programul.

Carmen se gîdea, privindu-și unghiile ascuțite date cu oja roșie. În acel minut, putea merge de la a nu avea deloc slujbă, nici un scop în viață, pînă la a avea una. Plata era decentă. Ar fi cam ciudat să primească bani de la Ari. Dar era mai comod pentru Ari să o angajeze pe Carmen, decît să angajeze un străin. Cîstit vorbind, Carmen ar fi preferat să se învîrtă în casa aerată, spațioasă a Lenei, decît în ceea ce părea a fi un apartament înghesuit, de femeie în vîrstă.

– Bine... spuse Carmen, bătînd cu indexul în tejghea. Bine. De ce nu?

– Fantastic! exclamă Ari.

Carmen nu o privise pe Lena peste tejghea pînă în acel moment. Așa că nu văzuse cum se așezase Lena cu spatele la mama ei și cu fața la Carmen, cu ochii cît cepele, făcîndu-i semn că *nu* și îndreptîndu-și arătătorul spre gît, în semn de înraptul capului, dar... prea tîrziu!

Lena se abținu și explodează cînd o prinse pe Carmen în camera ei și închise ușa în spatele lor.

– Nu ești sănătoasă?

– Lenny, liniștește-te. Care-i problema?

– De ce crezi că eu și Effie ne-am angajat încă de la mijlocul lui aprilie? Slujbe pe care amîndouă le urîm, că tot a venit vorba.

– Pentru că... sînteți mai organizate?

Lena clătină capul cu putere.

– Pentru că... sînteți nepoatele nerecunoscătoare și nepăsătoare față de bunica voastră, care a devenit văduvă de curînd și e lispită de ajutor?

– Pentru că Valia este un coșmar! răcni, practic, Lena.

Carmen se gîndi că era un lucru bun faptul că Valia nu auzea bine.

– Adică, este o femeie uluitoare și minunată, își retrase Lena cuvintele, arătînd mai serioasă. Este, într-adevăr. Și noi o iubim. Dar acum este îngrozitoare! Și nu o condamn pentru asta. Suferă enorm după Bapi. Suferă și că se află în America și locuiește la noi. Îl urăște pe tata că a adus-o

aici. Urăște această țară. Își dorește să fie în propria casă, înconjurată de prieteni. Este furioasă pe toată lumea, nu-ți dai seama?

În acel moment, Carmen se simțea o proastă și bătu puțin în retragere.

– Poate că așa este. Dar poate că mă voi descurca.

Lena clătină capul.

– Crede-mă. Tu și cu Valia nu sînteți o combinație bună, în acest moment.

Carmen își miji ochii.

– Asta ce vrea să mai însemne?

De multă vreme, cea mai bună cale pentru Bridget de a-și liniști mintea era să alerge. Uneori simțea starea meditativă din timpul lungilor alergări, în liniște, care o ajutau să gîndească. Uneori simțea că oboseala sănătoasă o ajuta să nu gîndească.

Uneori, credea că alerga spre cine știe ce rezolvare și alteori știa că nu este decît fugă de probleme. Totuși, asta făcea.

În acea seară tîrzie, alergase pe cărările mărginașe, străjuite de arbuști. Soarele, ce se pregătea să dispară la orizont, se proptea, la răstimpuri, chiar în ochii ei. Cînd se plictisi de mașinile care o tot claxonau (să fi fost din cauza proastei vizibilități în lumina care pălea sau din

cauza părului ei?), sări în afara drumului. O altă fată s-ar fi temut să alerge pe drumuri necunoscute cînd se lăsa întunericul, nu și Bee. Știa că putea întrece orice ființă umană care s-ar fi gîndit să se ia după ea. Și era sigură că urșii din acele locuri nu mînceau oameni.

Ar fi fost amuzant să se întîmple ceva. Pădurea era tînără și rară, străbătută pretutindeni de poteci. Alergă printr-o albie adîncă și lată despre care își închipui că este albia unui rîu secat. Se imagină că alerga acolo pe cînd albia era plină. Continuă să alerge pînă ce gîndurile i se scurtară și nu mai formară propoziții. Se aprindeau și se stingeau ca niște lanterne. Nu le mai urmărea după colțuri. Simțea, pur și simplu, lucrurile, fără „cum“ și „de ce“. Așa se calmă.

Soarele dispăruse cu totul și Bridget știu că în curînd se va întuneca de tot. Lumina care rămînea după apusul soarelui o simțea întotdeauna ca pe o promisiune goală de conținut. În fața ei, ceva de pe pămînt i-a atras privirea. Își pierdu ritmul respirației și își simți creierul lucrînd febril. Acel ceva se afla la mai puțin de un metru în fața ei. Reduse ritmul pentru a păstra distanța. Voia să alerge în jurul acelui lucru, la distanță, dar voia să îl vadă și din față. Reveni la „cum“ și „de ce“.

„Este o pasăre, se gîndi ea. Un porumbel, poate.“ Clar că era mort și înțepenise într-o poziție

ciudată. Capul părea că i se înalță de la pământ parcă cerșind milă. Se apropie mult. Nu se opri. Continuă să înainteze. Ar putea să-și întoarcă privirea înspre alt loc. Nu, nu putea să facă așa ceva.

Abia când se află deasupra păsării, își dădu, brusc, seama că nu era vorba deloc de o pasăre. Era un pui de pisică. Un pui cenușiu de pisică. Rătăcit, cu năsucul în sus și arătînd foarte mult cu un cap de pasăre.

Instantaneu, respiră ușurată și liniștită. Mîntea și trupul i se întoarseră la starea anterioară, de calm.

Dar, cum alerga fără încetare și cerul se întunecă, devenind albastru-vinețiu, fu cuprinsă de tristețe. Și, ciudat, chiar dacă trupul contorsionat de pe potecă fusese un pui de pisică, se pomeni că se gîndea la el ca la o pasăre.

Dacă motorul mașinei mamei Lenei nu s-ar fi supraîncălzit, nu s-ar fi întîmplat nimic. Vara întreagă s-ar fi desfășurat altfel.

Dar motorul mașinei mamei ei se supraîncălzi joi după-amiază, așa că Lena împrumută mașina tatălui ei, vineri, și îl lăsă pe acesta la serviciu, în drumul ei spre cursul de desen. Era chiar în drumul ei. De fapt, în timp ce conducea, îndepărtîndu-se de tatăl ei, care transpira deja pe sub

cămașa lui albă, ea se gîndea absentă că de la biroul lui pînă la școala ei era un drum scurt de mers pe jos. Dar, în acel moment, nu avea importanță.

Pe la jumătatea dimineții, era deja afundată în desenul ei. La indicația lui Annik, modelul, Andrei, făcu cinci minute pauză. În primele cîteva ședințe, Lena se simțea așa de neîndemînică, abia dacă putuse prinde vreo expresie cu vîrfurile cărbunelui său. Apoi, acele cinci minute începură să se dilate pentru ea. Era tot atît de nerăbdătoare, dar conștiința trecerii timpului dispăruse. Exact așa cum goliciunea modelului o zăpăcise complet în primele cîteva zile, apoi jena dispăruse complet. (Înăuntrul ei îi era rușine de faptul că se înroșise ca un copil. Pentru artiștii din sală, nuditatea lui Andrei inspira tot atîta sexualitate cît ceașca de cafea a Lenei.)

Acum, Lena analiza corpul lui Andrei în cele mai mici detalii, uitîndu-se fără nici o urmă de rușine la adîncitura dintre șoldul lui și linia ascuțită a tibiei. Cînd fu pătrunsă de febra creatoare, nu se mai gîndi la absolut nimic. Mușchii care-i controlau brațele își trimiteau impulsurile pe lîngă creierul ei, legîndu-se direct la sistemul automat. Lena cea obișnuită era gata de călătorie.

Sări în sus cînd sună de pauza cea mare. Un tremur i se răspîndi dinspre umeri prin tot corpul.

Ura să revină la realitate în acest fel. Nu voia să audă foșnetul ziarului lui Phyllis și tălpile lui Charlie pleoscând în sandale. Nu voia ca Andrei să-și pună halatul pe el. Nu din cauza care v-ar putea trece prin minte. Nu, pe bune. (Deși, adevărul era că își recăpăta conștiința anterioară despre nuditatea lui Andrei în secunda în care acesta își dădea jos halatul.) Nu voia decît să deseneze. Nu voia decît să stea în acel loc în care înțelegea lucrurile fără să se gîndească la ele.

În timp ce Lena se uita cu atenție la ceașca ei de cafea, goală, recunoscuse – aproape abstract – că este fericită. De fapt, mai degrabă, își descoperea fericirea, decît o simțea. Poate că nu era chiar fericire ceea ce descoperise. Poate că semăna mai mult cu... o pace interioară. La sfîrșitul verii trecute, liniștea ei fusese sfărîmată ca o bucată de friptură. Tumultul adusesese cu el o oarecare exuberanță stranie, un sentiment de a trăi mai extravagant decît oricînd pînă atunci. Dar se terminase destul de jenant.

Își aduse aminte de sfîrșitul acelei veri, cînd îl întîlnise pentru prima dată pe Paul Rodman. Fratele vitreg al lui Carmen. Reacția ei față de el o luase prin surprindere. Nu trăise niciodată o asemenea atracție fizică instantanee pentru cineva – nici chiar pentru Kostos. În prezența lui Paul, în acea primă dată, își imaginase fel de fel

de fantezii fără perdea despre ce putea ea să însemne pentru el și el pentru ea. Dar după ce Paul plecă, ea își reveni, era ca înainte. Latura ei romantică se ascunse din nou și, după un timp, latura ei timidă reveni, șovăielnică. Acum, când se gîndea la el i se făcea rușine. Era unul dintre lucrurile pe care le ascundea de un an de zile. El era una dintre persoanele pe care le evita.

În februarie, auzise întâi de la Carmen că tatăl lui Paul era bolnav. Îi păru foarte rău. Își aduse aminte de Paul. Era îngrijorată pentru el. Dar nu-l sunase, nu-i scrisese, cum voise să facă. Aflase de la Carmen că tatăl lui Paul era și mai slăbit și părea că nu se va mai face bine. Nu știa ce să-i spună lui Paul.

Îi era frică de tristețea lui. Îi era frică să-i arate ce simțea pentru el. Îi era frică și să nu-i arate. Îi era frică să nu se aștearnă între ei cel mai mare rău posibil: tăcerea totală.

Pînă să urmeze acel curs, nu-și recîstigase simțul echilibrului. Timpul pe care și-l petrecea cu cărbunele de desen, cu degetele, cu bucata de hîrtie și cu Andrei, și Annik, și acele perioade de meditație adîncă, reconfortantă era ca un cadou prea important ca să-l primească așa, pur și simplu. Trebuia să muncească pentru a-l primi.

Inima îi tresări plină de avînt la sunetul clopoțelului care anunța că pauze se terminase.

Înapoi la lucru. Este uluitor cât de tare ura și iubea exact același sunet de clopoțel.

Și așa începu norocosul curs de desen.

Pentru începători, este o nenorocire ca ușa să se deschidă în mijlocul orei de curs, când Lena abia era în stare să-și dea seama ce se întâmpla. Nenorocirea și mai mare a fost că persoana care intrase pe ușă era tatăl Lenei. Tot o nenorocire a fost și că ușa se afla lângă podiumul modelului și că Andrei era așezat în așa fel încât primul lucru pe care-l vedeai, atunci când intrai în sală în mijlocul ședinței de pozat (ceea ce nu se făcea) era o imagine foarte de aproape a spațiului dintre picioarele lui Andrei. Dar cea mai mare nenorocire a fost că Lena nu și-a dat seama de aceste lucruri la timp pentru a face mai ușoară experiența tatălui ei, ci, din contră, a continuat să se uite fix o bună bucată de vreme la podoabele lui Andrei. Abia când tatăl ei începu să vorbească, mult prea tare, își dăduse seama de situație. O privi cu asprime. Era o trezire la realitate prea bruscă. Îi luă ceva timp să-și găsească cuvintele.

— Tata, ești... tata. Doar nu crezi... Hai, tata, lasă-mă să...

Începu multe alte propoziții, dar le lăsă tot neterminate. Următorul lucru de care își amintea a fost mîna tatălui ei apucînd-o de braț și trăgînd-o

pe ușa afară, desprinzînd-o cu forța de imaginea lui Andrei.

Annik își făcu apariția pe hol, cu o iuțea neașteptată.

– Ce se petrece aici? spuse ea cu calm.

– Părăsim acest loc! o repezi domnul Kaligaris.

– Da?

– Eu, nu, spuse Lena, cu o voce abia auzită.

Domnul Kaligaris rosti cîteva cuvinte în greacă, pînă să o ia din nou pe englezește.

– Nu o voi lăsa pe fiica mea în acest... la acest curs la care aveți... în acest loc unde ea este...

Lena putea jura că tatăl ei nu va pronunța cuvintele descriptive în prezența ei. Cînd era vorba de așa ceva, tatăl era extrem de conservator și de modă veche. Devenise așa, mai ales după moartea lui Bapi. Dar și cu mult înainte de aceasta, el era de departe cel mai strict dintre toți tații prietenelor ei. Niciodată nu le permisesse băieților să urce la etajul al doilea al casei lor. Nici chiar verișorilor ei.

Annik nu se pierdu cu firea.

– Domnule Kaligaris, am putea să ne așezăm cîteva minute, eu, dumneavoastră și Lena, și să stăm de vorbă despre ce anume încercați să faceți în această sală de curs? Trebuie să știți că toate programele de artă oferă...

– Nu, n-am putea, o întrerupse domnul Kaligaris. Fiica mea nu mai urmează acest curs. Nu se va mai întoarce în acea sală.

O trase pe Lena afară pe ușă, drept pe trotuar. Bolborosea ceva despre o întâlnire neșteptată și despre faptul că avusese nevoie de mașină și...
iată peste ce dăduse!

Lena nu reuși să scape din mîna lui decît cînd se trezi stînd în picioare în soarele arzător, uluită și, din nou, dezorientată.

Întrebarea este: Cît de
rău mai poate fi? Și
răspunsul este: Mai rău
nu se poate! Acesta este
axul în jurul căruia se
învîrtesc toate problemele.

Cît de rău poate fi?“

Așa se întreba Carmen, în sinea ei, în timp ce pregătea o ceașcă de ceai, primul lucru pe care îl făcea odată ajunsă în casa Kaligaris, luni, la începutul după-amiezii. O duse apoi în hruba în care Valia se uita la televizor.

– Groaznic!

Valia aproape că scuipă ceaiul adus de Carmen.

– Ce ai pus în el?

– Ce să pun? Ceai. Și miere.

Carmen era răbdătoare.

– Eu am spus zahăr.

– Zaharnița era goală.

– Zahărul și mierea nu sînt același lucru.

Mierea americană nu se poate mânca.

– Se poate, dacă se vrea, începu Carmen, dar își dădu seama că acela nu era un răspuns diplomatic. Nu-i nimic, fac altul.

Duse ceașca de ceai înapoi în bucătărie. Descoperi cutia cu zahăr alb granulat pe raftul de sus, în cămară. Umplu zaharnița.

În timp ce aștepta să fiarbă apa, a doua oară, mintea îi zbură la luna septembrie. Și-o imaginea pe mamă ei însărcinată. Își imaginea cum va arăta nou-născutul. Își imaginea camera ei, plină de lucruri care așteptau pe altcineva.

Înainte, când se gîndea la luna septembrie, se vedea sosind la colegiu, făcînd cunoștință cu noile colege, despachetîndu-și lucrurile. Acum putea numai să-și imagineze ce se va întîmpla în lipsa ei acasă. Era ca și cum ar fi fost moartă. Sau ca și cum ea ar fi fost singura nenăscută încă.

Atîta timp așteptase cu nerăbdare colegiul! Visase de așa de mult timp la Williams! Era unul dintre cele mai bune colegii din țară. Locul unde învățase și tatăl ei. Oricît de dureros era să-și părăsească prietenele, colegiul era ceva ce-și dorise cu adevărat. De ce nu putea să și-l mai dorească în acel moment?

Era supărată. Nu era supărată pe bebeluș. Cum putea fi? Nu era supărată pe mama ei. Ei, era puțin, dar nu asta era problema. Era supărată că nu-și mai putea închipui cum va fi viața ei. Era

supărată că mama ei și acest bebeluș îi furaseră cumva viitorul și o aruncaseră din nou în trecut.

Presiunea se reclădea în spatele ochilor ei. În mod reflex, smulse telefonul din locul lui de pe perete.

– Salut, sînt eu! spuse ea cînd auzi vocea lui Tibby.

– Reziști? o întrebă Tibby.

Era așa de frumos ca o persoană care te iubește să pice exact pe starea ta sufletească, cu numai un singur cuvînt.

Carmen o putea auzi pe Nicky strigînd ceva prin casă.

– Cred că da. Dar tu, ce faci?

– Nicky, nu poți face asta în altă cameră? spuse Tibby, dar nu în telefon. Ce face Valia? întrebă apoi, de data asta în telefon.

– E...

Deodată un sunet de ocupat a întrerupt legătura.

– Tibby?

Bip. Bip. Biiiip.

– Alo?

– Sună ca un modem, strigă Tibby mai tare ca zgomotul de pe fir. Trebuie să fie de la aparatul tău.

Carmen puse telefonul în furcă și se duse în bîrlogul bătrînei. Desigur, Valia se mutase de la

televizor la birou și se uita la mouse-ul calculatorului ca la o mașină de curse. Carmen privea surprinsă cu câtă îndemînare își croia Valia drum printre o serie de meniuri spre o conversație prin mesaje instantanee. După cum părea, cu cineva din Grecia, judecînd după faptul că ea nu putea citi nici măcar o singură literă. Recunoștea că sînt litere grecești, după toți anii petrecuți în casa Kaligaris, dar nu putea alătura sunetele potrivite nici uneia dintre litere.

Trebuia să o ajute pe Valia să-și scrie corespondența? Își imaginase hîrtie de scrisori mototolită și plicuri albastre.

– Ce-i? se întoarce Valia spre ea, cumva războinică, simțind în mod evident ochii lui Carmen ațintiți pe capul ei necoafat.

– Nimic. Uau! Știți bine ce faceți aici! decise Carmen să se comporte cu maturitate și să nu menționeze felul porcesc în care Valia intrase pe linia telefonică, în timp ce ea vorbea cu Tibby.

Se instalează într-unul din scaunele confortabile din fața televizorului, luă absentă în mînă telecomanda și începu să schimbe canalele. *Brawn and Beauty* urma să înceapă peste șapte minute. Se instalează bine în scaun, odihnindu-și capul greu. Cît de rău putea fi să-ți petreci vara privindu-ți serialul preferat și fiind plătită, în timp ce Valia

înroșea liniile telefonice vorbind cu prietenele ei grecoaice?

– Nu pune canalul acela, își întoarce Valia capul de la calculator, în timp ce mâinele încă-i dansau pe tastatură.

– Adică?

– Mie îmi place canalul șapte. *O lume aparte.*

– Dar nici măcar nu vă uitați la televizor. Lucrați la calculator, își auzi Carmen vocea, cu tonul ridicat.

– Îmi place să ascult, declară Valia.

– Dar mie îmi place să mă uit, spuse Carmen cu acreală.

– Dar cine te plătește?

Uah! Carmen se simțea de parcă Valia ar fi mușcat-o. Simți cum i se urcă sângele în obraji.

– Bine, închideți atunci calculatorul. Țineți ocupată linia telefonică, izbucni Carmen într-un mod care nu era prea matur.

Tibberon: Cum merge cu greaca veche?

Carmabelle: Ahem. Nu rău. Nu. Dar nici bine. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Spune-mi totul, nu omite nimic. După care îți poți bea calmantul.

Tibby își simți inima tresărindu-i din nou. Entuziasmul lui Carmen era tot ce-și putea dori.

Își scutură ceașca de plastic cu calmantul spumos.

– Ei, întâi am dansat după muzică...

Carmen dădu din mână.

– Nu, nu! Înapoi! De la început! Vreau să aud tot, la naiba cu serialul!

Tibby zîmbi împotriva voinței ei. Îi plăcea să stea afară, sub umbrelă, pe pajiștea de pe Strada Veche din Georgetown, simțind soarele încălzindu-i pulpele. Își încrucișă picioarele și își lăsă paharul de plastic – FLIP-FLOP – să cadă pe asfaltul fierbinte. Adevărul era că voia să îi spună totul de la cap la coadă. I se părea că totul se petrece aieva, din nou.

– Bine. Deci, înapoi acasă. Sună soneria. Katherine deschide ușa. El poartă un costum cu cravată – cam scurt la mâneci și, în mod evident, foarte ieftin – dar arăta așa de drăguț. Și are – Tibby își dorea ca fața ei să nu se fi împurpurat, dar n-avea ce face – un buchet de flori. Garoafe roz ofilite, destul de hidoase. Știi tu, flori cum numai un băiat poate cumpăra, dar altfel perfecte.

Tibby simțea nevoia să se oprească și să respire, altfel simțea că leșină.

În acel moment celularul ei sună încet, de la fundul rucsacului ei. Îl scoase și se uită la numărul care apela. Era numărul celularului mamei ei.

– Alo?

La început, nici un răpuns. Auzi un zgomot de fond. Și apoi, o auzi pe mama ei spunînd ceva altcuiva. Vocea ei suna ciudat.

– Alo?

– Tibby? zise ea cu o voce răgușită.

– Ce-ai pățit?

Mama ei plîngea.

– Mami, ești bine? Ce se petrece?

Tibby simți un val de adrenalină vărsîndu-i-se în sînge.

– Draga mea, tata și cu mine, interveni Alice.

Vocea ei era prea răgușită ca să formuleze cuvine. Îl auzea pe tatăl ei strigînd în fundal.

Tibby se ridică în picioare, punîndu-și picioarele în pantofi.

– Mama, te rog, spune-mi ce se întîmplă! Mă sperii!

Lui Alice îi trebuiră cîteva secunde pentru a-și recăpăta respirația. Tibby nu o mai auzise nicio dată scoțînd astfel de sunete. Minteia îi tresălta spasmodic, imaginînd fel de fel de situații. Dădea ocol mesei.

– Ce-i? strigă Carmen agitată.

– Sîntem la spital. Katherine s-a rănit!

Alice făcu din nou pauză pentru a-și recăpăta controlul asupra vocii ei răgușite.

– A căzut de la fereastră.

Tibby nu se putea mișca și nici gândi. Valuri de frig i se rostogoleau prin trup. Sub coaste simțea un val fierbinte.

– Este... Este bine?

– Este conștientă, este... Suspinele mamei căpătară un ton mai optimist. Asta este semn bun.

– Să vin și eu? întrebă Tibby.

– Nu. Te rog să te duci acasă și să ai grijă de Nicky, bine?

– Da. Mă duc.

Acum Tibby era cea care plîngea. Ochii lui Carmen lăcrimau și nici măcar nu știa ce se petrecuse.

Tibby simțea nevoia să pună o întrebare care o înnebunea. Dar îi era frică, așa că așteptă pînă se întrerupse legătura.

– De la care fereastră? îndrăzni atunci să întrebe.

Lena stătea pe scările din spatele restaurantului, în timpul pauzei. Înăuntru era zăpușeală, afară era zăpușeală. Se simțea lipicioasă și șorțul îi era stropit cu suc de roșii. Parcă era stropită cu sînge.

Își ura slujba. Ura mîncarea făcută neglijent, în grabă și prea uscată. Ura graba permanentă de a întoarce mesele cu picioarele în sus. Ura cabinele de vinilin verde și felul în care ceștile de cafea se clătinau în farfuriuțele lor, umplîndu-le

cu cafea fierbinte, pe care ea, inevitabi, și le vărsa pe șorț. Se simțea încurcată de imaginea frizei partenonului care se desfășura pe tot peretele cantinei. Ura fereastra falsă și iedera falsă. Era plictisită de faptul că managerul ei, Antonius, cu părul lui cărunt zbîrlit ieșindu-i caraghios din urechi, încă mai credea că ea vorbește grecește în ciuda deselor conversații susținute de unul singur.

Ședea fericită acolo, pe aleea din spate, și mirosea gunoiul, de parcă acesta nici n-ar fi fost acolo. Avea nevoie de timp pentru ea. I se vorbea încontinuu, i se făceau reproșuri, era hărțuită. Chiar și clienții politicoși o chemau tot timpul, făcându-i semn cu mîna sau cu ochiul, la mesele lor pentru a-i mai cere cîte ceva.

Unora le place să facă conversație toată ziua, dar Lena nu era dintre aceia. Gîndul la pacea relativă de la magazinul de haine Basia unde lucrase în vara trecută, făcea ca slujba aceea să i se pară că fusese de vis.

Tatăl ei insistase pentru slujba la restaurant. O recomandase personal proprietarului restaurantului Elite. Era ceea ce făcuseră părinții ei cînd erau în Grecia. Era viața pe care o trăise el. De la moartea tatălui lui, în urmă cu un an, aceste lucruri deveniseră mai importante pentru tatăl ei.

Cea mai mare parte a vieții lui, tatăl ei se revoltase împotriva lui Bapi și împotriva educației lui. Se eschivase de afacerea cu restaurantul în favoarea Școlii de Drept. Își schimbase numele din Georgos în George. Dorind să fie cât mai american, nici măcar n-o învățase pe fiica lui greaca. Lenei i se părea trist că tatăl ei așteptase pînă la moartea tatălui lui ca să înceapă să se preocupe de lucrurile care ar fi vrut să îl preocupe dintotdeauna pe tatăl lui.

– Afacerea cu restaurantul este foarte practică, îi spusese tatăl ei cu diverse ocazii, ceea ce implica faptul că a fi artist nu era foarte practic. Este o afacere bună, îi spusese tatăl ei și știa și ea că este o afacere bună. Dar pentru altcineva. Se gîndea dacă el încercase vreodată să afle cine era ea. Chiar își imaginase că ea va începe o afacere în tradiția plină de orgoliu a familiei Kaligaris? Nu putea să vadă cât de mult greșea în privința ei?

Trecuseră patru zile de la dezastrul de la cursul de desen. Nu se mai dusesse și cursul îi lipsea grozav. Putea suporta slujba aceea, dacă ar ar fi avut perspectiva cursului de desen. Putea tolera strigătele Valiei și tensiunea dintre părinții ei, de acasă, dacă ar fi putut desena. Dar fără desen, se simțea de parcă era gata să se scufunde.

Poate lua alte cursuri. Urmau să se deschidă și alte cursuri, de sculptură în metal, tehnici mixte și ceva care se numea „Scene de gen“ în reprezentări tridimensionale, dar ea simțea în sufletul ei că nu va fi o astfel de artistă. Dragostea ei pentru artă nu era în mod special filozofică sau politică. Ea nu era o avangardistă sau o nonconformistă. Voia să învețe să deseneze și să picteze așa cum făcea Annik.

În aprilie trecut, fusese pe Capitol Street și luase un formular de cerere pentru cursurile de vară. În galerie, când pășeau pentru prima dată acolo, erau o mulțime de exponate, lucrări stranii, dar ele nu însemnau prea mult pentru Lena. Apoi, imediat după colț, erau expuse desene normale, înrămate simplu. Era un portret al unei tinere care își ținea părul la spate, cu o mână. Era o imagine obișnuită, dar așa de frumoasă, încât Lena simți un nod în gât. Îi dădea fiori din creștet pînă în vârful picioarelor. Desenul nu dovedea numai calități tehnice și detalii intrinsece, dar avea așa de multă grație, așa de mult sentiment, că o făcuse pe Lena să-și dea seama ce-și dorea în viață.

Lena se uită îndelung la semnătura încurcată și o compară cu numele tuturor profesorilor din broșură. Annik Marchand. Lena pășise în biroul Școlii de Artă cu o îndrăzneală care nu o caracteriza și

ceruse să fie repartizată la cursul de desen al lui Annik Marchand. Doar pornind de la acel desen, și o iubea pe Annik încă înainte de a o cunoaște.

– Pauza s-a terminat! strigă Antonis la trei și treizeci de minute, anunțând sfârșitul pauzei de prînz.

Lena pusese scaunele pe mese, pentru ca îngrijitorii să poată da cu mopul pe podele. Apoi se trezi în fața perspectivei neplăcute de a pleca acasă. Era profund îngrijorată de Valia. Ținea mult la ea. În parte, Lena era așa de tristă din pricina firii arțăgoase a Valiei!

În loc să ia autobuzul spre nord, Lena îl luă spre sud. Coborî și merse pe jos pînă la Școala de Artă și Desen de pe Capitol Street. Nu intenționa chiar să se întoarcă la curs. Voia doar să treacă pe acolo și să stea de vorbă cu Annik.

Ora tocmai începuse. Pînă și imaginea și mirosul studioului o întristară. Annik se întoarse și, cînd o văzu pe Lena, se învîrți cu scaunul pe roțile. Arăta fericită și puțin surprinsă.

– Mă bucur să te văd, spuse ea.

– Nu am venit aici pentru desen, spuse Lena.

– De ce nu?

– Ei... toată întîmplarea cu tatăl meu, zise ea și făcu semn cu mîna înspre Andrei. Tata este destul de dur cînd ia o decizie. Probabil că deja

și-a retras și banii pentru curs. Am venit să vă mulțumesc.

Lena își privi degetele cu unghiile roase pînă la piele.

– Pentru ce? întrebă Annik.

– Pentru ce m-ați învățat. Nu am făcut multe ore, dar este un curs grozav.

Annik suspină.

– Ascultă, trebuie să îndrept cumva lucrurile. De ce nu rămîi cîteva minute – pînă la prima pauză? Ești bine venită să desenezi, dacă vrei. Am hîrtie și cărbune în plus. Sau poți face orice altceva vrei. Apoi să avem ocazia să stăm puțin de vorbă.

– Bine, spuse Lena.

Nu voia oricum să plece. Ar fi stat și ar fi udat florile, chiar dacă acesta ar fi fost singurul ei argument să stea.

Annik lăsa materiale pe un șevalet liber. Era ca și cum ai lăsa droguri la îndemîna unui dependent. Era șevaletul Lenei. De aceea era liber. La început, Lena stătu în spatele clasei și privi cum desenau ceilalți. Apoi degetele ei începură să tînjească după o bucată de cărbune. S-a îndreptat spre șevalet, desenînd cu ochii, la început. Ezită. Apoi luă cărbunele și n-a mai știut de nimeni și nimic pînă la sunetul clopoțelului.

Annik veni spre ea.

– Este frumos, spuse, studiind cele trei poziții ale lui Andrei, desenate pe hîrtie. Nu vrei să mergem afară să stăm puțin de vorbă?

– Bine.

Lena se aștepta să stea de vorbă pe hol, dar Annik o conduse pe culoar, pînă la o rampă și apoi afară, în curte. Annik își îndreptă scaunul cu roțile spre o bancă și Lena se așeză. Arborii de lemn cînesc erau ruginii și o fîntînă susura îmbietor în mijlocul lor. Diferite sculpturi și lucrări abstracte, una fiind o îngrămădire de cauciucuri, decorau perimetrul.

– Nu te deranjează să-l desenezi pe Andrei? întrebă ea.

Părul lui Annik era de un roșu frumos, și culoarea era mai intensă în lumina soarelui. Avea reflexe portocalii, aurii, castanii și chiar roz. Annik era destul de tînără. Lena își dădu seama că avea spre douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani, și fața era plăcută și delicată. Lena se întrebă, absentă, dacă avea un iubit.

– Nu, spuse Lena. M-am simțit puțin încurcată în prima zi, dar apoi senzația aceea a dispărut. Nu mă mai gîndesc deloc la acel lucru.

– Așa am crezut și eu, spuse Annik. Ce vîrstă ai?

– Șaptesprezece ani. Împlinesc optsprezece la sfîrșitul verii.

Annik dădu din cap afirmativ.

– Pot să-ți spun ce gîndesc?

Lena aprobă din cap.

– Cred că ar trebui să frecventezi cursul.

– Și eu cred. Mi-aș dori ca și tata să gîndească la fel.

Annik își puse mîinile pe roțile scaunului ca și cum ar fi fost gata să plece.

Lena se întreba, cum se întrebaseră de multe ori înainte, ce i se întîmplase lui Annik de avea nevoie de un scaun cu roțile. Fusesse dintotdeauna imobilizată sau crescuse pe picioarele ei, ca un copil obișnuit? Suferise vreun accident sau avusese vreo boală? Lena se întreba cum ar fi fost dacă Annik nu ar fi lucrat. Dacă ar vrea, ar putea face un copil?

Deși Lena voia să știe, nu îndrăznea să întrebe. Îi era rușine de intimitatea care s-ar fi putut naște dintr-o asemenea întrebare. Intimitatea apare mai repede cînd o persoană își pune durerea și nenorocul la vedere, în fața tuturor. Și totuși, a nu o întreba semăna cu un act de neglijență și lașitate. Păstra o distanță între ele, distanță pe care Lena o regreta.

Annik se dădu puțin înainte și-napoi cu scaunul, dar nu plecă încă.

– Fă ce simți nevoia să faci, spuse ea.

Lena nu era sigură dacă asta însemna să urmeze cursul sau să-și asculte tatăl, dar avea

mai mult decît o bănuială că era vorba de prima variantă.

– Întîi că nu sînt sigură că pot plăti, murmură Lena.

– Am voie să-mi iau un asistent, spuse Annik. Ar trebui să faci ordine și să cureți zilnic, ba chiar să dai cu mopul pe podele. Dar vei beneficia de instruire gratuită.

– Așa voi face! spuse Lena instantaneu, fără să-și dea seama că luase o hotărîre.

Annik zîmbi deschis.

– Mă bucur.

– Nu sînt sigură de ce-i voi spune tatei, murmură Lena, mai mult pentru ea însăși.

– Spune-i adevărul, o îndemnă Annik.

Lena dădu din umeri, știind că era un sfat pe care nu-l va urma.

Există multe lucruri pe
care le-am arunca, dacă
nu ne-am teme că cineva le
va culege de pe jos.

Oscar Wilde

Tibby rămăsese înțepenită pe un scaun din încăpere, privindu-l pe Nicky cum se uita la desene animate. Gîndurile îi veneau și plecau, punctate ocazional de răutățile lui Tom și ale lui Jerry. O durea tot corpul. O durea fiecare oscior cînd gîndul îi zbura la Katherine. Își permitea să se gîndească la Katherine doar cîteva clipe, din cînd în cînd, și apoi alunga gîndul, pentru că o durea prea tare.

Nicky nu știa încă nimic. Nu voiau să-l sperie. Între timp, Tibby era bună cu el și speriată, așteptînd cu disperare să sune telefonul, dar numai dacă îi aducea vești bune.

Tibby nu fusese crescută în spirit religios. În prima parte a copilăriei, părinții ei fuseseră atei

convinși, împărtășind retorica lui Marx „opiu pentru mase“. Tibby nu știa cum mai gîndeau acum. Nu mai vorbeau despre acele lucruri.

Dar Tibby nu era ca ei. După cîte știa ea, nu puteai avea pe cineva iubit, iubit cu adevărat, care să moară și să nu te gîndești la vreun Dumnezeu. Era singurul mod de a privi acele lucruri. Și în afară de asta, Bailey însăși – așa cum a trăit, nu așa cum a murit – fusese o dovadă că exista cineva sau ceva dincolo de realitatea lucrurilor raționale.

Și cînd Tibby se gîndea la Bailey, totul avea sens, pentru că un Dumnezeu destul de deștept ca să o vrea pe Bailey înapoi, cît mai curînd posibil, era de asemenea destul de deștept ca să vadă frumusețea lui Katherine. Katherine era prea bună pentru lumea în care trăia Tibby. Tibby îi aparținea foarte bine, dar nu și Katherine. Ea era generoasă și curajoasă, și plină de pasiune. Dacă nu ar fi ea pe carnetelul lui Dumnezeu, atunci cine? Tibby va sta într-un colț al raiului, dacă va ajunge vreodată acolo, dar Katherine, ca și Bailey, vor juca polka sau săritura iepurelui sau poate de-a stația de autobuz cu Dumnezeu.

„Te rog nu o lua la tine încă, îl implora Tibby pe Dumnezeu. Nu are decît trei ani și o iubim prea mult ca să-i supraviețuim și să ne continuăm viața fără ea.“

Tibby Îi cerea lui Dumnezeu acele lucruri din egoism, pentru că știa că era vina ei. Ea deschisese o fereastră care stătea întotdeauna închisă. De ce făcuse așa ceva? Știa doar că fetița voia să se cațere în măr! Era sigură că așa căzuse de pe fereastră. „Nu am vrut acest lucru. Doamne, Te rog, crede-mă.“

A fost un accident. A fost oribil, dar nu chiar așa de oribil ca felul în care Tibby și-a expus surioara cu bună știință. Tibby era geloasă și ranchiunoasă. Îi rănise sentimentele lui Katherine pretinzând că micuții nu au de fapt sentimente. Și totuși, Tibby știa în inima ei că aveau sentimente – probabil cele mai profunde sentimente dintre toate.

Dacă Tibby ar fi iubit-o pe Katherine cum merita ea, poate că aceasta nu ar fi căzut de la fereastră. Dacă Tibby i-ar fi acordat atenție și ar fi luat-o în brațe, ridicînd-o pînă la ramurile mărului, atunci Katherine nu s-ar fi cocoțat pe fereastra nimănui. Dacă Tibby n-ar fi fost așa de preocupată de Brian, poate că nenorocirea nu s-ar fi întîmplat.

Iubirea este cel mai bun așternut pe care-l poate avea cineva. Și deși drăgălașa Katherine merita iubirea de un milion de ori, Tibby nu i-o dăruise.

„O iubesc, Doamne. O iubesc atît de mult.“
Tibby nu voia decît şansa de a face mai bine data viitoare.

Sună telefonul şi Tibby se aruncă asupra lui.

– Tibby?

Era tata. Duse telefonul în bucătărie, ca să nu audă Nicky.

– Tata?

Corpul îi tremura.

– Scumpete, e mai bine. Doctorii spun că se va face bine.

Tibby îşi permise să plîngă. Vărsă lacrimi şi suspină, şi oftă din toţi rărunchii. Tatăl ei făcea acelaşi lucru, la capătul celălalt al firului.

– Pot veni şi eu acolo?

– Este încă sub raze X. Are capul spart, ceea ce este cel mai grav. Şi-a fracturat şi încheietura mîinii şi clavicula. Sperăm că asta e totul. Vorbeşte şi este vioaie acum, dar aş zice că-i mai bine să mai stai acasă cu Nicky, cîteva ore. Adu-l şi pe el pe la ora şase, cînd se mai liniştesc lucrurile pe aici, bine?

– Bine. Dar, vreau – vreau aşa de tare să o văd, tati....

Vocea lui Tibby s-a înecat în lacrimi.

– Ştiu, scumpete. O să o vezi...

– Tib, sînt eu, Carma. Am fost toată ziua îngrozite. Lenny nu m-a lăsat să sun acasă la tine și apoi ea a sunat de cinci ori la rînd. Mă bucur că micuța e mai bine. Mă gîndesc la ea. Te rog, sună-mă cînd ai o secundă liberă. Te iubesc.

Biiip.

– Tibby! Sînt eu, Bee. Doamne, m-a sunat Lena să-mi spună despre Katherine. Încă tremur. O să se facă repede bine, ai să vezi. Sînt sigură. Mă suni? Te iubesc.

Biiip.

– Tib, îmi pare rău că te-am tot sunat mai devreme. Sînt Lenny. Pur și simplu nu m-am putut abține. Sînt așa de bucuroasă că veștile sînt bune! Vin mîine pe la tine, bine? Ține-te bine. Te iubim.

Biiip.

– Și l-am văzut de așa de aproape că am vrut să-l iau.

Katherine stătea rezemată pe niște perne, în patul de spital, ușor amețită din cauza medicamentelor, dar încă dornică să le relateze aventura ei lui Tibby și lui Nicky, care stăteau amîndoi cu picioarele încrucișate la picioarele patului.

Tibby dădu din cap afirmativ, încercînd să nu-și arate suferința provocată de fiecare cuvînt pe care-l

spunea sora ei. O dureau inima la vederea capului plin de vînătăi și bandaje al lui Katherine, a gipsului, a multiplelor tăieturi și zgîrieturi. Era și mai impresionant faptul că fetița părea să nu observe toate acestea.

– Nu-l puteam ajunge, așa că m-am urcat pe fereastră. (Spunînd aceasta părea că regretă.) Nu trebuia. Dar aproape că l-am prins, așa că m-am întins și mai mult. Și apoi... se uită la Nicky fracțiune de secundă,... am căzut.

Nicky era foarte încîntat. Rareori făcea sora lui ceva așa de interesant.

– Pe pămînt? întrebă el fără suflare.

– La început m-am agățat de partea de jos a ferestrei, explică ea. Am încercat să mă urc înapoi pe fereastră pentru că mă dureau degetele fiindcă atîrnăm de fereastră.

Nicky dădu din cap în semn că pricepu, cu ochii mari și fără să clipească.

– Nu puteam să mă urc înapoi pe fereastră, așa că am văzut tufele moi și mi-am dat drumul.

– Oh, murmură Nicky.

– Tufele nu sînt moi pentru că mi-am spart capul, adăugă Katherine, de dragul conversației.

– Katherine!

Tibby nu mai putea suporta. Imaginile erau prea îngrozitoare ca să le poți suporta. Își întoarse capul ca să-și recapete siguranța de sine. Cînd se întoarse

spre ea din nou, se întinse peste pat și îmbrățișă picioarele goale ale lui Katherine. Încercă să zîmbească.

– Ești așa de puternică și de vitează, știi? (Se întoarse apoi spre Nicky.) Nu-i așa?

Știa că acela era un compliment pe care Katherine îl va aprecia.

– Da, răspunse Nicky solemn.

– Dar trebuie să promiți că nu vei mai face așa ceva niciodată, bine?

– Promit. Am promis deja lu' mami și lu' tati.

Tibby ținu perechea de piciorușe lipite de fața ei, apăsînd cîte un picior pe fiecare obraz și închise ochii. Era copleșită de tandrețe și ușurare, sentimente amestecate cu vinovăție și regret. Respiră adînc și își înăbuși lacrimile. Nu voia să mai vadă Katherine nici un fel de plînsete.

– Brian! strigă Katherine, cu o vioiciune demnă de invidiat pentru o fată care își spărsese capul cu mai puțin de opt ore mai devreme.

Tibby pivi în sus. Avusese deja atîtea feluri de trăiri în ziua aceea, încît nu-și putea imagina că mai poate suporta alte sentimente.

Fața lui Brian era răvășită, dar își păstra expresia senină, în timp ce se apleca să îmbrățișeze părțile întregi din trupul lui Katherine.

– Ești totuși întreagă, pisicuțo, spuse el. Bună treabă!

Katherine radia de fericire.

– Am căzut de la fereastra lui Tibby.

Brian îi aruncă cea mai scurtă privire din lume lui Tibby, dar ea putu citi în ea aerul protector.

– Am auzit...

Tibby se întreba cum de auzise și el. Îi stătea în fire să-și facă apariția la spital.

Tibby lăsă picioarele lui Katherine, în timp ce Brian o privea într-un fel foarte special – transmițându-i toate gândurile pe care le avea el. Era îngrijorat pentru Katherine, dar era îngrijorat pentru Tibby. Voia ca ea să se simtă mai bine, să nu se simtă prost și vinovată de întâmplare. Mai voia, de asemenea – sau își imagina ea acel lucru? – să-i spună că ceea ce se întâmplase între ei era adevărat, că menținea ceea ce-i spusese.

Voia și ea ceva, la rîndul ei. Doar un mic lucru. Ei doi să fie cum fuseseră înainte.

Carmen stătea întinsă pe pat, gîndindu-se la Katherine, făcîndu-și griji în legătură cu Tibby, punîndu-și fel de fel de întrebări. Mama ei dormea, deși treminaseră cina doar cu o oră mai înainte. Încă o dată, David nu ajunsese acasă la cină.

David lucra la un caz important. Văzînd ce program are, Carmen se hotărî să nu se facă niciodată avocat. Sau cel puțin nu genul de

avocat care era David. În ultimele săptămîni, ajunsese acasă pe la şapte, pentru cină, dar în ultima lună niciodată nu venise acasă înainte de unsprezece, şi chiar şi la ora aceea vorbea la telefon pe celular. De cîteva ori plecase la birou dimineata şi nu se întorsese decît în dimineata următoare. Apoi făcuse un duş şi plecase înapoi la birou. Carmen bănuise întotdeauna că oamenii care muncesc aşa de mult nu vor, în sinea lor, să vină acasă, dar ştia că acest lucru nu era valabil pentru David. Era disperat să stea acasă cu Cristina. O adora. Carmen vedea că el se simţea sincer vinovat şi trist pentru fiecare cină pe care o rata. Şi că le lăsa aşa de mult singure.

Potrivit spuselor Cristinei, el lucra la o afacere de proporţii. O companie uriaşă înghiţea o altă companie uriaşă, după cum înţelesese Carmen. Şi tot ce îşi dorea David era să încheie această afacere de anvergură, înainte de sosirea copilului. De aceea lucra douăzeci şi patru de ore pe zi.

Carmen îşi studie celularul, dotat cu etichete cu constelaţii strălucitoare, pe care le aranjase cu entuziasm acolo, pe cînd avea opt ani. Exista o lege care nu permitea copiilor de opt ani să-şi decoreze camerele, mai ales cînd era vorba de etichete. De ce eul ei de la opt ani îi întrista eul ei de şaptesprezece ani cu atîtea lucruri prosteşti? Era imposibil să le scoată.

Adevărul era că încă avea o atracție ușoară pentru stelele srtălucitoare, dar în noaptea aceea ele făceau ca tavanul să îi pară mai aproape.

Gîndindu-se la eul ei de opt ani își aduse aminte de eul ei de patru ani, care era de vină de umplerea dulapului cu atîtea păpuși frumoase. Și aceasta îi aduse aminte de eul ei de bebelușă, care locuise tot în această cameră. Și aceasta, desigur, îi aminti din nou de copil.

Voia să lase un loc gol cînd va pleca la colegiu. Era un lucru egoist, poate, dar așa își dorea. Voia să iasă din peisajul vieții trecute și să lase un gol imens care să aștepte să fie umplut prin întoarcerea ei. Să-i dea măcar șansa să se întoarcă. Așa simțea ea. Îi era frică să dispară. Îi era frică să-și piardă locul.

Dar acum simțea că parcă iese din propria viață, că aceasta se închide în urma ei ca și cum ea nu ar fi fost niciodată acolo. Imaginea se restruc-tura aproape instantaneu înfățișînd o nouă familie în locul fostei ei familii și ea nu se mai putea întoarce niciodată.

Tavanul se lăsa peste ea. Presiunea din spatele ochilor creștea. Își simțea capul ca într-o men-ghină. Se dădu jos din pat și aprinse lumina. Mișcă mouse-ul pentru a-și trezi calculatorul adormit. Intră pe internet și, fără să-și propună cu adevărat, intră pe site-ul Universității din

Maryland. Încet, accesă site-ul. Făcea propaganda sofisticată obișnuită. Se trezi clicăind pe link-ul admitere și de acolo pe cerere on-line. Universitatea oferea posibilitatea de înscriere non-stop. Se întreba dacă încă mai primeau înscrieri. Mîna se îndreptă singură spre Print.

Ochii i se opriră o clipă pe teancul de pliante și hîrtii de la Colegiul Williams. Formulare de sănătate, formulare pentru cameră, ghidul cursurilor, o hartă care arăta zona verde din vestul statului Massachussetts, unde se afla campusul, la mai mult de șapte ore depărtare de casă.

Ascultă cum se imprima și ieșea foaia din imprimantă și se trezi întrebîndu-se: Dar dacă nu ar mai pleca deloc, nicăieri? Dar dacă nu ar dispărea din peisaj?

După legile aerodinamicii,
bondarul nu ar trebui să
poată să zboare. Dar
bondarul nu știe asta și
continuă să zboare.

Mary Kay Ash

– **M**i-am mai luat încă o tură la serviciu, îi spuse Lena tatălui ei, în timpul cinei, când acesta o întreabă ce făcuse în ziua aceea. O să fac prima tură de seară, de la patru la șapte.

În timp ce spunea aceste lucruri, își privea insistent pasteles din farfurie.

– Excelent, spuse tatăl ei.

– Ce face micuța Katherine? vru să știe mama ei. Ai reușit să treci pe acolo astăzi?

– Daa!

Lena zîmbi cu gîndul la povestirea antrenantă a lui Katherine. Tragedia devenise cel mai palpitant episod din scurta ei viață.

– Este grozavă. Numai că trebuie să poarte o cască de hochei pînă la sfîrșitul verii.

– Și eu am purtat o cască de hockey, își aminti Effie, zgîriind enervant farfuria cu furculița. Nu-i așa, mama?

– Doar o săptămînă, răspunse Ari. Ai avut o luxație, nu o fractură, mulțumesc lui Dumnezeu.

Lena mesteca o bucată de pîine. Ce se întîmplă cu surorile mai mici de-și sparg capetele? Lena nu avusese niciodată nici măcar o copcă.

– Ce fel de sos e ăsta? întrebă Valia cu voce ridicată.

– Pesto, spuse mama Lenei cu hotărîre.

– Nu are gust bun, declară Valia, inspectîndu-l cu furculița.

Tăcură cu toții și așteptară să treacă momentul. Chiar și Effie înțelese situația.

Puțin mai tîrziu, Lena spăla vasele în chiuvetă. Tresări cînd o auzi pe bunica ei intrînd în bucătărie și venind în spatele ei.

– Am vorbit cu Rena astăzi pe chat.

– Oh?

Lena nu întoarse capul. Nu-i plăcea conversația.

– Mi-a spus că Kostos și femeia aia nu mai sînt împreună acum.

Lena închise ochii și rămase cu mîinile în spuma caldă. Era bucuroasă că Valia nu-i putea vedea fața.

Valia avea multe lucruri care o supărau și Kostos era unul dintre ele. Cel mai mare vis al ei era ca frumosul, iubitul ei surogat de nepot, Kostos, să se căsătorească cu nepoata ei Lena. Nu-și dădea seama că suferința și dezamăgirea ei personală creșteau de mii de ori în sufletul Lenei. Dacă și-ar fi dat seama, probabil că n-ar mai fi trîmbițat noutățile de la Oia așa de des cum o făcea.

Copilul așteptat de Kostos și de Mariana, motivul căsătoriei lor grăbite și al inimii zdrobite a Lenei de la începutul verii trecute, nu se materializase. Acesta a fost primul trăsnet, petrecut cîndva în decembrie. Valia o ținea la curent pe Lena cu aceste noutăți, de săptămîni întregi. Nimeni nu știa exact de ce sau ce se întîmplase, dar se făceau fel de fel de speculații. Valia era așa de pornită împotriva Marianei, încît Lena se îndoia că vreuna din informațiile ei erau demne de crezare. După cîte știa ea, exista un drăcușor de Kostos mic, îndrăgit de toți.

Apoi, ca și acum, Lena voia și nu voia ca aceste zvonuri să fie adevărate. Partea ei cea mai bună nu voia. Era tot ce putea face ca să îl uite pe Kostos și să-și continue viața. Nu-și putea deschide mintea față de nici un fel de *dacă*, altfel ar fi fost doborîta de toți acești *dacă*. Nu voia să știe nimic despre Kostos. Orice se întîmplase, trecuse. Și totuși, *voia să știe*.

Chiar prezența Valiei și legătura ei cu Oia era un chin pentru inima Lenei, agravându-i rana, ori de câte ori părea că se vindecase.

– Kostos locuiește într-un apartament în Vothonas, lângă aeroport. Are o slujbă la o companie de construcții de locuințe.

Lena nu-și putea controla gândurile. Și le-ar fi controlat, dacă ar fi putut.

Să fi fost o sarcină ratată, așa încît Mariana să fi cîștigat simpatia lui? Să fi fost o înșelătorie, așa încît Kostos să o disprețuiască? Să fi ajuns Kostos să-și iubească soția? Sau să o urască? Va mai urma un copil, dacă primul nu a fost să fie? Acestea erau gândurile obișnuite care-i veneau în cap de mii de ori. Acum avea de adăugat unele noi. S-a despărțit de-adevăratelea Kostos de soția lui? Sau s-a mutat temporar din cauza slujbei și ea i se va alătura curînd?

Lena ar fi făcut și tratamente cu șocuri electrice, dacă ar fi ajutat-o să scape de toate acele gânduri.

– Interesant, spuse ea abia auzit, către perete.

Nu putea să o lase pe Valia să vadă ce mult o afectau acele vești.

Valia o ținea una și bună cu părerile ei și Lena renunța să o mai asculte. Termină cu oalele și tigăile cît putu de repede, găsi o scuză politicoasă și se duse în dormitorul ei. O sună pe Tibby și

vorbi cu ea banalități. Făcu și curățenie în camera ei deja curată.

Se așază pe pat cu o carte în mână, cum mai făcuse în multe alte nopți, doar ca să nu se gîndească la Kostos.

– Este puțin mai înaltă, nu crezi?

Întrebarea lui Bridget pluti pe deasupra capului ei, la cîțiva centimetri. Spusele ei își croiră drum și spre patul Dianei, care era în partea de jos.

– Oh, da, așa cred.

Bridget bătea cu degetele de la picioare pe bara de metal a patului.

– Doamne, cît e de scumpă! Nu exagerez cu nimic.

– Bridget?

Vocea adîncă, tăragănată și iritată a Katiei traversă camera.

– Daa?

– Nu vrei să-ți ții gura?

Bridget izbucni în rîs. Aprecia înțepăturile.

– Bine.

Era fericită. Nu se putea abține. Era fericită pentru că sora lui Tibby era bine. Era fericită că se simțea fericită, în loc să fie nefericită la gîndul că Eric Richman dormea într-un pat la mai puțin de o sută de metri distanță. Bridget continua să bătă cu degetele de la picioare. Bătea aproximativ

în ritmul lui *Walk on the Wild side*. Încercă să se întoarcă pe burtă. Își dresе glasul.

– Pot să spun și eu un singur lucru?

– Nu, strigă Katie, dar vocea ei ascundea un fel de amuzament.

– Te rog!

– Ce este, Bee? întrebă Diana obosită și plictisită.

Avusese peste douăzeci și patru de ore să digere faptul că își va petrece vara cu „miticul” de Eric. Îl va vedea de două ori pe zi. Își vor zîmbi unul altuia, deși nu-și vor vorbi. Ea va avea același sentiment pe care-l avusese cînd îl întîlnise prima dată. Și asta era periculos, poate. Dar acum se schimbase. Se simțea diferită.

– Nu-mi pare rău că este aici, o informă ea pe Diana. Cred că nu vor fi probleme.

LennyK162: Am vorbit cu Bee în cele din urmă. Nu pot crede despre Eric.

Carmabelle: Nici eu. Ea a spus că nu sînt probleme, totuși.

LennyK162: S-o credem? Să mergem în Pennsylvania și să o cărăm acasă?

Carmabelle: Hai să-i dăm o săptămînă.

Astăzi a fost ziua în care Valia a avut obișnuita ei vizită la medic. Rinichii ei făcuseră ceva de

spaimă, așa că presupunea că trebuie să ia ceva sau să mergă la control o dată la două săptămîni, la un spital.

Era prima ei ieșire și Carmen se bucura de ea. Chiar simpla plecare de acasă trebuia să fie ceva plăcut. Chiar dacă au fost stropite de un buldozer chiar la primul pas pe aleea principală, era de preferat unei alte lungi după-amieze petrecute în casa întunecată a familiei Kaligaris.

În plus, astăzi era și ziua pe care o alesese Carmen ca să poarte Pantalonii Călători și nimic magic nu s-ar fi întîmplat dacă ar fi stat în casă, destul de aproape de Valia ca să înăbușe vraja.

Erau împreună numai de o săptămîină și deja Carmen și Valia erau gata să se încaiere. După enervanta Li Ming și țipetele la calculator – și la Carmen – timp de cîteva ore (în timp ce asculta și la televizor), energia Valiei începuse să scadă. Cîndva, în jur de ora trei, se mută pe un fotoliu și capul ei începu să moțăie și să-i cadă într-o parte, pe măsură ce somnul o chema la ea. Aceasta se petrecea cam pe la ora cînd începea *Brawn and Beauty*. Carmen se aplecase peste marginea scaunului ei și cu prudență, încetișor, luă telecomanda. Apoi, așteptînd lungi minute, urmări cum se închideau pleoapele zbîrcite ale Valiei. Apoi mai așteptă puțin. Apoi, încet, dădu volumul mai încet și începu să schimbe canalele. Inima îi bătea

în gît, în acele clipe. Odată ajunsă la canalul patru, foarte aproape de izbîndă așteptă tînjind după privirea ochilor turcoaz ai lui Ryan Hennessey... și apoi....

Valia sări ca din pușcă drept în sus, din fotoliu și strigă:

– Ăsta nu e programul meu!

Înfrîntă Carmen se întoarse la programul Valiei. Și ciclul se repeta de fiecare dată.

Așa că, deși îi era rușine, Carmen era recunoscătoare rinichilor bolnavi ai Valiei, în timp ce închideau portiera de la mașina lui Carmen. Făcu urechea toacă la reproșurile de zece minute ale Valiei, privitoare la faptul că nu ținea bine mîna pe volan.

Ajunseră absurd de devreme la întîlnire, mulțumită agilității lui Carmen, așa că aceasta devenise imaginea flexibilității atunci cînd Valia a insistat să se oprească la prăvălia cu înghețată, de la colț, cînd se întoarseră de la spital. Cine era Carmen ca să renunțe la înghețată?

Valia voia fistic. Nu, nu voia fistic, voia ulei de nucă. Nu, nu era bun nici ăla!

– De ce pun biscuiți în înghețată? vru ea să știe.

– Ce-or fi firișoarele astea?

– Cină mănîncă chestia asta purpurie?

Carmen remarcă privirea din ochii fetei din spatele tejghelei și i se păru familiară. Era o

privire pe care-și imagina că o avusese și ea în cele aproximativ treizeci de ore din săptămîna trecută.

În sfîrșit, după un număr înnebunitor de întrebări și critică gratuită, Valia se opri la înghețata de mentă, dintre toate felurile existente. Era de o culoare roșu-țipător și subțire ca și consistență.

Valia luă o înghițitură și îi dădu restul lui Carmen.

– Urăsc chestia asta. Să o mănînci tu!

– Nu o vreau!

– Nu-mi place! țipa Valia împingînd spre ea înghețeta.

Carmen făcea spume. Nici ei nu-i plăcea înghețata scîrboasă de mentă a Valiei. Și mai mult decît atît, o ura pe Valia. Valia era un copil mare și gras. Carmen ura copiii. Îi ura și pe oamenii bătrîni. Îi ura pe toți cei între două vîrste. Ura pe toată lumea.

Cu excepția lui.

El era un tip – poate cam de vîrsta ei sau ceva mai mare – care intrase în magazin chiar în momentul în care Carmen dădea în lături înghețata roșie și scîrboasă.

Pe el nu-l ura, deși în ritmul ei, probabil ar fi învățat să o facă. El nu era Ryan Hennesey sau cine știe ce persoană, dar ceva o izbi la el, fără

doar și poate. Părul lui drept era castaniu spre blond și cam neglijent. Sprâncenele îi erau aproape blonde și pistruii îl făceau să arate nepăsător, ca și cum nu l-ar fi interesat prea multe lucruri în viață. Pe de altă parte, ochii îl făceau să fie cum arăta.

Se uită lung la fața lui, cam prea lung. Când își întoarse capul, văzu cornetul de înghețată rostogolindu-se pe pieptul Valiei, dar era prea târziu să mai facă ceva. Firesc, cornetul ateriză pe pământ și alunecă la un metru distanță. Valia, enervată, striga ceva către Carmen în greacă și apoi jucă scena plecării în trombă. Dar înghețeta de mentă nu numai că arăta scîrbos. Călcîiul Valiei nimeri pe dîra de înghețată și Carmen văzu îngrozită, cum respectabila doamnă se prăbușește la pământ. Strigătul lui Carmen și țipetele Valiei se amestecară și se împrăștiară în aer.

Aproape instantaneu, Carmen o prinse pe Valia în brațe. Valia era mai ușoară și mai uscată decît își imaginase. Își ținea ochii închiși și fața i se strîmbase de durere. Carmen putea spune că piciorul ei drept o luase într-o direcție greșită. Când Valia deschise ochii, Carmen văzu că erau plini de lacrimi și se simți îngrozitor. I se umeziră și ei ochii.

– Oh, Valia! murmură Carmen, încercînd să o susțină cu putere de braț. Îmi pare rău, și se auzi un mic oftat ieșindu-i din propria gură.

Dintr-odată, Carmen simți o altă pereche de brațe oferindu-și ajutorul. Era tipul pe care încă nu îl ura. O ajută să o ridice pe Valia de pe linoleumul lipicios. Se adunaseră în jur cîțiva dintre clienții obișnuiți și apărură și fata de la tejghea, legănîndu-se nervoasă de pe un picior pe altul.

Valia se văita.

– M-am rănit la picior. Nu-l mișcați. Vă rog, spuse ea.

– Bine, e-n regulă, o liniști Carmen.

– Sprijiniți-vă brațul de umărul meu ca să reduceți greutatea de pe picior, îi spuse el cu glas plăcut Valiei.

Găsi poziția potrivită și îi făcu semn cu capul lui Carmen, ca și cum i-ar fi spus că este momentul să o ridice amîndoi odată. Ea se conformă.

Valia gemu din nou, dar ei o ridicaseră de pe podea.

– Valia, camera de urgență este imediat după colț, o să te ducem imediat acolo, bine? Vocea ei nu putea fi mai blîndă decît atît.

Valia a dat din cap afirmativ. Pentru prima dată, ferocitatea abandonase trăsăturile feței ei și

un soi de dulceață se instalase pe ea, chiar și în ciuda suferinței ei evidente.

„Gata?“ o întrebă din ochi pe Carmen tipul care nu ajunsese încă să fie urît de Carmen. Brusc, deveniseră parteneri.

Începură să meargă. Carmen murmură la urechea Valiei cuvinte de îmbărbătare. Pe drumul spre ieșirea din prăvălie, Carmen nu putu ține ușa care se legăna în spatele ei, mâinile fiindu-i atît de ocupate. Marginea ascuțită a ramei de metal a ușii o lovi în plin la mîna. Carmen făcu tot ce putu să nu se clatine și să nu geamă. Își mușcă buzele și încercă să nu dea drumul lacrimilor care-i umpleau ochii. Observă că băiatul o privea. Se uita la brațul ei. Ea nu văzuse sîngele pînă în acel moment.

Ridică imperceptibil din umeri. „Este OK!“ îi făcu ea semn peste capul Valiei. Jură să nu lase lacrimile să-i curgă pe obraz.

În camera de urgență, o așezară ușurel pe un scaun pe Valia care se albise la față. Apoi Carmen adoptă atitudinea de om eficient. Se duse să ia formularele pe care avea să le completeze imediat ce Valia va fi în mîinile doctorului. Ca prin miracol, Carmen descoperi că unul dintre doctorii de la urgență vorbea greaca și, cît ai bate din palme, Valia era în siguranță, mulțumită, într-un salon de examinare, cu vorbele grecești ca un paleativ în urechile ei.

Apoi, Carmen își aminti de tipul pe care nu-l ura. Când se întoarse în sala de așteptare, el era încă acolo, așezat pe un scaun de plastic, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Îți mulțumesc, spuse ea imediat, din toată inima. A fost foarte, foarte amabil din partea ta.

– E bine? întrebă el.

– Așa sper. E un doctor care vorbește grecește, ceea ce a făcut-o fericită. Se pare că a făcut o entorsă la genunchi, dar doctorul crede că nu și-a rupt nici un os, ceea ce este o veste bună. Îi vor face, pentru orice eventualitate, o radiografie.

Era amuzant să spună toate acestea, să aibă un proiect în comun cu acest băiat, al cărui nume nici nu-l știa încă.

Se așază alături de el. El îi dădu un șervețel de hîrtie umed.

– Pentru tine, îi spuse, arătînd înspre brațul ei rănit.

– O, Doamne, așa e!

Sîngele încetase să curgă și se uscaseră, dar rana arăta oricum însîngerată. O șterse cu șervețelul.

– Mulțumesc.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Perfect. E doar o zgîrietură.

De fapt, era mai mult decît o zgîrietură, dar îi plăcea sentimentul de a fi curajoasă.

Ea a privit șervețelul însîngerat. El o privi pe ea.

– Deci... îți mulțumesc foarte mult. Din nou, spuse ea pe un ton liniștit.

Carmen voia să-i dea un semnal că este liber să plece, dar el nu părea să vrea să plece.

Încă o privea, ca și cum încerca să-și amintească ceva.

– Lucrez aici, umplu el tăcerea așternută între ei.

– Da?

– Ca voluntar, mai precis. Vreau să mă fac doctor, așa că, știi, vreau să petrec un timp în lumea medicinei. Să văd dacă sînt potrivit pentru meserie.

– Sînt convinsă că ești, izbucni Carmen, surprinsă că îi ieșise așa ceva din gură.

– Mulțumesc, spuse el, lăsînd ochii în jos pentru prima dată.

Tăcură un minut sau două. El purta adidași Puma albi. Reflexele aurii ale favoriților îi dădeau o înfățișare de om matur. Părul avea strălucirea unuia care își petrecea mult timp în piscină. Avea umeri largi și bustul puternic – hotărît constituția unui înotător.

– Este bunica ta? o întrebă el.

– Oh. Valia? Nu. Este... ei, este.... de fapt, este bunica prietenei mele, Lena. Am adus-o aici

pentru niște teste – vreau să spun, nu la camera de urgență. Asta nu făcuse parte din plan.

– Bine, zîmbi el.

Se uita din nou la brațul ei.

– Pe ascuns, era bucuroasă că se rănise la o parte a corpului ei pe care o considera extrem de plăcută la vedere.

– Probabil că va trebui să reveniți. Pentru teste, spuse el.

– Sînt sigură de asta, spuse ea. Valia nu poate veni singură cu mașina pînă aici – mai ales acum – și cum eu am mașină...

El a aprobat dînd din cap. S-a ridicat să plece.

– Poate ne mai vedem. Sper să fie așa.

– Și eu, spuse ea cu voce slabă, privindu-l cum pleacă. Își simți inima scurgîndu-i se în diferite părți ale corpului, locuri în care nu o simțise bătînd niciodată pînă atunci.

Și totuși, reluînd în gînd discuția, își dădu seama de ceva. Valia era bunica prietenei ei, Lena. Carmen o adusese aici pentru teste. Carmen avea mașina ei.

Carmen era, de asemenea, plătită cu opt dolari și jumate pe oră. Își dădu seama că ar fi trebuit să menționeze și lucrul acela.

Lovește ținta o dată. Apoi
lovește-o a doua oară.
Apoi lovește-o a treia oară –
ce pocnet trepidant.

Winston Churchill

Era o zi în care Bridget nu se îndoia că va vedea fața lui Eric Richman și că el o va privi pe a ei. Făcu din ținuta ei vestimentară un proiect de zile mari. De obicei, nu-i păsa așa de mult de ținuta ei sau dacă-i păsa era pentru a-și satisface exuberanța (ca pantalonii roz extrem de strălucitori) sau idiosincrazia ei (ca puloverul pe gât verde scămos pe care-l ura toată lumea.)

În dimineața aceea, vanitatea ei cerea satisfacție. Voia coada de cal în creștet? Nah. Prea sever. Cozi împletite? Carmen avea un aer obraznic când își prindea părul în două cozi pe laturi, dar părul blond al lui Bee o făcea să arate ca Heidi. Oricum, cât timp voia să mai folosească această armă specială?

Părul, cum îl aranja Tibby. Atrăsese mii de comentarii. Mașinile claxonau și băieții fluierau, chiar și domnii respectabili o priveau prea insistent. Coafezele exclamau de parcă vedeau un miracol. PĂRUL. Părul lui Marly, Părul Gretei. De fapt, nu era nimic mai mult decât un snop de celule moarte ieșind din scalpul ei, dar era darul ei din naștere.

„Vreau eu ca tu să mă remarci?“ se întreba ea, aplecându-se așa de aproape de oglindă, încât ochii ei formau un singur ochi mare de Ciclop.

Oglinda din cabină avea pete gri și nu arăta decât imaginea dintre șold și mijlocul frunții. Dacă se dădea mai în spate, nimerea pe patul nefăcut al Katiei.

Nu ar trebui să-i pese prea mult de el. Simțea o bîzîială neliniștitoare în jurul capului, speranțe, care o înțepau ca un roi de țîntari. Nu-i plăceau. Refuza să aibă speranțe.

Voia doar... să arunce pe ea prima pereche de pantaloni scurți pe care o găsea. Ei da, e adevărat că cei pe care îi găsi primii erau tocmai frumoșii pantaloni scurți. Și primul top. Ei... al doilea, pentru că acesta era alb, cu spatele gol, și arăta mai bine decât primul. Și părul. Tocmai îl lăsase în jos. Nu se gîndea să întindă vreo cursă. Nu! Se... grăbea doar. Un antrenor nu trebuie să

întîrzie. Își trase un elastic de păr peste încheietură, pentru orice eventualitate.

Leși din cabină în picioarele goale, legănîndu-și șireturile pantofilor cu tocuri ortopedice. Cu ei, va fi probabil mai înaltă decît Eric.

Cinci dintre antrenori se învîrteau deja la centrul terenului. Unul dintre ei se întîmplă să fie chiar Eric. Nu că ochii ei ar fi mers mai întîi într-acolo.

Cum citise, în sfîrșit, regulamentul taberei, în ora de după răsăritul soarelui în care nu putuse dormi, acum știa cum stau lucrurile. Tabăra era împărțită în partea fetelor și partea băieților. Fiecare parte era împărțită în șase echipe. Jucau fotbal cîte patru, în fiecare dimineată. Puneau împreună băieții și fetele, pentru rapiditate și antrenament alert, timp de o oră după prînz, și apoi pentru celelalte activități – înot, schi nautic, mersul prin pădure, mersul cu pluta și tot felul de alte asemenea activități. După cină, aveau la dispoziție două ore libere. De obicei, pentru un film sau ceva asemănător.

Acum, că tocmai catadicsise să se uite la lista antrenorilor, pe care numele lui Eric Richman apărea într-adevăr cu litere de 12, și care stătea, necitită, pliată înăuntrul unui plic, în camera ei de acasă, de mai multe săptămîni, Bridget știa că era desemnată să antreneze o echipă de băieți. Așa

era. Diana antrena una de fete, singura cu probleme. Se vor amuza împreună.

Bridget stătea în mijlocul terenului și-și scotea ciorapii pe care-i împachetase ca pe mingi și-i înfundase în pantofi. Și-i puse și își lega șireturile. Simți căldura soarelui în creștet.

„Acum e diferit. Este total diferit“, își spunea. Dar nu era sigură că se și ascultă. Eric se învârtea în apropierea ei cu expresia ușor îmbufnată, pe care o afișase adesea în preajma ei, cu două veri înainte. Îl urmărea cu privirea.

Participantii se adunau. Se considera că sînt cu toții între zece și paisprezece ani, dar în special băieții erau așa de diferiți, că era aproape comic. Unii arătau ca niște copilași. Unii arătau aproape ca niște adulți.

Îl zări pe Manny, desemnat să fie antrenorul ei, pe care-l cunoscuse la întîlnirea antrenorilor din ziua precedentă. Își făcură semne cu mîna.

Directorul băieților suflă în fluier. Joe Warshaw. Jucase la San Jose Earthquakes, o echipă faimoasă. Bridget sări în picioare, scuturîndu-și-le. Era interesant. Ea antrenase neoficial în Burgess, Alabama, cu o vară înainte. Antrenase în clinici. Îl asistase pe antrenorul de la școală, de cîteva ori. Dar niciodată pînă acum nu-și antrenase propria echipă.

Știa că auziseră despre ea. Auzise deja șușoteli în spatele ei, la micul dejun, din dimineața aceea. Nu era numai cea mai tânără antrenoare, ci și singura liceană americană, în acel an.

Își petrecuse cea mai mare parte a vieții în locuri în care realizările ei în ale fotbalului nu aveau prea mare importanță. Prietenele ei nu erau atlete. O susțineau și ele cît puteau. Toate trei lăcrimasera la ceremonia ei de premiere. Dar nu înțelesesera ce importanță avea premiul acela – și nici ea nu prea voise ca ele să știe. Dorea ca ele să o placă pentru orice altceva. Tatăl ei, întotdeauna preocupat de ceva, credea că a fi american înseamnă a face parte dintr-o echipă de sport universitară. Și fratele ei asistase la unul dintre jocurile ei importante. Dar în tabără se simțea o celebritate. Copiii o venerau pentru ceea ce realizase. Și Eric. El, dintre toți oameni, știa ce însemna lucrul acela.

Se opri lângă Eric, în timp ce directorul striga echipele. Nu dinandins, dar el era singurul pe care-l știa. (Ce ciudat, îl știa.) Și era foarte natural să stea acolo.

„N-O SĂ MAI FAC ASTA DIN NOU“, își promise ea.

Uneori, cînd se gîndea la Eric, și acum, și mai pregnant, cînd îl avea în față, simțea un fel de nostalgie dureroasă pentru cum fusese ea. Pentru

sufletul ei lipsit de îndoieli, plin de îndrăzneală. Ceva, ca o vrajă, învăluia acel timp. Există anume calități pe care le ai fără să te preocupi de aceasta. Și nu le mai poți regăsi, după ce au dispărut. Simplul act de a avea grijă de ele fac regăsirea lor imposibilă.

Nu-i dispăruse complet acel spirit. Încă îl avea, dar într-o variantă mai potolită. Timpul acela petrecut cu Eric, în Baja, însemnase culmea magiei de a fi împreună, dar și sfârșitul trist. El reușise să le inspire pe amândouă.

Acum era mai sensibilă. Sau nu. Poate era mai puțin sensibilă. Poate că ajunsese să își vindece rănille sufletești și știa cum să se protejeze. Se autoproteja mai bine, era adevărat. Dar ea era o fată care nu avea mamă. Trebuia să se protejeze singură.

Bridget avea sentimentul că este deja populară printre cei din trupa ei. Băieții desemnați să fie echipa ei se considerau norocoși. Acum, în timp ce se adunau în jurul ei, unii își arătau pe față admirația, iar alții păreau doar îngroziți. Avea mai mulți copii capabili, bine dotați din punct de vedere fizic. Unul dintre ei, un blond, vorbea engleză cu accent. Nu știa de ce, dar figura pe care a remarcat-o aparținea unui copil cu fața lată, pistruiat, cu trăsături acuite, cu picioare lungi, drepte și cu tălpi extrem de mari. Fața lui exprima multă

nerăbdare – dar chiar și cînd stătea liniștit părea agitat. Știa că o să-i dea de furcă.

În timp ce echipele își puneau maieurile (echipa lui Bridget avea maieuri de culoare albastru-deschis) se trezi că stătea iarăși lîngă Eric.

– Ești foarte cunoscută, nu-i așa? Niciodată nu m-am simțit așa de marginalizat, rîse Eric, iar ea era încîntată dacă într-adevăr Eric spusese ce credea ea că spusese.

– Ce mai faci? îl întrebă ea detașat. Voia ca el să știe că nu mai era fata de atunci. Pari bronzat.

– Tocmai m-am întors din Mexic, unde am stat două săptămîni.

Bridget își simți fața încordată. Ce încerca el să-i comunice? Nu era genul de persoană care să se gîndească prea mult la motivele oamenilor și nu prea avea chef să înceapă să o facă de atunci încolo.

După expresia de pe fața lui, părea că-și dăduse seama că deja se aflau pe un teritoriu ușor incomod.

Ea își dresese glasul.

– Cum a fost?

Nu se simțea în largul lui.

– Noi am stat cu bunica în Mulege. Și apoi am mers pînă la Los Cabos și ne-am oprit în Mexico City, pentru cîteva zile.

Bridget auzise un cuvînt spus mai apăsător decît celelalte. Spusese *noi*. Ce însemna acel *noi*? Cine era *noi*?

Nu avea de gînd să stea acolo întrebîndu-se.

– Care *noi*?

El făcu o pauză. Nu se mai uita la ea.

– *Noi*? Oh, uh, eu și Kaya. Prietena mea.

Bridget dădu din cap în semn că înțelesese. Prietena lui, Kaya.

– Uau! Bravo ție!

Oare voise să-i spună acel lucru? Nu voise?

– Ne mai vedem, spuse Bridget ca anesteziată, plecînd să găsească un loc în care să-și adune echipa.

Își dorea să fi putut să alunge cu un spray de gîndaci acel roi de speranțe sîcîitoare adunate grămadă.

„Ai avut speranțe, admite acest lucru.“ Ura să fie necinstită, mai ales cu ea însăși. „Stii bine că ai sperat.“

Lena privea pe fereastra autobuzului. Acesta era gol, așa că își strînse picioarele pe scaun, apoi și le prinse în brațe, cu o senzație de plăcere la contactul pielii cu Pantalonii Călători. Fusese o după-amiază minunată, aproape magică. În parte, pentru că purta Pantalonii Călători, în parte, pentru că simțea că într-adevăr face progrese la desen.

Pictase în ultima ședință a zilei – douăzeci de minute. Cel mai mult îi plăcea ședința de pozat cea mai lungă. Acum aveau un model nou, pe Michelle. Avea șolduri rotunde și mâini lungi, cu o mare deschidere în lateral. Lena nu avea nici un gând să analizeze modelul în termeni de frumusețe. Michelle reprezenta o provocare, trebuia redată cât mai bine. Lena privea pe fereastra autobuzului, dar vedea cotul lui Michelle.

Lenei îi plăcea să meargă cu autobuzul și să se plimbe încet pe jos pînă acasă, în lumina dulce a sfîrșitului de zi. Astfel, făcea trecerea între ora de meditație de la curs și agitația de acasă. În seara aceea, fu întâmpinată tăios. Tatăl ei țipa deja, înainte ca ea să-și pună sacul jos.

– Unde ai fost?

Nu-și schimbase încă hainele de serviciu. Nu arăta deloc relaxat.

Ea tăcu pe moment. Avea sentimentul că el știa unde fusese ea.

– Am trecut pe la restaurant în drum spre casă ca să te salut și tu nu erai acolo, a strigat el.

Ea scutură din cap. Simți o durere surdă în piept. Aștepta să audă cât de multe știe tatăl ei, înainte de a încerca să dreagă răul.

– Nu lucrezi în ture, nu-i așa?

Ea dădu din nou din cap.

– Ai fost la cursul de artă, nu-i așa?

Avea vreun sens să nege? Existau Regulile Pantaloniilor, dar și-a dat seama că exista totuși una nestatutară. Nu puteai să minți dacă erai îmbrăcată în Pantaloni. Cel puțin, ea nu putea, în acel moment.

Simțea că trebuie să înceapă să respire din nou.

– Dddaaa.

Fața lui își schimbă expresia într-una de furie. Ochii îi ieșiră din orbite. Era lucrul pe care-l urîse dintotdeauna. Ea și Effie știau că atunci când i se bulbucău ochii așa, ele aveau probleme serioase. Se întâmplase foarte rar în copilăria lor. Dar în aceste luni nesfârșite de când o adusesese pe mama lui să locuiască la ei, împotriva voinței ei, aceasta se întâmplase mult mai des.

Mama Lenei apăruse în holul de la intrare, în spatele lui. Era distrusă.

– Hai să vorbim calm, George. De ce nu te schimbi pentru cină. Lena? Pregătește-te și tu de cină!

Trebui să-l tragă la o parte pe George, ca un antrenor care-l trimite la colțul lui pe un boxer profesionist. Lena urcă scările și închise ușa în urma ei. Așteptă să vadă dacă simțea nevoia să plîngă. Suspină de câteva ori. O lacrimă se scurse pe Pantaloni, în zona genunchiului. Obrajii îi ardeau și își simțea pulsul în tot corpul.

Cina decurse fără incidente, dar fu tensionată. Effie era în vizită la niște prieteni. Vaietele Valiei – împrăștiate datorită genunchiului rănit – diminuau de fapt tensiune, în loc să o accentueze, așa de încordată era atmosfera. Măcar unul dintre ei vorbea.

La sfârșit, Lena, mama ei și tatăl ei se închiseră în cameră.

Furia tatălui nu mai era așa de aprigă, dar părea că devenise mai adâncă.

– M-am gândit, Lena.

Ea stătea cu mâinile sub fund.

– Sînt profund tulburat de faptul că ne-ai mințit.

Ispirație. Respirație.

– Știi că niciodată nu am fost fericit cu ideea unei școli de artă, continuă el. Nu este un lucru practic și, la capătul a patru ani, nu vei avea nici o perspectivă de serviciu. Doar nu crezi cu adevărat că îți vei câștiga existența ca artistă.

Lena se uită la mama ei. Știa că Ari nu putea să aibă un cuvînt de spus. Nu părea să nu fie de acord cu soțul ei, dar nici nu era de acord cu el.

– După ce am fost la cursul acela, am simțit că este rău pentru tine și din alte puncte de vedere. Nu este o atmosferă potrivită pentru o fată. Unii părinți pot fi de acord cu acest fel de mediu pentru fiicele lor, dar eu nu pot. (Măcar nu țipa.) Deja i-am spus

mamei tale aceste lucruri. Nu sînt de acord cu decizia ta. Nu-ți vom da bani să frecventezi Rhode Island School of Design. Îți vom plăti cursurile la o universitate obișnuită, dar pentru asta, nu.

Lena abia reuși să îngaime:

– Nu e puțin cam târziu pentru această decizie?

Vocea ei sună sec.

– Poți găsi un program, cred. Notele de absolvire sînt bune. Mai sînt universități care primesc cereri de înscriere. Dacă nu, poți sta un an acasă și să muncești ca să câștigi bani și te poți înscrie anul viitor la universitate.

„Mai bine mor“, îi veni să-i strige în față. Dar nu o făcu. Nu spuse nimic. Ce putea să mai zică? Ce conta pentru el? În orice caz, sentimentele ei, nu.

O pedepsea pentru nesupunere. Își îmbrăca pedeapsa în hainele ideii de a fi practic, pretinzînd că este un tată bun, dar ea știa ce voise să facă.

Își scoase mîinile de sub șezut. Erau reci ca marmura. Sîngele încetase să-i mai circule prin corp.

Se ridică încet și ieși din cameră. Oricum, el nu ar fi ascultat ce avea de spus. Se îndoia că îi remarcase chiar și tăcerea.

Patrick: Sînt nebun!

Spongebob:

De ce, Patrick?

Patrick: Nu-mi pot
vedea fruntea!

Era amuzant la Carmen și ea știa asta foarte bine: putea înțelege, analiza și aprecia dimensiunea comportamentului ei nebunesc, distructiv, ca apoi să continue să o facă, oricum. Aceasta se numea premeditare și făcea ca oamenii să meargă la închisoare pe nu doar cîțiva ani.

Ce făcea ca o persoană să fie în acel fel?

În timp ce o aștepta pe obosita ei mamă, pretinzînd că răsfoiește o revistă în camera de zi, Carmen se simțea vinovată de premeditare.

Așteptă, cuminte, să atace, pînă ce mama ei își scosese pantofii și se întinsese pe canapeaua din camera de zi. Acum, că adevărul despre copil ieșise la suprafață, burta Cristinei crescuse în mod remarcabil.

– Am primit un telefon de la directorul responsabil cu înscrierile la Universitatea din

Maryland, spuse Carmen, de dragul conversației, răsfoind revista un pic mai repede.

Era adevărat, Carmen nu era prea încântată să-și petreacă primul an de facultate la Universitatea Maryland. Era o școală decentă, dar nu una fantastică, așa cum era Williams. Era uriașă și banală, pe cînd Williams era mică și personalizată.

Ceea ce o preocupa pe Carmen, într-un mod pervers, era să-i spună mamei ei acest lucru.

Cristina era prea obosită ca să-și exprime măcar confuzia: „De ce?”

– Pentru că am am făcut cerere să mă înscriu acolo și doamna de la admiteri a ținut să îmi spună că au făcut excepție și m-au primit acolo.

Cristina încercă să se ridice puțin.

– *Nena*, habar n-am despre ce vorbești...

– Mă gîndesc să merg la Universitatea Maryland, în loc de William University.

Acum, Cristina se ridicase în capul oaselor.

– De ce, Doamne iartă-mă, să faci așa ceva?

– Poate pentru că nu sînt încă pregătită să plec de acasă. Poate că vreau să stau și să fiu de ajutor, să fiu și eu o parte din viața copilului.

Carmen spuse toate acestea, ca și cum își prezenta intenția de a-și face manichiura.

– Carmen?

Expresia de pe fața mamei ei o satisfăcea. Nu încăpea nici o îndoială că acorda atenție viitorului lui Carmen, și numai lui, în acel moment.

– Poftim? a făcut Carmen cu inocență.

Cristina inspiră și expiră în stil yoga, câteva minute. Se lăsă din nou pe perne și se gîndi puțin, înainte de a deschide gura.

– Draga mea, inima mea egoistă nu vrea nimic altceva decît ca tu să stai acasă. Urăsc gîndul că pleci. Îmi vei lipsi teribil. Știi asta. Vreau ca tu să stai cu mine și cu David, și copilul. Asta este ce-și dorește inima mea egoistă.

Carmen simți cum lacrimile îi inundă ochii.

Vocea blîndă a Cristinei continuă:

– Dar o mamă bună nu se supune pur și simplu dorințelor inimii ei egoiste. O mamă bună face ceea ce crede ea că este mai bine pentru copilul ei. Uneori dorința și binele sînt aceleași. De această dată, sînt diferite.

Carmen își șterse obrajii cu dosul mîinii. Ce fel de lacrimi erau acelea, mai exact?

Lacrimi de bucurie? De durere? De teamă? De confuzie? Poate cîte ceva din fiecare?

– Cum știi acest lucru? Cum știi că nu sînt la fel?

Vocea lui Carmen era plină de emoție.

– Pentru că Williams este locul potrivit pentru o fată așa de inteligentă și capabilă ca tine, Nena. Tu aparții aceluia loc.

– Eu aparțin casei acesteia.

– Întotdeauna vei aparține casei acesteia. Faptul că vei merge la Williams nu înseamnă că nu vei mai aparține acestei case.

– Poate că înseamnă asta.

– Nu, nu asta înseamnă.

Carmen ridică din umeri și își șterse încă o dată ochii cu dosul palmei.

– Eu așa simt că va fi.

Lenny,

Păreai așa de tristă mai devreme la telefon, așa că vreau să-ți spun ceva ce te va înveseli. Doamna de la magazinul de bomboane a spus că niciodată nu a cunoscut o persoană căreia să-l placă numai boabele de jeleu cu aromă de rădăcini și, ca să fim cinstite, sacul mare nu arăta așa de atractiv ca amestecul de fructe exotice, de exemplu. Dar tu ești tu, Lenny, și noi te iubim așa cum ești.

X X X X X X X X O O O O O O O O

Tib + Carme

Tibby era agățată de fereastră, pe dinafară. Privea fereastra strângând pervazul cu mâinile și simțind golul de sub picioare. În casă era o

lumină galbenă și caldă, iar afară, unde se afla ea, era întuneric. Simțea mărul cu mere, undeva, în spatele ei, dar nu-l putea vedea. O dureau mâinile și brațele îi erau vlăguite. Voia așa se mult să se întoarcă în camera ei! Cum ajunsese aici? De ce făcuse așa ceva? Nu putea să-și dea drumul în golul întunecat, dar nici nu putea să se întoarcă în casă.

– Tibby? Tibby?

Tibby deschise ochii și se uită un moment, dezorientată, în jur. Era așezată într-un fotoliu în fața televizorului. Luminile era aprinse. Ecranul din fața ei era negru. Margaret o trezise cu multă blîndețe.

– Salut, Margaret. Salut. Am adormit, nu-i așa?

– Da. Nu-ți face griji. Tura s-a terminat. Am avut eu grijă de gunoi, așa că totul e în regulă.

Tibby se uită la ea cu recunoștință.

– Mulțumesc foarte mult. Mă voi revanșa, bine?

Se sculă amețită și alungă din minte visul. Nu i se întâmpla să adoarmă la film. Dar munca la un cinematograf îți poate face acest lucru. Odată ce verificase biletele pentru spectacolul de la ora patru și se asigurase că fiecare era la locul său și holul se golise, avea voie să urmărească filmul. De

aceea ceruse ajutorul lui Margaret ca să capete
acea slujbă.

Dar acum văzuse filmul *Actrița* de paisprezece ori. Primele trei-patru dăți a fost destul de plăcut. Dar, la scurt timp după aceasta, suspansul nu a mai fost suspans. Spontaneitatea afacerii amoroase se redusese la nimic. A zecea-douăsprezecea oară, Tibby vedea practic mecanismele din capetele actorilor. Putea vedea, practic, manipularea ieftină cu ajutorul aparatelor de filmat. A paisprezecea oară... Ei bine, a adormit.

Ca o iubitoare de film de cînd se știa, într-un fel, era trist pentru ea să urmărească cum dispare magia iluziei, ca o bucată de macaroană lăsată peste noapte în scaunul pentru copii mici al lui Katherine. Aceasta o făcea pe Tibby să se simtă plictisită. Și, urmărind emoția de pe fețele spectatorilor, se simțea și mai rău. Știa că fiecare spectator fusese adus înăuntru de marea tevatură, de reclama cu violoncele și viori și gigantice, prim-planuri ale unor figuri de vis. Oamenii simțeau că toate se întîmplau în mod magic și cu intensitate, numai și numai pentru ei. Desigur, nu considerau că li se forțase mîna cu această fraudă elaborată. Nimic nu mai conta.

Tibby fusese acceptată la programul de film de la New York University, pe baza filmului despre Bailey, pe care-l făcuse vara trecută. Se

pregătea pentru patru ani de învățat cum se face un film. Credea că era ce își dorea mai mult decît orice. Dar acum Tibby începea să-și pună întrebări.

Își imagina, dezamăgită, ce simți cînd ești ofițer la starea civilă sau doctor mamoș. Ar trebui să urmărești oamenii aceștia în mijlocul frămîntărilor lor personale, imaginîndu-și o experiență, pură, unică, într-o viață de om. Și apoi, cu o oră sau două mai tîrziu, ar trebui să urmărești o altă persoană făcînd același lucru. Ceea ce credeau ei că erau miracole sînt un mic dejun, un prînz, o cină pentru tine.

Era trist ca ceea ce credeai cîndva că sînt minuni pe ecran erau de fapt simple manipulări. Ceea ce îți imaginai că este artă erau numai niște șmecherii.

Bridget discuta despre aceste lucruri cu Diana, seara, după ce elevii din tabără erau în pat. Stăteau pe marginea lacului aruncînd pietricele în apa liniștită. Bridget își prezentă strategia, foarte simplă, de altfel. Trebuia numai să-l evite pe Eric. Trebuia să stea departe de el și să se preocupe de alte lucruri – echipa ei, antrenament, momentele cu Diana, și să-și facă noi prieteni. Și, în afară de aceasta, să-și ia trei săptămîni libere, ca și Eric. Șanse erau, trebuiau să-și ia liber în weekenduri

diferite. Nu era nevoie să-și facă atâtea probleme pentru faptul că ea și Eric lucrau împreună în aceeași tabără. Era o tabără mare.

În dimineața următoare, la întâlnirea de dinaintea micului dejun, directorii trasară sarcini personalului. În afară de antrenament, li se dădură parteneri cu care să prezideze activitățile de după-amiază și diverse mese, serate și excursii în weekend.

Dură mult și fu cumva plictisitor. Bridget nu mai era atentă, uitându-se la fotografiile pe care le adusese Diana – Michael, colegele ei de cameră, echipa ei de fotbal din Cornell – pînă ce își auzi strigat numele.

– Vreeland, Bridget. Plută și kaiak. De la două jumătate, cinci zile pe săptămînă. Și avem miercuri mic dejun, luni prînz, joi cină și duminică seara înot la lumina lunii. La sfîrșit de săptămînă, excursii RBA¹, citi Joe Warshaw.

Ea ridică din umeri fericită. Suna bine. Nu știa nimic despre plută sau kaiak, dar învăța rapid. Și, mai mult decît orice, îi plăcea să înoate la lumina stelelor. Joe dădea paginile pe clipboard-ul lui.

– Vreeland, Bridget, vei avea partener pe...

Căuta un nume.

– ... Richman, Eric.

¹ Rhodes Blakenean Associates, grup înființat în 1989, care oferă pregătire și consultanță în tehnologie și informatică. (n.tr.)

Joe nici măcar nu ridică privirea după ce termină de citit. Trecu la următorul subiect.

Bridget spera că are halucinații. Diana îi aruncă o privire speriată. Dacă Bridget avea halucinații, atunci și Diana avea halucinații.

Totul era așa de neașteptat, încât lui Bridget aproape că îi venea să rîdă. Să fi fost aceasta ideea cuiva căruia îi ardea de glume? Să fi telefonat cineva de la Baja, mai înainte, ca să i se fi spus că Bridget și Eric împărtășiseră de departe cea mai zguduitoare poveste de dragoste și astfel să fie puși împreună? Își ridică ochii și văzu că și Eric o privea. Ea se încruntă.

– Dacă-ți poți imagina așa ceva, spuse Diana abia auzit. Vorbește cu Joe după ședință. Te place. Va face o schimbare.

Bridget se luă după Joe, după ședință.

– Hei! Pot să vă rog ceva?

– Desigur!

Bucătăresele începeau să pună masa pentru micul dejun.

– Pot, uh, pot să schimb partenerul? Ar fi vreo problemă?

– Dă-mi un motiv serios.

Joe părea că anticipează ce urma ea să spună, pentru că începuse să dea înapoi înainte ca ea să deschidă gura.

– Mă refer la un motiv medical sau profesional. Nu un motiv personal. Nu accept motive personale.

– Oh.

Își tortura creierul pentru a găsi ceva care să sune a motiv medical sau profesional. Transpirații urât mirositoare? Ar putea fi aceasta un motiv? Bătăături contagioase? Personalități multiple? Putea face un caz din acest ultim motiv.

– Bun. Rămîi cu partenerul tău. La început toată lumea vrea să-și schimbe partenerii. Te vei descurca.

Își strînse hîrțile și se ridică să plece.

Dumnezeu este subtil, dar
nu malitios.

Albert Einstein

Ferocitatea revenise pe figura Valiei și era mai agresivă ca niciodată. Erau din nou la spital, de această dată pentru recoltarea de sânge pentru teste pentru rinichii Valiei și pentru fizioterapie la genunchi. Refuză să se urce în mașină cu Carmen, pe motivul presupusei încăpățînări a lui Carmen de a ține greșit volanul. Astfel, Carmen se văzu nevoită să împingă scaunul cu roțile pe trotuar, semănînd mult cu o mamă care împinge căruțul copilului ei răzgîiat.

„Din pămînt te-ai născut, în pămînt te vei întoarce, în scutece ai fost, la scutece ajungi, plimbăreț ai fost, plimbăreț rămîi, n-ai avut dinți, dinți n-o să ai!“ încerca se se amuze Carmen în timp ce împingea scaunul cu roțile al Valiei. Cine putea să spună că nu avea o slujbă de baby-sitter, în vara aceea?

Exista un motiv pentru care zbura pe trotuar cu peste două mile pe oră către spital, sub mușcătura căldurii arzătoare a amiezei de iulie, dar ea nu îi știa încă numele. Și, oricum, era mult mai bine să fie afară, să o împartă pe Valia cu universul, în loc să stea singură într-o cămăruță.

Cu o mână pe roata scaunului, Carmen scoase telefonul cu cealaltă mână și apăsă butonul Lena.

– Salut, spuse Carmen când răspunse Lena. Ai terminat treaba?

– Sînt în tură la prînz și la cină. Acum sînt în pauză, răspunse Lena.

– Oh. Ascultă...

Carmen se întrerupse pentru că Valia își răsucise capul și se încrunta, liniile din jurul gurii ei adîncindu-se.

– N-am chef să ascult conversația ta la telefon. Și cum să mă împingi cu o singură mână? spuse ea, răspicat.

– Trebuie să închizi, spuse Lena, înțelegătoare.

– Oh, da...

Carmen închise telefonul. Și pe fața ei începea să se citească ferocitatea. Unul dintre avantajele unui copil, în comparație cu Valiza, era drăgălășenia lui și nici nu putea vorbi!

Carmen parcurse ultimul kilometru cu fâlcile încleștate. La spital, merse întîi la clinica pentru rinichi, la etajul opt. În timp ce Valia lătra la

ceilalți – persoane non-Carmen care încercau din greu să o ajute, Carmen dădu o raită pe culoar. În cele patruzeci de minute cît stătura acolo, văzuse multe fețe trecînd pe lîngă ea, dar nu pe cea pe care voia să o vadă.

Și nici n-o văzu pînă ce nu ajunseră la Clinica de ortopedie, la etajul trei, și abia după ce bătuse culoarul acela în lung și-n lat, timp de douăzeci de minute, Carmen îl zări pe băiatul pe care ea încă nu-l ura, scoțînd capul de după un colț. Cînd o văzu, îi apăru și restul corpului.

– Salut! spuse el, venind cu pași mari spre ea și zîmbindu-i. Doamne, purta o pereche de jeansi. Oare era posibil să se fi făcut și mai frumos de cînd îl văzuse ea?

– Salut! răspunse ea. Stomacul reacționează violent la vederea lui.

– Mi-am dat seama că am uitat să te întreb cum te cheamă, ultima dată, spuse el. O săptămîină întregă m-am întrebat.

– Și ți-a venit vreo idee? întrebă Carmen.

El se gîndi o clipă.

– Umm... Florența?

Ea scutură din cap.

– Cenușăreasa?

– Nu!

– Angela?

Ea strîmbă din nas cu neplăcere. Avea o verișoară de-a doua, foarte grasă, care se numea Angela.

– OK, care e numele tău?

– Carmen.

– Oh. Hmmm. Carmen. Bine. Clătină din cap, încercînd să o pună alături cu numele ei.

– Dar pe tine cum te cheamă?

– Pe mine mă cheamă Win¹, spuse el cam apăsător, ca și cum s-ar fi așteptat la o reacție.

Carmen își miji ochii.

– Win?... Contrariul lui *lose*²?

– Win, opusul lui... i se citi o ușoară jenă pe față. Winthrop.

– Winthrop? zîmbi ea.

Ca și cum l-ar fi cunoscut destul de mult timp ca să-și permită să-l tachineze.

– Știu, tresări el, este un nume de familie. L-am urît de la început, dar n-am început să vorbesc decît la doi ani și atunci era deja bătut în cuie.

Ea rîse.

– De ce-i lăsăm pe alții să ne pună numele?

– Da... spuse el cu indignare. De ce? Cineva ar trebui să schimbe acest lucru.

– Îmi aduc aminte de schioarea aceea de la Olimpiadă, își aminti Carmen. Părinții ei au lăsat-o să-și pună singură numele și sînt sigură că ea și-a ales Peekaboo³.

– Ei, da, asta este, o făcu el concesiv.

¹ „a câștiga“ (n.tr.)

² „a pierde“ (n.tr.)

³ peeka-boo = joc de-a v-ați ascunselea (n.tr.)

Ea zîmbi. *Win*. Huh. *Win, Win, Win, Win*. Nu-i păsa deloc.

– Cum îți este... începu el și arătă spre brațul ei.

Nu din coincidență purta ea un tricou fără mâneci care o avantaja cel mai mult, care oferea o imagine completă a pielii bronzate și a brațului ei, frumos curbat. De fapt, amîndouă brațele!

– E bine. Mult mai bine, de fapt.

– Bine.

– Ce face Valia? Ligamentul e bine?

Carmen dădu din cap afirmativ. Principala problemă a lui Carmen cu băieții era că nu avea nimic să le spună. Îi plăcea faptul că ea și *Win* (*Win, Win, Win*) aveau toate aceste lucruri despre care să vorbească, deși nu se cunoșteau unul pe altul.

– Carmeeen? Carmeeeen?

Era glasul care îi îngheța sîngele în vine, care-i usca oasele și făcea ca prînzul să-i vină înapoi pe gît. Carmen încercă să-și păstreze expresia bine-dispusă.

– E Valia. Are nevoie de mine. Mai bine mă duc.

– Nu pare a fi prea fericită, observă *Win*.

– Ei... Carmen își mușcă buzele. Nu voia să se plîngă în fața lui *Win*. Nu i se părea momentul potrivit... Valia a avut o perioadă mai grea... Coborî tonul vocii. Și-a pierdut soțul cu mai puțin

de un an în urmă și a trebuit să se mute din insula ei frumoasă din Grecia, unde s-a născut, și să-și petreacă întreaga viață și... Carmen se simțea de-a dreptul tristă pentru Valia, în timp ce spunea acele lucruri. Era chiar... tristă.

Win o privea cu seriozitate.

– Da, e trist...

– Da... Mai bine mă duc, spuse Carmen.

Nu era sigură că mai poate suporta ca Valia să mai urle o dată după ea.

– Este totuși norocoasă într-o privință, strigă Win în urma ei.

Carmen întoarse capul, în timp ce se îndepărta, simțindu-și părul legănându-i-se pe spate, ca a unei fete dintr-un film.

– De ce?

– Te are pe tine.

Lena se simțea prea prost ca să meargă la cursul de desen. Știa că tatăl ei o urmărea îndeaproape. Așteptă pînă se simți destul de puternică pentru o confruntare, înainte de a îndrăzni să se întoarcă la cursul de desen.

O întrebă pe Annik dacă pot vorbi, în timpul pauzei mari, și Annik fu de acord. De această dată, Lena o luă pe drumul spre curte. Annik fusese foarte încântată cînd Lena îi spusese prima dată despre Rhode Island School of Design.

Annik îi povesti despre toți profesorii de acolo pe care-i cunoștea. Acum, cu schimarea aceea de planuri, Lena crezu de cuviință să o pună și pe Annik la curent.

– Deci, tata spune că nu-mi dă voie să merg. Nu-mi vor plăti școala, explică Lena posomorîta.

Gura lui Annik se strîmbă. Ochii ei negri se măriră sub pleoapele înroșite. Părea că se abține să izbucnească. Probabil că știa că nu ajută să-i bîrfești pe părinții cuiva, indiferent ce făcuseră.

– Spune că-ți interzice să mergi sau că nu-ți plătește școala? o întrebă, în sfîrșit, sec.

– Amîndouă, cred. Nu mă pot duce, dacă nu plătesc.

– Ești sigură?

Lena ridică din umeri.

– Nu m-am gîndit serios la acest lucru.

– Ar trebui să o faci. Oamenii merg la școala de artă și dacă nu au nici un ban. Există două căi. Presupun că nu ești îndreptățită să soliciți ajutor financiar?

Lena clătină din cap. Locuiau într-o casă mare și frumoasă, cu piscină. Tatăl ei era un avocat de succes. Mama ei cîștiga bine.

– Atunci va trebui să cîștigi o bursă de merit, declară Annik.

– Cum se face aceasta?

Lenei îi era teamă să spere.

– L-aș putea suna pe prietenul meu...

Annik tăcu și își împreună mâinile.

Lena numără inelele lui Annik. Erau nouă.

– Dacă aș fi în locul tău, continuă Annik, schimbând discuția, aș intra pe internet sau i-aș suna și aș afla. Și dacă îmi spun nu, atunci pun mai multe întrebări, pînă găsesc pe cineva care spune da.

Lena o privea, gînditoare.

– Nu prea mă pricep la astfel de lucruri...

Annik părea nerăbdătoare. Nu nervoasă sau nelămurită, ci nerăbdătoare, într-adevăr.

– Vrei să mergi la școala de artă sau să stai acasă?

– Vreau să merg la școala de artă. Nu pot sta acasă.

– Atunci gîndește-te cum să o faci, zise Annik și își puse în treacăt mîna pe cotul Lenei. Lena, cred că ai putea face ceva. Eu cred că ai talent, poate chiar mult talent și nu spun asta ca să mă aflu în treabă. Vreau să încerci. Văd că este ceea ce-ți place. Dar nu pot să mă bat eu în locul tău! Tu trebuie s-o faci!

– Da?

Annik zîmbi Lenei, pe jumătate încurajator.

– Da. Trebuie să dai din coate, domnișoară.

Așadar, prima strategie nu era menită să funcționeze. Nu numai că Bridget nu-l putea evita pe Eric, dar îl va mai și vedea tot timpul. Cineva acolo sus râdea răutăcios pe seama ei.

Bridget făcu o lungă alergare după masa de prînz și încercă să formuleze un plan B.

Ea și Eric nu se puteau comporta ca doi străini, așa că trebuiau să se poarte ca prietenii. Putea face acest lucru. Îl putea trata ca pe un băiat oarecare. Oare?

Putea da uitării faptul că el fusese primul și singurul ei iubit. Putea da la o parte efectul dezastruos pe care scurta lor aventură îl avusese asupra vieții ei. Putea ignora – se putea strădui din greu să ignore – atracția puternică pe care o simțea pentru el. Putea să accepte că el nu simțea aceeași atracție pentru ea.

Bridget respira cu greutate acum, alergînd la deal, urmînd cărarea care făcea curbe la nesfîrșit. Pădurea o răsfăța de pe ambele laturi.

Adevărul era că niciodată nu se simțise atît de copleșită de cineva. În cei doi ani în care nu se văzuseră, își pusese întrebări în legătură cu acel magnetism aparte pe care îl avea Eric asupra ei. Era ceva real? Sau romantismul verii petrecute în Baja nu fusese decît o plăsmuire a minții ei?

Revăzându-l pe Eric în acea vară, primise răspuns la întrebare. Era real. Răspundea la farmecul lui în același fel, chiar dacă ea era diferită.

Ce se întâmpla cu Eric? Era frumos și talentat. O, da. Dar mulți băieți erau la fel. Îl adorase pe Billy Klein, în vara trecută, și se simțise chiar atrasă de el, dar nu fusese la fel. Ce te face să simți acea agonie care-ți crispează stomacul pentru o persoană anume și nu pentru alta? Dacă Bridget ar fi Dumnezeu, ar fi declarat ilegal să simți așa ceva pentru o persoană, fără ca aceasta să-ți răspundă în același fel.

Bridget ajunsese în vârful dealului. Dintr-odată copacii dispăruseră și ea putu vedea în toate direcțiile, dealuri brăzdate și văile din care se ridicau aburi. Tabăra, în interiorul căreia se petrecea toată această agitație era mică și circulară. De la înălțimea la care se afla, părea suficient de mică, încât să o poți cuprinde cu brațul.

Bridget știa ce e de făcut. Nu-și putea controla atracția față de Eric. Dar își putea controla atitudinea. Atunci fusese dură și nutrise un singur gând. Acum era la fel. Așa cum găsisese atunci o cale să îl seducă din nou, putea găsi acum o cale și să nu o facă.

Avea în față un weekend de petrecut acasă. Își va aduna gândurile. Și când se va întoarce în tabără, se va stăpîni, nu va flirta, nu-l va tenta,

nu-l va tachina, nu se va supăra. Nici măcar nu va tânji după el. Ei, poate că va tânji un pic, dar o va ține pentru ea.

Începu să alerge la vale, spre poalele dealului, repede și puțin cam imprudent.

Da, vor fi prieteni. Vor fi camarazi. El nu va ști niciodată ce simte ea cu adevărat.

Urma să fie o vară foarte lungă.

Îți pot oferi o băutură sau
să-ți dau bani să ți-o
cumperi singur?

Un artist ratat

— Hai, Tibby! Plecăm!

Tibby stătea în ușa de la intrare, privind-o pe Bee cum sărea în sus și-n jos pe peluză și strigă la ea. Capul ei blond radia lumină în întuneric.

— Unde mergem? întrebă sec Tibby.

— Este surpriză! O să fie distractiv. Haide!

Tibby coborî și ea pe peluză, simțind înțepăturile ierbii tunse pe picioarele ei goale.

— Nu vreau nici o surpriză. Nu vreau să mă distrez deloc!

— Tocmai de aceea ai nevoie de distracție.

Carmen era la volanul mașinii ei, claxonînd și făcînd cu mîna pe fereastră. Tibby o văzu pe Lena așezată în față, lîngă șofer.

Bee se apropie și se aplecă spre urechea lui Tibby.

– Haide, Tib. Katherine se zbenguie ca o minge. Ai voie și tu să te simți bine, știi asta? Mai e o noapte pînă plec spre Pennsylvania. Nu o petrec fără tine.

Tibby alergă înapoi spre casă ca să le spună părinților că pleacă. De obicei, părinții ei ieșeau sîmbăta noaptea, dar de cînd cu accidentul lui Katherine, stăteau lipiți de casă. Și, în plus, de cînd o concediaseră pe Loretta, cine să le țină locul?

Tibby se îndreptă spre mașina lui Carmen, fără să se obosescă să-și pună pantofii.

– Nu vreau să merg, anunță ea, odată urcată în mașină.

– Nici măcar nu știi unde mergem! îi atrase atenția Lena.

– Tot nu vreau să merg!

Carmen eliberă frîna și porni.

– Norocul tău, Tibișor, că prietenele tale nu te ascultă!

Tibby se abținu să nu zîmbească.

– Nu prea văd care-i norocul!

– Norocul este că te iubim prea mult, ca să te lăsăm să lîncezești în camera ta tot restul vacanței, spuse Carmen clarificînd situația.

A lîncezi era cuvîntul care definea săptămîna aceea.

– Poate că mi-ar plăcea să lîncezesc...

– Dar lîncezeala... nu te place pe tine, dădu Carmen din cap cu hotărîre, ca și cum acela era ultimul ei cuvînt cu privire la subiect.

Tibby se lăsă pe spate și ascultă cu plăcere flecărelile din jurul ei. Auzind vocile prietenelor ei, i se părea că asculta o simfonie familiară, cu instrumentele intrînd unul după altul. Felul în care cadențele se legau și se armonizau o făceau să se simtă în siguranță.

Între timp, Carmen opri mașina în parcare a strandului Rockwood.

– Pentru ce ne aflăm aici?

– Ca să înotăm! veni răspunsul lui Bee.

– De ce nu ne-am dus la piscina lui Lenny? întrebă Tibby.

– Părinții ei sînt acasă și Valia doarme, îi spuse Carmen.

Era de ajuns. Nici o persoană sănătoasă la cap n-ar fi dorit să o trezească pe Valia și fereastra camerei ei dădea spre spatele casei.

– Oh, piscina asta este închisă, spuse Tibby amărîtă.

– Tocmai bine, hai! le îndemnă Bee.

Tibby le urmă pe podul de peste pîrîul neînsemnat care i se păruse întotdeauna ca un drum de apă care lega părți necunoscute. Probabil era o canalizare. Le urmă în sus, pe scările abrupte, fără sfîrșit, care ei i se păreau ca

niște scări spre rai. Se apropiară de porțile încuiate apoi o luară pe lîngă gard.

Tibby începea să se simtă și mai prost din cauza aceea.

– Țsta e locul! strigă Bee, arătînd spre o porțiune de gard care nu avea sîrmă ghimpată.

Bee se cățăraseră deja, în timp ce ele se adunau la baza lui.

– Hopa sus și peste el! strigă ea veselă, făcînd ca totul să pară la fel de simplu ca mersul pe bicicletă.

– Eu nu vin, spuse Tibby.

– De ce nu? întrebă Carmen și Lena, întorcîndu-se spre ea.

Era genul de acrobație pe care o făcea în mod normal. Dar numai gîndul de a se cățara pe gard îi făcea rău fizic. Nu putea explica toate motivele, dar știa că nu putea s-o facă.

– Pur și simplu, n-am chef! spuse ea.

Bee se opri de partea cealaltă a gardului. Erau cu toate dezamăgite, în mod evident, de faptul că nu o putuseră s-o facă pe Tibby să participe la planul lor. Bee sări gardul înapoi. Acum, cea care se simțea rău era Tibby.

– Dar voi duceți-vă, spuse ea, încercînd să se prefacă veselă. Serios, mergeți. Nu mă supăr. În plus, aveți nevoie de cineva care să stea de pază... știți... în caz că...

Cuvintele sunau prost chiar și în urechile lui Tibby.

– Aș vrea să vii și tu. N-o să fie la fel de distractiv fără tine, spuse Lena.

– Data viitoare, răspunse Tibby, simțindu-se groaznic.

Așadar, ea rămase acolo, se sprijini de gard – pe dinafară, pe partea pe care nu trebuia să fie – prefăcându-se că stă de pază, în timp ce le auzea pe prietenele ei cum se dezbracă pînă la chiloți și se aruncă în apă. Erau mai puțin entuziaste decît dacă ar fi fost și Tibby cu ele. Și totuși erau dor-nice să se joace.

– Carma, ți-o plătesc eu, îți jur!

Carmen își dădu ochii peste cap.

– Taci din gură! De ce spui asta? Noi nu ne răzbunăm una pe alta. Nu ținem un asemenea scor.

Tibby își opri gîndurile ei negre și se uită apreciativ la Carmen.

– Bine, atunci n-o să ți-o plătesc!

– Slavă Domnului!

Carmen luă un un flacon cu luciu de buze cu aromă de cireșe din mormanul de obiecte de pe toaleta lui Tibby și își dădu puțin.

– Etajul unsprezece, da?

– Da. Verifică la recepție. Întreabă de doctorul Barnes. Există un salonaș pentru copii mici, în cazul în care va trebui să aștepți.

– Nici o problemă. Este casa mea departe de casă.

Carmen ridică tricoul de culoarea antracitului al lui Tibby, gândindu-se că tare i-ar plăcea să fie al ei.

– Katherine va fi foarte fericită!

Carmen aruncă înapoi tricoul în grămada de lucruri.

– Și pentru mine este un exercițiu bun, nu?

Vocea ei devenise mai serioasă.

Tibby simți starea ei și îi atinse încheietura mâinii.

– Cred că deja știi cum să te porți cu copiii, Carma.

Carmen le conduse în josul scărilor, unde le aștepta Katherine plină de nerăbdare, cu rucsacul ei galben în spinare, cu casca de hochei pe cap într-un unghi ușor înclinat.

– Ei, gata, pui mic?

Katherine stătea în picioare pe scaunul de bucătărie fără să-i pese că s-ar putea să cadă și întinse mâinile în poziție de plonjat. Sări în brațele lui Carmen.

Tibby o ajută să o pună pe Katherine în locul pentru copii pe care-l amenajaseră în mașina lui

Carmen și-l fixaseră de scaunul copilotului. Carmen o lăsa pe Tibby la lucru și apoi merse spre spital. În timp ce parcau, Carmen remarcă și se bucură de starea bună a lui Katherine, care ciripea de pe scaunul din spate și nu se plînsese nici măcar o dată de felul în care conducea Carmen, așa cum făcea, să zicem, Valia.

În timp ce treceau prin ușile automate spre holul uriaș, Carmen o luă pe Katherine în brațe.

Dulce, Katherine se lipi de ea ca un ursuleț Koala, casca de hocheist ajungîndu-i chiar sub bărbia lui Carmen.

– Pot să apăs eu pe buton? întrebă ea cînd se aflară în lift.

– Da, unsprezece. 1, 1.

Carmen dirijă arătătorul lui Katherine în direcția corectă.

Bucuria lui Katherine o făcu pe Carmen să se simtă ca și cum o răsplătise pe Katherine cu o viață plină de noroc.

– Nicky întotdeauna ajunge singur, îi explică Katherine, apăsînd încă de cîteva ori pe buton.

Carmen nu se putea abține să nu scruteze cu ochii holul. Inima îi bătea mult mai tare și mai repede decît de obicei. Bineînțeles că se gîndea la el. Dar pe de altă parte, nu se gîndea.

O duse pe Katherine la recepția de la pediatrie.

– Katherine Rillins la doctorul Barnes, spuse ea femeii de dincolo de birou.

Femeia scrisese numele lui Katherine și îi căută fișa.

– Vrei să te duci în camera de joacă, câteva minute, scumpete? o întrebă ea pe Katherine.

– Poate veni și ea? întrebă Katherine și își înfipse arătătorul drept obrazul lui Carmen.

– Desigur, răspunse femeia și le arătă direcția spre camera de joacă.

Carmen nu se putea abține să se uite peste umăr în timp ce mergea. O parte a ei voia cu adevărat să-l vadă. O mare parte.

„Ei, altă dată“, se gândi ea, întrînd în zona locului de joacă. Era luminos și însorit, iar înăuntru erau alți cîțiva copii și multe jucării și mobile mici. Carmen ar fi trebuit să se mulțumească să stea în picioare sau pe podea, pentru că nu încăpea într-un scaun Elmo de copii. Și dacă printr-un miracol ar fi încăput într-unul, nu ar fi mai ieșit din el. Își imaginează că ieșea din spital cu un scaun Elmo, roșu, prins de fund.

– Hei, puiuț, cu ce vrei să te joci?

O puse pe Katherine jos, în fața unui labirint, și îi aranjă coiful.

Katherine țopăi de jur-împrejur, încîntată peste măsură. Se opri la o arcă al lui Noe, un xilofon, două păpuși și o carte. Carmen știa că fetița

era întotdeauna geloasă pe prietenele lui Tibby care veneau și își petreceau timpul numai cu Tibby. Acum o avea pe Carmen doar pentru ea.

Carmen auzi râsetele unei fetițe, de după o casă de păpuși mare, aflată într-un colț. Văzu, de asemenea, o parte dintr-un bărbat stînd acolo – tatăl fetei, fără îndoială. Carmen se gîndi că ea și Katherine pot lua în stăpînire casa păpușilor, după plecarea celor doi. Doi gemeni își aruncau unul altuia mingi de baschet. Carmen observă că cineva mușcase dintr-o minge.

– Ce zici de asta?

Katherine dădea animalele afară din arcă.

Începură să se joace. Erau o mulțime de animale unicat în acea versiune a poveștii lui Noe, probabil fiindcă perechile lor se pierduseră sau fuseseră furate, dar lui Katherine nu părea să-i pese. Carmen era hipopotamul, elefantul, leul și pinguinul.

Carmen avusese întotdeauna o pricepere deosebită să imite animalele, așa că nu era o problemă. Cu pinguinii, se descurca chiar foarte bine. În cazul lor, pinguinul era un mafiot, de felul lui Marlon Brando în *Nașul*, numai că în felul pinguinesc. Katherine rîdea așa de tare, încît nu se mai auzea vreun zgomot. Persoanele din spatele casei de păpuși rîdeau și ele. Gemenii veniră nerăbdători lîngă ele.

Dintr-odată, Carmen își dădu seama că piciorul care ieșea de după casa de păpuși purta un pantof maro. Un pantof Puma, prea bine cunoscut. Întrerupse monologul pinguinului. Un moment mai târziu, de după frontonul în miniatură, își făcu apariția un chip.

Ea își acoperi ochii cu amîndouă mîinile, rușinată.

– Salut, Win!

Oare ar fi putut să strige mai tare de-atît?

El ieși complet de după căsuță. Se lupta cu impulsul de a zîmbi. Nu, probabil cu impulsul de a rîde. De ea.

– Salut, Carmen, spuse. Își croi drum spre locul unde se afla, stînd pe podea, cu picioarele încrucișate. Îi împinse partea dinăuntru a cotului și brațul, pe care se sprijinea, i se îndoi.

– Pot să-ți spun că nu am auzit în viața mea un pinguin mai amuzant ca acesta? Nici măcar nu știam că pinguinii vorbesc.

– Ha, ha, ha! rîse Carmen, îndreptîndu-și din nou brațul.

Încercă să se ridice și să-și recapete cît de cît din demnitate.

Își dresе glasul.

– Win, ea este Katherine. Katherine și cu mine sîntem prietene. Katherine, el este Win.

Katherine își luă o poză oarecum importantă.

– Salut, spuse ea.

Win arată spre casca ei.

– Îmi plac abțibildurile tale.

Ea dădu din cap.

– Mi-am strivit capul!

Carmen păru îngrozită.

– Nu ți-ai strivit capul, scumpete. Și l-ai spart.

Katherine dădu din mână ca și cum ar fi zis să lăsăm aceste detalii lipsite de importanță.

– Și se vindecă foarte rapid, adăugă Carmen, poate doar pentru sine.

Carmen își dădea seama că Win se străduia din greu să fie serios.

– Salut, Maddie.

O fetiță frumușică, brunetă, își arată capul pe deasupra casei de păpuși.

– Aceasta este Katherine, continuă el.

Katherine se îndreptă spre căsuța de păpuși.

– Salut! Pot să văd și eu căsuța?

– Dacă nu faci murdărie în camera de zi, îi permise Maddie.

Maddie arăta cam de patru ani, destul de mare spre a o acapara complet pe Katherine.

Win se așezase lângă Carmen, pe podea. Ea îi putea simți căldura trupului. Îl putea mirosi. Mirosea un pic sărat, a anacard¹, și puțin dulce, a șampon de mango. Se simțea moleșită.

¹ Fructul unui arbore tropical, numit anacardier (n.tr.)

– Sînt surprinsă să te văd aici, spuse ea, simțindu-se rușinată de reprezentăția ei cu animalele de plastic.

– Asta fac.

– Vrei să spui că aici lucrezi... începu ea să spună.

– Nu, chiar asta fac! De la nouă la două lucrez la pediatrie, mai mult aici în spațiul de joacă. Mă joc cu copiii atunci cînd părinții lor trebuie să stea de vorbă cu doctorii.

Ea ridică dintr-o sprînceană.

– Nu mai spune!?

– Da. Și dacă ai nevoie să lucrezi, te angajez cît ai zice pește. Ți-ai cîștigat locul jucîndu-te cu pinguinul acesta.

Ea închise ochii, strigînd:

– Încetează!

– Numai că nu se plătește prea bine, adăugă el.

– Cît? întrebă ea.

– Nimic.

– Nu e așa de bine!

– Se plătește mai bine decît slujba mea de după ora două. Atunci trec la geriatrie ca să-i amuz și să-i distrez pe oamenii în vîrstă. Întotdeauna îmi cer să mă duc să le cumpăr cîte ceva de la automat. O să mă înec în datorii cu slujba asta a mea.

O asistentă apăru la ușa.

– Katherine Rollins?

Carmen se ridică.

– Hei, Katherine, e rîndul nostru.

Win se ridică și el.

– E... sora ta? întrebă el.

– Nu. Sînt singură la părinți, spuse Carmen.

Habar nu avea de ce spusese așa. Era adevărat, da, dar adevărat în sensul trunchiat și egoist, așa că simțea mai degrabă că mințise.

– Atunci este...

– Sora mai mică a prietenei mele, Tibby. A căzut peste fereastră, acum cîteva săptămîni. Se va face bine, dar trebuie să vină la control ca să vadă cum se vindecă. Trebuia să o aducă Tibby, dar astăzi a trebuit să mai stea o tură la serviciu. Încearcă să facă ceva economii pentru... Carmen privi în sus. De ce-ți spun eu toate astea?

El ridică din umeri zîmbind.

– Nu știu.

– Haide, Katherine, strigă ea.

Lui Katherine îi venea greu să se despartă de Maddie și de casa de păpuși.

– Totuși, îmi poți povesti mai multe, adăugă el. Voi asculta cu atenție tot ce vrei să-mi spui.

Ea simți în vocea lui, plină de speranță, că era cum spunea el. Știa că și gîndea ce spunea și nu o făcea doar pentru a fi amabil sau a flirta cu ea.

Era curios la modul sincer, voia să știe cât mai multe despre ea, să o cunoască. Și, într-un fel, aceasta o făcuse așa de fericită cum nu-și putuse imagina că e posibil. Pe de altă parte, o întristă, pentru că fata pe care voia el să o cunoască nu era ea. El nu o vedea așa cum era. El o vedea ca pe o persoană amabilă și lipsită de egoism, căreia îi păsa de ceilalți. Ajunsese la concluzii total greșite.

Și, mai rău decît atît, ea îl lăsa să creadă ce voia el.

Arată-mi o fată cu
picioarele bine înfipite în
pământ și eu îți voi arăta
o fată care nu-și poate pune
singură pantalonii.

Annik Marchand

— **V**reeland! Pentru numele lui Dumnezeu, lasă plaja și ajută-mă să pun
cîteva din lucrurile astea în apă!

Bridget deschise un ochi și se ridică în capul
oaselor. Începu să rîdă. Eric încerca să tragă patru
caiace dintr-odată în lac și nu arăta așa de mul-
țumit.

— Băiete, strigă imitînd perfect vocea joasă,
alunecoasă, a lui Katie, colega ei de cabină. Ai
întîrziat! Nu pot continua să te tot acopăr așa!

Bridget se întinse din nou, sprijinită pe coate,
lăsînd Pantalonii Călători la soare. Își pregătise
deja plutele, vîslele, vestele de salvare, labele și
amîndouă caiacele de două persoane. Ea era
întotdeauna gata devreme, el era întotdeauna
în întîrziere. Întotdeauna el pretindea că este în

întârziere din pricina celor cîteva treburi pe care i le lăsa ea de făcut.

– Văd că este prezentă hoarda obișnuită! spuse el.

Asta era o altă glumă între ei doi. Trei săptămîni în campus și aproape nimeni nu venise la activitățile lor. După cum se părea, lucrînd cu pluta nu era pur și simplu așa de sexy precum ciclismul extrem pe munte. Ei, exista un mic grup de băieți care își făcea apariția din cînd în cînd, dar, după părerea lui Eric, ei nu veneau acolo pentru bărci.

Dacă nu ar fi fost o zonă non-flirt, Bridget ar fi clipit din ochi și l-ar fi întrebat: „Ei, bine, de ce se află ei aici, tu ce crezi?” Dar nu o făcuse niciodată.

– De ce-i sperii? îl întreabă Bridget.

Soarele o făcea să caște.

– Pentru că nu vreau să lucrez. Vreau să stau degeaba.

Bridget zîmbi auzindu-l. Știa cum muncea pe rupte pe terenul de fotbal. Dar, în general, între două treizeci și cinci, asta făceau: leneveau. Se întrezărea un ritm frumos – să îți antrenezi echipa pînă la epuizare, dimineata, și să lenevești în lumina soarelui cu tipul pe care-l iubești, după-amiaza.

Se ridică în picioare. Purtase cu multă atenție costumul ei sexy dintr-o singură piesă în ultimele câteva zile, dar se murdărise. În plus, ziua aceea nu era o zi oarecare. Era ziua Pantaloniilor Călători. Îi adusese cu ea după weekendul petrecut acasă și prezența lor lăsa un iz dulce în aer, chiar mai puternic decât mirosul de caprifoi. Astăzi, și-i pusese peste cei mai buni bikini verzi, pe care îi avea. Oricum, Eric probabil că nici nu observase sau nici nu-i păsa. (Sau da?) De ce se obosea să se gândească la acel lucru?

Cînd se făcu prea cald, își scoase cu grijă Pantalonii și îi puse pe doc. Își desfăcu cozile. Pentru propria plăcere, făcu un plonjon arcuit de pe doc în lac. Se scufundă adînc, fără să se oprească pînă nu atinse fundul pietros. Avu nevoie de ceva timp ca să iasă la suprafață. Întotdeauna avusese capacitate pulmonară mare. Cînd ieși la suprafață, văzu că Eric se uita după ea.

– Uau! Parcă ești o balenă.

Ea se prefăcu ofensată.

– Îți mulțumesc mult. Eric, fetelor nu le place să li se spună balene. Întreabă-ți prietena dacă nu crezi.

– Oamenii nu stau așa de mult sub apă.

– Vorbește pentru tine însuți, zise ea și se îndreptă înot spre rîndul de caiace de plastic. Hei, nu vrei să încerci unul din chestiile acestea?

Asta era o idee de roman.

– Desigur. Și poate o să arătăm ca și cum am ști ce facem!

Bridget împinse un caiac dublu dinspre țărmul stîncos spre apa puțin adîncă. Se așeză în față și își așeză vîslele. El o urmă în apă.

În timp ce urca la bord, împinse și zgîlțîi barca, ceea ce o făcu să rîdă din nou.

El se instalează în sfîrșit.

– Cred că ai uitat ceva, spuse ea.

El se uită în jur. Ridică din umeri.

– O vîslă?

– Oh, da! admise el și se așeză la loc, expunîndu-și fața la soare. Sînt lucrurile astea chiar așa de importante?

– Nu sînt sigură că faptul că plutești înseamnă că faci caiac, spuse ea.

Dar își puse și ea vîsla în barcă și se întinse și ea pe spate. Plutiră un timp în liniște.

În numai o săptămînă, petrecuseră așa de mult timp împreună, încît Bridget se simțea relaxată cu el. Vorbeau vrute și nevrute. Era ciudat să-ți omori timpul cu cineva pentru care simți pasiune.

Își luase chiar inima în dinți să o pomenească pe Kaya, întîmplător, cel puțin o dată sau de două ori în fiecare zi. Voia ca el să știe că ea respecta faptul că are o prietenă și că nu va încerca să le stea în cale.

El își ridică încet capul.

– Bee, spuse el încet.

– Daa?

– Bee!

Ea îl privi. Părea că e ceva urgent.

– Ce-i?

– Nu, *bee*!

El îi arată ceva cu degetul și ea auzi un fel de bîzîit lîngă ureche. Scoase un țipăt și alungă bîzdîgania cu mîna. Aceasta se mută la cealaltă ureche. Ea sări în picioare. Caiacul se legănă periculos.

Albina zbură de la ea la el. Se încurcă în părul lui. Sări și el în picioare și provocă o și mai mare legănare a caiacului.

Ea țipă ascuțit și rîse. Balansă barca, încercînd să rămînă în picioare. Țipă și o reechilibără. Căzu în apă, prima. Curînd după aceea auzi pleoscăitul apei la căderea lui în apă. Cînd au ieșit din apă, rîdeau amîndoi, și mai tare încă.

Ea pufni și își suflă apa din nas.

– Cred că arătăm chiar ca unii care știu ce fac!

Lena de apropie de Annik, înainte de curs. Era transpirată și lipicioasă de la restaurant și o dureau picioarele. Bluza îi era murdară, dar era, cu toate acestea, destul de mulțumită de ea însăși.

¹ *Bee* înseamna „albina“. (n.tr.)

– Femeia se la oficiul de ajutor financiar de la Rhode Island School of Design a spus că, dacă îmi obțin dosarul de la comitet pînă în 15 august, încă mai pot face cerere de bursă.

Annik zîmbi încîntată.

– Te-ai descurcat frumos!

– I-am prevenit că tata va cere înapoi banii avansați și am rugat-o să-mi păstreze, oricum, înscrierea. Mi-a spus că trebuie să fac un alt depozit financiar pînă la sfîrșitul lunii acesteia.

– Poți?

– Tocmai mi-am mai luat trei ture, sînt chelneriță. Urăsc să fac asta, dar slujba este bine plătită.

Annik o bătu pe spate. „Scaunul cu roțile întărește mușchii“, constată Lena în sinea ei.

– Asta numesc eu luptă, spuse Annik pe un ton apreciativ.

– Totuși, a te califica și a cîștiga sînt lucruri diferite, replică Lena. A mai rămas o bursă întreagă de dat și au peste șaptezeci de cereri.

Annik se uită în tavan.

– Ei, atunci pune-te pe treabă!

După curs, Annik o așteptă pe Lena să termine de dat cu mopul...

– Ai o oră la dispoziție? o întrebă ea.

Lena se gîndi să sune acasă și să spună că întîrzie.

– Desigur.

Effie o va acoperi, dacă va fi nevoie.

– Vreau să văd ce poți face într-o ședință mai lungă de desen. Voi poza așezată pentru tine. Cu siguranță nu pot sta în picioare nici măcar pentru tine!

Lena era încântată și timorată.

– Ești sigură că asta vrei? o întreabă ea.

– Aș fi fericită să o fac. O să stau aici, îi spuse și își conduse scaunul spre fereastră. Mai avem o oră de lumină naturală.

Lena se simți ușor stînjenită, în timp ce-și pregătea șevaletul. Era ciudat să se holbeze la profesoara ei, dar odată ce începu să deseneze, se cufundă în lucru. Desenă fără pauză treizeci de minute întregi. Apoi, Annik își întinse un pic gîtul și Lena mai lucră alte treizeci de minute. Niciodată nu făcuse o ședință de desen după model mai lungă de douăzeci de minute și era foarte pasionant.

Stînjeneala îi reveni cînd sosi momentul ca Annik să se uite la ce lucrase. Annik se uită cu atenție la desen, dîndu-și scunul înainte și înapoi, cîte puțin. Lena își mușca unghia vopsită în roz și aștepta.

– Lena?

– Da?

Sunetul îi ieși ușor tremurat.

– Nu e un desen rău.

– Mulțumesc.

Lena știa că mai urma ceva.

– Dar nu mi-ai desenat și scaunul.

– Cum adică?

Lena se simți brusc încurcată.

– Adică, ai dus desenul destul de jos, spre umeri, și cu siguranță ai văzut o parte bună din scaun din acest unghi, dar nu l-ai desenat. De ce?

Lena simți că-i luaseră foc obrazii.

– Nu știu, spuse ea abia auzit.

– Nu încerc să-ți fac probleme, a spus Annik. Numai că scaunul este o parte importantă din ceea ce reprezintă eu, știi ce vreau să spun? Am o mulțime de sentimente adânci și complicate în legătură cu lucrul acesta, și resentimente, desigur, dar este o parte din mine. Nu mă imaginez fără acest scaun. Sînt surprinsă că nu l-ai prins în desen.

Lena se simțea prost. Se gîndise că s-ar fi putut să pară critică față de Annik, dacă ar fi desenat scaunul. Nu fusese sigură cum să rezolve acest aspect, așa că, fără a se gîndi prea mult, îl evitase.

– Ai putea fi un bun desenator, cu adevărat, Lena. Îți pot spune că genul ți se potrivește – portretul, ședințele lungi de pozat. Văd cît de

bine surprinzi gesturile și expresiile feței. Vei excela în portretistică, dacă lucrezi serios.

Annik credea ce spune, se vedea.

– Dar, Lena...

– Da?

– Trebuia să desenezi și scaunul.

Tibby nu o plăcuse niciodată pe Loretta pînă ce fata nu fusese concediată.

Principalul motiv pentru care Tibby nu o plăcea era acela că Tibby era prea mare pentru a fi în jurisdicția Loretei și totuși Loretta acționa ca și cum ar fi fost bona lui Tibby, oricum.

Și, apoi, mai era și momentul în care Loretta pusese puloverul de cașmir al lui Tibby în uscător și acesta se făcuse atît de mic, încît nici chiar Katherine nu-l putea purta. Tibby știa că fusese o mărime mică, dar i-a purta multă vreme pică Loretei.

În ciuda tuturor acestor lucruri, Tibby fu îngrozită cînd părinții o lăsară pe Loretta să plece. Îngrozită și vinovată.

– Nu a fost vina ei, o apără Tibby pe Loretta în fața părinților, cînd auzi vestea. Dacă a fost vina cuiva, a fost vina mea pentru că am lăsat fereastra de pe scări deschisă.

Dar părinții au insistat în decizia lor și Tibby rămase cu un sentiment îngrozitor din pricina

Lorettei. În nenumăratele ore petrecute în camera ei cu lucrurile alandala, (cu ferestrele bine închise), se gîndise mult la Loretta și îi fusese dor de ea.

Tibby nu își dăduse seama pînă atunci ce îngăduitoare fusese Loretta. Cu greu se supăra pe ceva. Reușise să detensioneze cu veselie și umor chiar și cel mai tensionat episod al familiei Rollins. Era mare maestră în a-i abate și a le distra atenția atît lui Nicky, cît și lui Katherine, cînd se apucau să plîngă fără rost. Asta îi lipsea grozav de mult acum lui Tibby, în timp ce o asculta pe mama ei contrazicîndu-se și certîndu-se cu Nicky, zi după zi, pînă la paroxism. Tibby se întreba cum de învățase mama ei așa de puțin în toți acești ani petrecuți cu Loretta.

Într-o noapte, Tibby stătu trează pînă foarte tîrziu și deveni extrem de plîngăcioasă. Vărsă lacrimi amare de durere știind că Loretta nu mai are de lucru și știind că era vina ei că Loretta nu mai avea serviciu și, de asemenea pentru că niciodată nu îi spusese Lorettei ce grozavă era.

În dimineța următoare, Tibby găsi adresa Lorettei în agenda mamei ei. Își prinse părul în agrafele pe care i le dăruise Loretta cu doi ani înainte, de Crăciun, își puse cel mai vesel tricou galben, se sui în mașina personală și o porni spre îndepărtatele zări ale comitatului Prince George.

Nu avea nimic la ea decît o hartă a celei mai mari zone metropolitane a Washingtonului și un sentiment puternic de vinovăție, care să o ghideze.

Îi luă două ore și jumătate (una și jumătate pierdută pe drumuri greșite), dar privirea de pe fața Lorettei cînd o văzu pe Tibby merită tot efortul. Chiar dacă Tibby petrecu douăzeci și patru de ore rătăcind iarăși pe drumuri greșite, la întoarcere.

— *Tibby! Mi hija! Como estas? Dios te bendiga! Ay, mira que hermosa estas! Cuntame, cómo te va?* explodă Loretta în spaniolă.

Nu numai că Loretta nu lăsă să-i apară pe față vreun resentiment, ci o îmbrățișă pe Tibby, ca pe o fiică de mult pierdută. Ochii Lorettei se umplură cu lacrimi, în timp ce așeza mai multe sărutări pe fața lui Tibby.

Tibby încă mai clipea surprinsă cînd Loretta o trase în casă și o prezentă diferiților membri ai familiei, ca și cum aceștia ar fi știut totul despre ea. Loretta arată înspre o femeie palidă, în halat, așezată pe canapea.

— Nu poate ridicat. Are... Loretta își apăsă pieptul demonstrativ, infecție.

Era sora Lorettei, își dădu seama Tibby. Aceasta o făcu pe Tibby să se simtă încă și mai rău.

Tibby stătea la masa din sufragerie, împreună cu Loretta, care continua să o bată ușor pe mână și să o întrebe cum se simte Katherine.

Se face bine foarte repede. Este grozavă. Îți simte lipsa totuși adăugă Tibby la repezeală.

Atunci, Tibby îi arată Lorettei o poză a lui Katherine strălucind în casca ei de hocheist, poză pe care Loretta, prompt, a sărutat-o. Loretta voia să știe totul despre Nicky și voia chiar să fie sigură că anumite resturi nu se stricaseră în frigider. Loretta plânse mult, atât de tristețe, cât și de bucurie, și spuse multe lucruri în spaniolă, pe care Tibby nu le prea înțelese. Tibby înțelese totuși că Loretta o iubea cu adevărat pe Katherine. Îl iubea pe Nicky. O iubea chiar și pe Tibby, Dumnezeu știe de ce. Cum au putut părinții lui Tibby să concedieze pe cineva care le iubea copiii așa de mult? Era o greșeală.

Loretta insistă ca Tibby să rămână la cină și ea acceptă pe dată. Atunci Loretta, nepoata ei și o altă soră începură, în ora care urmă, să se agite prin bucătărie, pregătind un festin, în timp ce Tibby stătea pe sofa cu sora bolnavă, uitându-se la televizor.

Tibby urmărea actorii vorbind în spaniolă și își lăsă mintea să zboare. Era impresionată de capacitatea de a iubi a Lorettei, chiar și când angajarea ei încetase în asemenea proaste

condiții. Lorettei nu părea să-i pese că toată afacerea fusese așa de nedreaptă, că părinții lui Tibby se răzbunaseră pe ea.

Unii oameni își petrec viața înotînd în resentimente și alții, precum Loretta, lasă nenorocul să se scurgă peste ei.

Cînd văzu masa așternură cu mare pompă, își dădu seama cît de mîndră era Loretta. În onoarea lui Tibby, Loretta, nepoata și sora ei făcuseră friptură.

Tibby încercă să-și ascundă neliniștea de pe față. Era impresionată gestul Lorettei. Era clar că aceasta nu era o casă în care se mîncea friptură în fiecare seară. Și, astfel, Tibby mestecă friptura cu cît de multă vigoare fu în stare pentru o fată care era vegetariană de la nouă ani.

Melodiile care se aud sînt
plăcute, dar cele neuzite
sînt și mai plăcute. Prin
urmare, voi, cimpoaie,
cîntați!
John Keats

— Hai s-o sunăm... Carmen cea bună,
— spuse Carmen.

Era sîmbătă și își petrecuseră cea mai mare parte a dimineții în piață. Acum Lena și Tibby zăceau amîndouă pe terasa din spatele casei lui Tibby, cu bărbiile în palme, dînd din cap.

— Băiatul care lucrează la spital, vezi tu, îi tot iese în cale acestei fete, buna Carmen.

Carmen stătea în balansoar cu picioarele încrucișate în stil indian. Inspira mirosul de ananas al cremei de soare a Lenei.

— Carmen cea bună are grijă de Valia. Este stoică și lipsită de egoism. Are grijă de Katherine. O face din bunătatea inimii ei. Problema este că băiatul acesta crede că buna Carmen sînt eu.

– Este drăguț? o întrebă Tibby.

Carmen miji ochii.

– Tibby, tu ai auzit ceva din ce-am spus?

– Tot. Numai că am nevoie să știu puțin contextul. Cum îl cheamă? Cu cine seamănă? Cît de mult îți pasă ce gîndește?

Carmen se gîndi puțin.

– Ei bine... Hmmm.

Sincer, chiar și cînd se gîndea la el era amuzant. A vorbi cu el era un jubileu.

– Mă întrebi dacă este drăguț? Ei, nu este Rayn Hennessey, desigur...

– Nu, nu este! aprobă Tibby. Odată, că e adevărat.

– Da. Este adevărat. Are lucrul ăsta în el. Și, da, este drăguț.

Nu-și putea șterge zîmbetul de pe față.

– Este chiar drăguț, spuse Lena. E clar! Uită-te la tine!

– Cum îl cheamă? întrebă Tibby.

– Win!

Își dădu seama că o spusese în același ton ușor polemic pe care-l folosisese el. Întotdeauna se lua după el.

– Win? întrebare amîndouă într-un glas.

– Daa. De la Winthrop. Ce să facă? Nu el și-a pus numele!

– Mie îmi place, hotărî Lena.

Tibby o studie pe Carmen un minut lung.

– Oh, Doamne, Carma Carmeena, Carma-belle. Chiar îți place băiatul ăsta, nu-i așa?

Carmen se înroși.

– Este uluitor! E ceva nou, continuă Tibby. Chiar îți place de el!

– Dar el nu mă place pe mine. Asta e problema. El este o persoană bună. Face voluntariat la spital cât e ziua de lungă. El o place pe Carmen cea bună.

– De ce nu i te dezvălui direct, așa cum ești? o întrebă Lena.

– Pentru că n-o să-i mai plac!

– De ce nu încerci?

– Pentru că îmi este frică. Nu vreau să-l dezamănesc. Prefer să aibă versiunea lui, idealizată, despre mine, decât să mă prezint așa cum sînt. Îmi place felul în care gîndește despre mine – adică despre Carmen cea bună.

Lena își scoase ochelarii de soare. Era hotărîta.

– Carmen, asta e trist. Fii tu înșăși! Dacă nu te place pentru ce ești, atunci relația nu are nici o valoare.

– Aleluia! întări Tibby.

Carmen le privi cu suspiciune.

– Ce se întîmplă cu voi?

Bridget stătea cu clipboardul în poală, la marginea terenului de fotbal, mestecînd un fir de iarbă. Nu se deranja nici măcar să-și prindă cataramele. Se învîrtea pe acolo în picioarele goale. Nu prea era în regulă, dar cui să-i pese?

Eric era la cîțiva metri mai încolo. Își urmărea echipa făcînd driblinguri. Acum, nu o mai apuca acel val de sfîrșeală așa de intens cînd îl vedea. Începea să se obișnuiască.

– Bly e la înaintare, spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Ea l-ar pune pe Lundgren, suedezul, la apărare. Era bun la toate. Puștiul european avea întotdeauna cele mai bune acțiuni. Pe Naughton, favoritul ei, l-ar pune în poartă. El era total necoordonat, dar atrăgea mingea ca un magnet, într-un fel ciudat, aparent prostesc. În acel moment, ea își pusese echipa să exerseze o serie elaborată de sprinturi. Voia să-și pună în ordine lista înainte de întoarcerea lor.

Brusc, clipboardul fu acoperit de umbră.

– Dispari! Nu trage cu ochiul! spuse ea, fără să se uite în sus.

Eric se dădu un pas înapoi.

– Ai înebunit? Îl pui pe Naughton, atacant, în poartă?

– Sînt nebună să-l pun oriunde. Nu spiona. Nu-ți băga nasul. Nu, Pekin. Nu, Beijing.

– Îți dau un sfat prietenesc.

– Orice sfat prietenesc se întoarce împotriva ta.

– Oooh! Mi-e frică!

În sfârșit, se uită la el. El se prefăcu că era gata să o calce pe picior. Ea își acoperi ochii cu mâinile, uitându-se cruciș în soare. Îi zîmbi și un gând îi trecu prin minte „Cred că am putea fi prieteni, cu adevărat!“

Eric li se alăturase ei și Diane la cină, în ultimele două seri. La început, Diana păruse alarmată, dar se obișnuise apoi cu el. Te poți obișnui aproape cu orice. Petrecură trei ore stînd la masă, la bufet, discutînd meritele relative ale fiecăruia dintre membrii echipelor lor, ca trei mari proști în ale fotbalului, ce erau!

Bridget și Eric pierdeau timpul amîndoi chiar și cînd nu aveau de ce. El o însoțea la alergările ei de seară, uneori. Luau prînzul împreună pe teren (cu excepția zilei de luni cînd erau observatori în sala de mese) și discutau strategii de joc. Nu făceau mare caz de nimic. Ea putea face așa. Putea. Nu era prea greu. Îl iubea sau cam așa ceva, dar îi plăcea și să fie cu el. Putea fi fericită numai cu atît. Nu avea nevoie de mai mult.

În sfârșit, atmosfera ciudată a reîntîlnirii lor întîmplătoare se risipea. Noua ei relație cu el o eclipsase aproape în întregime pe cea veche.

Simțea că acum poate avea încredere în ea însăși în relația cu el.

Bridget văzu cum echipa ei, cu respirația în-tretăiată, venea înapoi către ea, de-a latul terenului. Stătea și-i aștepta ca o mamă mândră de copiii ei. Naughton era primul. Cîstit, ea îl suspecta că trișase pe undeva, pentru că nu era de fel așa de rapid.

– Hei, Naughty, ce faci acolo?

– Bine, zise el încercînd să-și recapete respirația.

– Trebuie să beți apă! ordonă ea grupului, apoi trecem la treabă.

Naughton continua să se-nvîrtă în jurul ei, nu așa de sigur pe genunchii lui protejați, în timp ce toți ceilalți beau apă. El o întreba întotdeauna diverse lucruri. Urma să aibă probleme cu el și o știa prea bine.

– Alergi în seara asta? o întreabă el.

– Probabil. O tură scurtă.

– Pot veni și eu?

Asta era ceva nou.

– Uhh... Cred că da. Dacă-ți mai rămîne ceva energie, după ce teremin eu cu voi, azi!

El părea nerăbdător.

– O să rezist. Nu-ți face probleme.

Aceasta o făcu să-și aducă aminte lucruri care se petrecuseră cu doi ani în urmă. Cum se strecura

ea după Eric cînd acesta încerca să fie primul la înaintare în Mexico City. Îl necăjea, se dădea mare și flirtase pe față. Doamne, făcuse ea toate acestea?

Încă se gîndea la acele lucruri în timp ce intra împreună cu Eric în sufragerie, ca să ia prînzul, cu vreo două ore întîrziere.

Remarcase că era tăcută, dar nu o sîcîi.

Joe Warshaw îi interceptă în fața camerei.

– Chiar de cine aveam nevoie, spuse el, trăgîndu-i deoparte.

Parcă îi făcu semn cu ochiul, spunîndu-i: „Vezi, partenerul tău nu este așa de rău, nu-i așa?”

Bridget își privea degetele de la picioare.

– Am planificat o excursie cu pluta, la sfîrșitul săptămîinii, le explică Joe. O coborîre de noapte pe Schuylkill. Este un rîu nu prea rapid, care face legătura între alte două rîuri. S-au înscris opt copii. Și Esmer trebuia să participe, dar trebuie să-și ia liber în weekendul acesta. V-am înscris și pe voi! Vă deranjează?

– Contează dacă ne deranjează? îl întrebă Eric. Știa cum procedează Joe.

Joe zîmbi larg.

– Nu, de fapt!

– Bine, atunci, spuse Eric.

– Le voi spune tipilor de la bucătărie să împacheteze toate corturile și lucrurile într-o mașină. O să vă fie mai ușor, ce părere aveți?

Eric și Joe făceau planuri, în timp ce mintea lui Bridget o luase razna. Urma să petreacă o noapte în excursie cu Eric. Oh, Doamne! Avea încredere în ea să se tachineze prietenește în timpul meselor și chiar a activităților pe lac. Ajunsese să stăpânească această artă subtilă. Dar să doarmă aproape de el, într-un sac de dormit, sub stele? Nu era sigură că are încredere în ea pînă într-atît, încît să fie în stare să facă așa ceva.

Salut, fetelor,

41 de zile!!!! Mai știți unde vă sînt bikinii?

Bee

Se întîmplase în vis. Chiar așa.

Lena avea un vis cu Valia și cu mama ei și cu Effie și cu fel de fel de fragmente și bucățele absurde. Și în visul ei, ea se ducea în sufragerie – sau într-un loc despre care zicea ea că era sufragerie, deși arăta destul de diferit. Și, în loc de membrii familiei ei așezați pe scaune, erau desene care-i reprezentau – bucăți mari de hîrtie cu desene în cărbune, lipite de scaune. Lenei nu numai că-i plăceau acele desene, din vis, dar mai știa și că le făcuse ea pe toate.

Și când se trezi, știu că proiectul ei se va realiza. Nu doar faptul că voia să deseneze o serie de portrete ale familiei ei. Știa că asta trebuia să facă.

Decise să înceapă cu mama ei, izvorul tuturor lucrurilor. În afară de asta, știa că o putea convinge pe mama ei să fie de acord. După cină, scotoci prin toată casa pentru a găsi locul potrivit pentru a poza.

— Stai aici, îi arată ea canapeaua din sufragerie, din catifea verde, cu perne aranjate cu grijă. O studie pe mama ei. Nu. Nu se odihnea prea des în camera de zi. Hai în bucătărie, spuse Lena și mama ei o urmă acolo. Se așează la masa din bucătărie. Mai bine. Dar mama ei nu stătea nicio dată pe scaun.

— Stai în picioare, bine?

O lăsa pe mama ei să se învîrtească în jurul mesei ei de lucru. Așa mergea. Fără să se gîndească, mama ei își sprijini bărbia în palme, cu cotul sprijinit pe tejgheaua de marmură, așteptînd-o pe Lena să înceapă.

— Nu te mișca, spuse Lena. E bine.

Ea se așează pe un taburet în partea opusă mamei și își așează planșa de desen în poală. Lena o privi îndelung, înainte de a începe. Voia să vadă tot ce era real și de asemenea tot ce era acolo. Nu voia să o facă să se jeneze.

Începu. Îi plăcea moliciunea pielii mamei ei contrastînd cu strălucirea suprafeței de granit a tejghelei, felul în care pielea ei se lătea puțin pe aceasta. Moliciunea nedorită a mamei tînjea după fermitate, dar moliciune era ceea ce avea.

Lena voia să capteze nodurile ușor încrețite ale degetelor, cu urma dură a inelului de căsătorie care apăsa, așa cum făcea acum, pe obrazul mamei. Se uită la cerceii de diamant, cu sclipirea lor rece, un cadou de aniversarea a douăzeci de ani de căsătorie, de la tatăl Lenei, care stăteau atîrnînd de lobii moi, obosiți, ai urechilor ei.

Să desenezi nu era un exercițiu pasiv, îi plăcea lui Annik să spună. Trebuie să găsești informația, trebuie să scotocești după ea.

Lena se apropie să privească mai adînc în ochii zîmbitori ai mamei ei, fața ei cu ridurile de expresie adîncindu-se spre buzele ei, mai pronunțate, prin felul în care și le ținea în acel moment, cu grijă, studiat.

Ari voia s-o susțină pe Lena, cumva. Ar fi stat neclintită pentru acel desen, pînă ce i-ar fi amorțit fiecare mädular. Dar trebuia să rămînă și alături de soțul ei. Făcuse deja prea multe compromisuri în anul acela, pentru a împinge lucrurile mai departe. Aplană ea toate conflictele, poate, dar acum trebuia să fie responsabilă.

Lena văzu transpuse toate aceste conflicte pe fiecare bucățiță a feței mamei ei. Văzu ridurile fine care trădau sentimentele care o frământau pe mama ei. Ari era așa de insipidă, uneori, cu părul ei întins, cu sprâncenele pensate, cu hainele ei elegante în toate nuanțele de bej! Dar atunci, Lena putea vedea că avea loc o mare bătălie în interiorul ființei ei.

Lena își închipui că este un mareșal pe câmpul de bătaie, supraveghind ostilitățile dintre sprâncenele mamei ei. Apoi, se imaginează ca pe un cartograf, care înscrie pe hartă fiecare curbă și concavitate dintre pomeții lui Ari și maxilar. Se închipui o persoană nevăzătoare, care pipăia cu cărbunele ei de desenat drumul în jurul gâtului și claviculei mamei ei. Se imaginează de dimensiunea unei furnici, tîrîndu-se peste concavitățile ca niște canioane ale umerilor mamei ei.

Cînd Lena îi duse desenul lui Annik, în ziua următoare, aceasta fu foarte emoționată. Aproape că rămase fără grai.

— Crezi că am prins scaunul? întrebă timidă Lena.

Annik o îmbrățișă, lovindu-i picioarele cu roțile scaunului.

— Bineînțeles!

Ar fi trebuit să rămînem
acasă și să ne gîndim la
acest loc?
Elizabeth Bishop

– Salut, Naughty.

Bridget nu-i spusese exact lui Naughton momentul în care va ieși să alerge seara, dar el era acolo, oricum. Ea se întreba de cît timp aștepta el în stradă, la poalele dealului. Eric nu venise, în seara aceea.

Alergară în tăcere destul de mult. Aerul era așa de greu, încît practic simțeai umezeala pătrunzîndu-te. Poteca spre vîrfurile dealului era destul de abruptă – ea voia să înceapă o alergare dură – și el se ținea strîns de pașii ei, chiar și cînd arăta de parcă era pe punctul să își dea duhul.

Avea paisprezece ani. Arăta infinit mai tînăr decît ea, dar își dădu seama cu oarecare durere că el era mai mic decît ea cam cu tot atîția ani cu cît era ea mai mică decît Eric.

El își întorcea mereu capul ca s-o privească.
Era nervos.

Ea făcu o scurtă pauză pe vârful dealului ca să admire priveliștea. Era parte a ritualului ei. Liniștea era întreruptă de răsufierea lui Naughton, care respira așa de greu, încât ea se temea ca nu cumva să-i plesnească un plămîn.

Așteptă pînă se apropiară de poalele dealului ca să înceapă să vorbească.

– Cum merge? a întrebat ea.

– B-b-bine.

Muncise din greu ca să pronunțe cuvîntul.

El așteptă pînă ce terminară cursa de opt kilometri și își continuară drumul la pas pentru a-și potoli bătăile inimii.

– Umm, Bridget?

– Da?

– Îți place să-ți spun Bridget sau Bee?

– Oricum! Îmi plac amîndouă numele!

– Bine, uh, Bee?

– Da?

– Vreau să-ți spun ceva.

– Spune!

Tăcere.

– Uh... nu... nimic...

Și broboane de sudoare apărură pe fața lui.

– Bine, atunci...

Nu putea suporta să lase lucrurile neterminate.

– Eu, uh, eu cred că ești... extraordinară!

– Și eu te plac, Naughty.

El tuși.

– Cred că vorbesc despre un alt fel de plăcut.

– Ca acela în care îți place o fată? i-o retează ea scurt. Discuția aceea putea dura toată noaptea.

El fu surprins.

– Da.

– Eu îți sînt antrenoare, Naughty. Știi că nu pot fi prietena ta.

Lucrul acesta nu fusese prea bun pentru ea, acolo, la Baja, nu-i așa? De ce își închipuia că ar fi fost bine pentru el?

– Ai un prieten? o întrebă el.

Acesta ar fi fost un prilej pentru a scăpa de el, dar nu vru să spună o minciună.

– Nu. Nu chiar.

– Poate după ce se termină tabăra? îndrăzni el. Pot aștepta.

El era cu mult mai dulce și mai rațional decît fusese ea la Baja. De ce să pecetluiești orice speranță?

– Poate într-o zi... Cine știe ce se poate întâmpla?

Cîteva ore mai tîrziu, ea stătea lîngă Eric, pe debarcader. Soarele apunea în spatele copacilor și ea se simțea încrezătoare.

– Pot să-ți cer iertare pentru ceva? îl întrebă, legănându-și picioarele înainte și înapoi.

– Pentru ce să-ți ceri iertare? întrebă el, leneș.

Părul îi era ciufulit tot, așa cum apucase să se usuce după baia din lac. Fața îi era luminoasă și relaxată, într-un fel pe care ea nu-l mai văzuse niciodată în acea primă vară.

– Acum două veri.

Tresări întru cîtva, dar o lăsă să continue.

– Acest puști, Jack Naughton, vrea să fie iubitul meu. Este dulce, dar mă face să mă gîndesc la propria persoană. Îmi aduce aminte cum m-am purtat eu cu tine și mi s-a făcut așa de rușine!

Rupse o așchie de lemn din debarcader și o aruncă în apă. Oftă.

– Îmi pare rău că am făcut așa. Probabil că m-ai considerat așa de ridicolă!

Pe fața lui Eric se citea durerea. Păstră tăcerea timp îndelungat.

Ea își ridică pe debarcader picioarele atîrnate și își strînse genunchii la piept. Își apăsă bărbia pe unul din genunchii bronzăți, de frică să nu fie tentată să se uite la el. Simțea greutatea părului ei desfăcut, care i se usca pe spate.

Nu mai discutaseră despre aceasta înainte. În nenumăratele ore petrecute împreună, nu menționaseră faptul că se cunoscuseră bine unul pe celălalt. Niciodată nu vorbiseră despre „noi“. Nu

exista nici un „noi“. Dar acum, ea ridica spectrul lui „noi“, nu-i așa? Nu spre a-l reînvia, își promisese că n-o va face. Nu asta era. În mintea ei apărea versiunea amuzantă a faimoasei afirmații a lui Iulius Cezar: „Nu am venit să ne lăudăm, ci să ne înmormântăm“¹.

Eric își trecu mîna prin păr.

– Nu m-am gîndit că erai ridicolă, spuse într-un târziu, un pic în defensivă. A fost mult mai complicat decît atît.

– Dar a fost numai vina mea. Știu bine.

El arăta teribil de obosit. O parte a gurii îi era plată, alta, lăsată în jos. Ea își putea da seama că el nu voia să mai discute despre acest lucru deloc.

– Nu voi mai relua discuția asta, spuse ea încet.

Ochii îi erau scăldați în lacrimi, pe care nu voia ca el să le vadă.

– Am promis! Să uităm că s-a întîmplat vreodată.

Cînd, în sfîrșit, el vorbi, vocea lui era așa de stinsă, încît abia dacă îl auzea:

– Crezi că am putut uita? zise el și își trecu mîna peste ochi. Chiar crezi că toată vina a fost a ta? Că eu nu am vrut deloc?

¹ Citat din *Julius Caesar* de W. Shakespeare, Actul III, Scena 2 (n.tr.)

Brian terminase, așa că Tibby stătea în camera ei. Brian venise să o vadă pe Katherine aproape în fiecare zi. Transformase ghipsul de pe brațul ei într-o capodoperă, desenînd pe el un dragon feroce, la care adăuga cîte puțin de fiecare dată cînd venea, cu marker-ele ei miraculoase.

Brian venea să o vadă și pe Tibby. Tibby bănuia, dar nu voia să-l vadă. O mai vedea uneori, ori de cîte ori bîntuia prin bucătărie, scotocind după provizii, și o întreba din ochi de ce îl evita. Și ea continua să-l evite pentru că nu avea un răspuns la acea întrebare.

Tibby stătea cocoțată pe pat, cu ușa întredeschisă în așa fel, încît să poată auzi vocea lui Brian, dar să nu fie văzută. În acel moment, sosi Carmen. Brian a fost destul de atent să o lase singură, dar cu Carmen nu putea fi vorba de un astfel de noroc. Carmen intră în cameră și închise ușa în urma ei.

– Ce faci?

– Ce vrei să spui?

– De ce nu te vezi cu Brian? Bietul băiat moare de dor.

– Este aici ca să o vadă pe Katherine, bătu Tibby în retragere.

Carmen nu era o persoană prea răbdătoare.

– Taci din gură! O iubește pe Katherine, dar pe tine vrea să te vadă.

– De ce nu pot să fiu eu singură, dacă vreau să fiu singură? o întrebă Tibby cu îndărătnicie.

Carmen suspină. Era într-una din stările ei insistente.

– Pentru că Brian te iubește. Și sînt foarte sigură că și tu simți același lucru. Deci, ce faci? Îți place sau nu, vei pleca la Universitatea din New York, într-o lună și jumătate. Nu poți lăsa lucrurile așa.

Tibby obosise să tot audă lucrul acela. Mama ei îi cîntase aceeași melodie cu nici douăzeci și patru de ore în urmă, în camera ei.

– De ce este toată lumea așa de grăbită să ne vadă pe mine și pe Brian împreună? De ce trebuie să fie el iubitul meu? Nu ești o persoană adevărată, dacă nu ai un iubit? De ce trebuie cineva să fie neapărat îndrăgostit de altcineva?

– Nu trebuie să fii îndrăgostită de cineva, răspunse Carmen. Dar așa se întîmplă. Și, în plus, Brian înseamnă mai mult pentru tine decît un simplu iubit.

Carmen privi dezgustată la mizeria din jur.

– Este din cauza lui Katherine? întrebă ea în continuare. Pentru că sora ta se face repede bine, tu ești aceea cu inima frîntă.

– Nu este vorba de Katherine, spuse Tibby doar pentru a scăpa de Carmen. Nu este vorba de nimic. Și, oricum, poate te înșeli. Poate că eu nu-l plac pe Brian în acest fel.

Carmen o măsură de sus pînă jos.

– Ești cinstită cînd spui că nu-l placi pe Brian în acest fel?

Tibby nu putea spune „da“ fără să mintă, așa că se decise să nu spună nimic.

– Salut, tata. Sînt eu.

– Salut, iepurașule! Ce plăcut e să-ți aud glasul! Ce s-a întîmplat?

Carmen și Al vorbeau regulat sîmbătă seara la telefon, așa că un apel joi seara cerea prompt vechiul „Ce s-a întîmplat?“. Carmen fusese nerăbdătoare să-i spună mamei, în felul ei ușor văicărit, că nu-i va îndeplini visul de o viață de a urma colegiul Williams. Se întîmpla că nu era deloc interesată să-i spună aceasta tatălui ei. Ar fi amînat acest apel de o sută de ori.

– Eu... um... Ce face Lidia?

– Extraordinar.

Evident, tatăl ei știa că ea e în încurcătură.

– Ce face Krista?

– Cred că este bine.

Al era întotdeauna mai circumspect cu acest subiect. Nu voia să creeze impresia că Krista era fata care locuia cu el, în timp ce Carmen era fata cu care vorbea sîmbăta. În ciuda faptului că asta era adevărul.

– Salut-o din partea mea, bine?

– Bineînțeles. O să fie fericită. Acum, spune-mi, ce mai faci? Cum e slujba?

– Este... bine. Ascultă, sun pentru că... ei, pentru că...

Trebuia să se hotărască să o spună.

– Pentru că mă gîndesc mult la toamna aceasta.

– Bine...

– S-ar putea să nu fiu pregătiră să plec de acasă chiar acum.

O spuse așa de repede, încît îi ieși pe gură ca un singur cuvînt mai lung.

– Iepurașule, explică ce vrei să spui.

– Cu mama și David... și mama care așteaptă un copil și toate celelalte. Este greu să-mi imaginez plecarea în aceste condiții.

– Bine...

– Ar trebui să rămîn aici, în toamna asta. Aș putea chiar să merg la Universitatea din Maryland. Știi, în orice eventualitate... am fost acceptată acolo.

– Oh, nu știam!

– S-a întîmplat de curînd.

– Așa, deci. Spui că ai putea sta acasă în toamna asta.

– Cred că „probabil“ așa va fi.

Răsuflă lung. Își ținuse respirația cel puțin un minut.

– Înseamnă că nu mergi la Williams, atunci.

– Poate că nu merg.

– Poate că nu?

– Probabil că nu.

– Probabil că nu.

– Daa. Treaba este că trebuie să sun la Williams să le spun. Nu trebuie să blochez un loc, dacă nu am de gînd să-l folosesc, știi tu.

– Da, sînt sigur că ai dreptate.

Tatăl nu părea supărat. Părea calm.

– Așadar, merg înainte și îi sun, ce crezi?

Își putea auzi tatăl ducînd telefonul la cealaltă ureche.

– Iepurașule, de ce nu mă lași pe mine să am grijă de lucrul acesta? Am dat deja un avans mare și s-ar putea să fie ceva probleme ca să recuperez banii.

– Oh, nu! Așa crezi...?

Carmen nu putea suporta gîndul că tatăl ei va pierde mii de dolari împreună cu toate celelalte.

– Mă descurc eu, spuse el. Lasă-mă să mă ocup eu, bine?

Era așa de calm!

Să fi fost posibil ca mama să-l fi prevenit? Carmen detectă un ușor miros de complot părintesc. Chiar și divorțați, părinții erau în stare de asemenea lucruri, dacă aveau un interes.

– Mulțumesc, tati, zise ea și i se umplură iar ochii de lacrimi. Ești sigur că nu ești dezamăgit?

Vocea nu o ascultă și cedă la ultima silabă.

El oftă.

– Dacă vrei să mergi la Williams, și eu vreau să mergi la Williams. Dacă vrei să mergi la Maryland, și eu vreau să mergi la Maryland. Vreau să fii fericită, iepurașule.

Cum de avea ea așa părinți buni? Cum a ieșit din asemenea părinți buni un așa dezastru de fiică?

El nu mai termina să fie drăguț.

– Te iubesc, Carmen. Am încredere că vei face alegerea bună.

Carmen simți că o nicovală îi înlocuise, în mod misterios, intestinele. Uneori adevărul pare a fi cel mai greu de suportat.

Aceeași veche poveste.
Băiatul găsește fata,
băiatul pierde fata, fata
găsește băiatul, băiatul uită
fata. Băiatul își amintește de
fată. Fata moare într-un
tragic accident.
The „Naked Gun“

Coborâtul cu pluta decurse liniștit. De această dată, nu îi atacaseră albinele. Nu avură parte de împrôscături cu apă, nu aplecări sau căderi peste bord. Bridget și Eric fură convingători, arătînd că știu ce fac.

Între timp, băieții din tabără, opt la număr, se stropiră din plin, se ciocniră cu plutele și se loviră cu vîslele. Desfășurară o activitate febrilă, în timp ce Bridget și Eric își vedeau de treabă.

În timpul lungilor ore de plutit pe apa fierbinte și liniștită a râului, Bridget avu o mulțime de timp să regrete ultima ei conversație cu Eric. Aceasta schimbase starea de spirit dintre ei. Bineînțeles că da. Relaxarea se evaporase. Brusc, deveniseră atenți

și politicoși unul cu altul. Ea ura cu adevărat acest lucru.

Apăruseră tensiuni de toate felurile între ei. Devenise conștientă să-și tragă tricoul peste bikini când îi era cald, chiar dacă toți ceilalți erau deja în costume de baie. Își muta privirea de la pieptul gol al lui Eric, deși îl văzuse astfel de nenumărate ori. În timp ce-și împletea părul, îl pîndea să vadă dacă se uita și amîndoi, instantaneu, își lăsau ochii în jos.

Cînd, imediat după cina formată din insipida fasole și orezul caracteristic taberei, începu ploaia, amîndoi se simțiră ușor jenați. Erau trei corturi: două de patru persoane pentru copii, unul de două persoane pentru conducătorii de grup. Cortul de două persoane i se păru ridicol de mic lui Bridget, cînd se apucă să îl ridice.

Putea ghici că Eric își pusese în cap să doarmă sub cerul liber. La fel și ea. Astfel, ea putea fi într-o latură a taberei și el în cealaltă, și amîndoi puteau evita toată această situație încurcată. Vîntul sufla mai tare și arunca picături mari de ploaie peste ei de parcă ar fi făcut-o înadins. Vor dormi cu toții în corturi în noaptea aceea.

De obicei, Bridget era bună la depășirea tensiunilor. Era unul dintre talentele ei speciale. Conținea să mărșăluiască înainte cu curaj, călcînd grijile în picioare, neacordîndu-le nici o atenție.

Dar, de data aceea, era altă treabă. Tensiunea se înfășura tot mai strâns în jurul gleznelor ei și o țintuia locului. Nu știa unde să se ducă să-și schimbe costumul de baie. Nu voia ca el s-o vadă spălându-se pe dinți sau periindu-și părul. Evident, nu voia să o vadă făcând pipi în pădure. Nu voia să dea de el îmbrăcat doar în chiloți sau și mai rău. Era enervată la gândul că ar el putea s-o privească strecurându-se în sacul de dormit, în cămașă de noapte.

Cînd se gîndea la imprudența ei în ce-l privea, de acum două veri, bătea în retragere. Cum putuse face așa ceva? Nici măcar nu-l știa pe atunci.

Poate că tocmai de-aia se purtase așa.

Eric îi oferise un lung răgaz de intimitate, lăsînd-o singură în cort, înainte de a o întreba politicos dacă poate intra. Era așa de politicos, încît se udase pînă la piele.

Întinsă în sacul ei de dormit, cu părul adunat sub ceafă, se întoarse cu spatele la el, ca și cum nu l-ar fi observat că se bagă în sacul lui de dormit la numai cîțiva centimetri depărtare de al ei. Și-ar fi dorit să poată rîde amîndoi de situația aceea, dar nu găsea calea.

Așa că stăteau amîndoi întinși într-un mic cort portocaliu, unul lîngă altul. Ploaia bătea în cort. Ea îi putea mirosi șamponul și pielea udă. Era jenant, dar într-un mod magic.

Ea era prea tulburată ca să analizeze posibilitățile tentante aflate la îndemîna lor dacă ar fi fost să-și lase mintea să zboare. Adevărat, ce-și dorea ea mai mult era să-l facă pe el să se liniștească. Nu însemna nici o amenințare. Chiar nu era. Voia să-i dovedească și lui acel lucru.

Se întoarse cu fața în sus, privind în sus.

Își dresе glasul.

– Povestește-mi despre Kaya, spuse Bridget. Cum arată?

Eric nu răspunse imediat.

– Pariez că e frumoasă.

El oftă lung.

– Da. Este.

Părea precaut. Nu-i plăcea să vorbească despre lucrurile acelea.

– Are părul blond sau închis la culoare?

– Închis la culoare. De fapt, este pe jumătate mexicană.

– Grozav.

În mod absurd, Bridget își dorea să găsească vreo cale de a fi pe jumătate mexicană.

– Se duce în Columbia?

– Abia a terminat facultatea.

Lui Bridget i se părea așa de de modă veche și de sofisticat și foarte interesant să fii pe jumătate mexicană și să obții diploma Universității din Columbia. Simțea că i se dezvoltă un complex de

inferioritate, cum stătea ea așa, prostită, în sacul ei de dormit, făcându-se mică în pielea ei de minoră nemexicană. Nu voia nici măcar să mai spună altceva, de teamă să nu pară încă și mai proastă și mai copilăroasă, față de uimitoarea lui iubită.

De ce oare Bridget o invitase pe iubita lui Eric în micul lor cort portocaliu?

Eric se întoarse pe o parte, cu fața la ea și proptindu-și capul în mână. Faptul că discutaseră puțin, chiar și despre Kaya, relaxase puțin atmosfera între ei.

– Hei! Vreau să aud și eu despre prietenii tăi!

Nu putea rezista la așa o ispită. Și astfel, își consumă nervozitatea ciripind și flecărind, cât de prostește și de copilărește fu în stare.

Ultimul obstacol pentru Lena era unul mare. Era Valia. Lena o evitase pe bunica ei așa de bine de atît de multe luni, încît era aproape înspăimîntător să se uite drept în ochii ei. Pe jumătate, Lena spera că Valia va refuza să-i pozeze, dar nu se întîmplă așa. Stătea în spatele pupitrului din cămăruța ei și se uita drept la Lena.

– Poți lucra la calculator, dacă vrei. Aș putea să te desenez așa.

– Am terminat cu calculatorul pe ziua de astăzi.

Lena făcu socoteala că este deja târziu în Grecia, probabil că acesta era motivul refuzului.

– Te poți uita la televizor, dacă vrei să fii mai relaxată.

– Nu. Stau așa.

Lena trebui să-și îndrepte spatele. Căuta o ieșire și Valia se uita direct la ea. Se hotărî să fie curajoasă.

La început, i-a fost greu. Lena evita să vadă durerea evidentă a Valiei și propria tulburare. Văzînd fața Valiei, nu putea ignora durerea ei. A o desena pe Valia însemna nu numai a o vedea, dar și a citi în sufletul ei. Lena simți că singura ei speranță era să o ia treptat.

Ce mult îmbătrînise bunica ei în ultimul an! Pielea Valiei era așa de zbîrcită, încît părea gata să-i cadă de pe oase. Ochii ei, cîndva negri, erau apoși și stinși cu o dungă albăstruie în jurul irisului. Priveau dintre pliurile pielii ca din interiorul unor grote.

Bapi o iubise pe Valia. Lena își imagina că și cînd îmbătrîniseră, Bapi o vedea pe Valia tot femeia frumoasă și tînără care fusese. Acum nu mai era nimeni să o vadă în acest fel și, în consecință, se delăsase.

Pe neașteptate, Lena acceptă provocarea. Avea de gînd să încerce să o vadă pe Valia – Valia a lui Bapi – în fața ochilor ei, dacă putea. Nu

găsea numai durerea, chiar dacă era mare. Ar fi ca un arheolog. O va dezgropa pe prima Valie, o va redescoperi în mijlocul tuturor acelor ruine.

Acum Lena privea cu adevărat și Valia se lăsa privită. Niciodată Lena nu făcuse un desen cu personajul privind-o drept în ochi. Era ca o înfruntare de priviri ajunsă la un punct mort.

Lena, arheoloaga, văzu esența în forma sprâncenelor Valiei. Împrumutase puțin de la Effie, despre care unii spuneau că seamănă cu Valia. Îl văzu pe tatăl ei în forma gurii și a bărbiei Valiei. Lena desena ceea ce vedea, dar lăsa trecutului să completeze și să o ajute să interpreteze ceea ce vedea, dacă este posibil. Putea vedea frumusețea dacă încerca, într-adevăr acel lucru.

Obișnuita înfruntare agresivă dispărea treptat de pe figura Valiei. Părțile și locurile care-i alcătuiau fața luară forme noi, mai naturale. Lena își dădu seama că Valiei îi plăcea să fie privită. Și aceasta o făcu pe Lena să-și dea seama, cu tristețe, ce puțin se uitau ceilalți la ea. Tuturor le era frică de ea. Își întorceau mereu privirea de la ea. Cine avea nevoie de o tragedie în plus în viața lui? O ignorau politicios sau se supuneau văicărelilor ei, numai ca să scape. Toți doreau de fapt ca ea să dispară. Sau doreau ca măcar furia ei, singurătatea ei plină de suferință,

nemulțumirea ei și toate văicărelile ei să dispară. Cu restul nu era o problemă.

Nu era de mirare că Valia era furioasă. Fiul ei o adusese aici aproape cu forța și acum își petrecea tot timpul dorindu-și să nu fi fost acolo. Și Valia voia ca să plece, acela era adevărul. Toți voiau ca ea să plece. Și ea voia să plece. Ce încurcătură!

Lena desena și desena. Valia era un model excepțional. De departe mai bună decât profesionistele de la școală, plătite cu cincisprezece dolari pe oră. De șaptezeci de minute, Valia stătea nemișcată pe scaun, fără să ofteze măcar o dată, sau să se vaite sau să se răsucească.

După un timp, Lena simți lacrimi în ochi, dar nu se opri din pricina lor. Ce singură era Valia! Ce mult îi plăcea să fie privită, de fapt. Ce tragedie pentru toți că o înfometaseră în așa măsură!

Cînd termină, Lena se ridică și o sărută pe Valia pe creștet. Nu se atinseseră una pe alta de luni de zile. Valia părea impresionată de întîmplare.

Cu timiditate, Lena îi oferă Valiei desenul.

– Te-am văzut. În sfîrșit, cred că te-am prins, spuse Lena încetișor.

Valia privi îndelung desenul. Nu spuse nimic. Dădu din cap, brusc, dar Lena se gîndi că

în acea ciudată sîmbătă după-amiază, se văzuseră una pe alta.

În dimineața următoare, la micul dejun, Valia se întoarse la vechile metehne.

– Cine a făcut cafeaua asta? întrebă ea, de parcă era pe punctul de a o scuipa pe masă.

– Eu, răspunse scurt Lena. Nu îți place?

– Este extrem de rea, spuse cu năduf Valia.

Lena clipi spre Valia, neluîndu-și ochii de la ea și spuse:

– Atunci nu o bea!

Toată familia se uită spre ea cu gura căscată și Lena se simți foarte mulțumită de ea.

– Salut, Carmen! Sper că e Carmen care trebuie! Dacă așa este, atunci eu sînt Win. Dacă nu, sînt... sînt tot Win și-mi cer scuze pentru deranj. Chiar dacă este Carmen care trebuie, poate că te deranjez și îmi pare rău dacă e așa. Am găsit numărul tău pe... ei, nu are importanță. Nu sînt ca o rîie sau ceva de genul ăsta. Jur. Niciodată nu am mai sunat pe cineva, așa tam-nesam. Dar trebuie să recunosc că m-am gîndit la tine și... Biiiiiip.

Cîndva, pe la mijlocul nopții, Bridget a simțit o gîdilare ușoară pe braț. Deschise ochii, fără să miște nici cel mai mic mușchi. În somn, Eric se rostogolise spre ea. Capul îi ajunsese așa de aproape, încît îi atingea umărul. I se opri

respirația. Corpurile le erau încovoiate în aceeași direcție, al ei făcând un căuș de la distanță în jurul corpului lui. Sacii de dormit aproape că se atingeau.

Cît de puțin apucase să doarmă în noaptea aceea, somnul îi fusese plin de vise ciudate. Nu putea să mai adoarmă, fiind așa de aproape de el. Se întreba dacă el remarcase cumva ce aproape erau unul de altul, cum li se amesteca respirația. Sau, somnul lui era el inocent și adevărat?

Își mișcă piciorul cu prudență și își ținu respirația pînă ce, prin sacul de dormit, atinse cît se poate de ușor, călcîiul lui cu degetul ei cel mare de la picior. Se ruga ca el să nu simtă sau să îl deranjeze. Nu se întîmplă. El dormea.

Își retrase piciorul cu părere de rău.

Ar fi dat orice ca el să o dorească din nou. Dar ar fi dat și mai mult ca el să aibă încredere în ea.

Nu mă întreba nimic
acum. Sînt morocănoasă și
probabil că o să fac haz pe
seama ta.
Effie Kaligaris

Tibby stătea în fața teatrului, așteptînd să se termine spectacolul de la ora unu. Încetase să mai urmărească filmul. În zilele acelea prefera să stea în fața ferestrei și să privească. Într-o după-amiază, casierița fusese bolnavă și Tibby trebuise să preia ghereta. Era amuzant în siguranță, liniștit, predictibil.

Tibby se întreba, încă o dată, cu privire la alegerea pe care o făcuse în ce privește cariera ei. Se întreba dacă Universitatea din New York nu cumva avea vreun loc la cursurile de contabilitate. Sau poate ofereau vreun program pentru viitori colectori de taxă de autostradă... Sau de casieri. Se imagină făcînd carieră într-unul din acele magazine de băuturi din cartiere rău-famate, unde stăteau în spatele unei plăci groase de plexiglas

antiglont și oamenii își plătesc consumația printr-o gaură din fereastră. Părea perfect.

Zări un mic grup pe trotuarul de vizavi și trăi o clipă senzația pe care o ai când vezi pe cineva cunoscut, înainte de a-ți da seama că îl cunoști. Tipul înalt era desigur Brian. Tibby trebuia să gândească iar și iar cum arăta el în acele momente. Pe când fusese cel mai umil tocilar, avea părul lung, neîngrijit, nepieptănat, care avea nevoie să fie tuns. Acum arăta vizibil mai bine, neglijent exact la modul care trebuia. Își cumpăra hainele de la Old Navy cam de două ori pe an, deci nu era vorba de nici o capcană aici. Învățase să-i placă să facă duș, ceea ce îi era de mare ajutor.

Piticania de lângă el, sugînd o acadea, cu cască de jucător de hockey, era Katherine, desigur. De cîte ori Tibby vedea casca de hocheist, avea o strîngere de stomac. Mușchii feței i se contractau într-o grimasă, chiar și dacă încerca să se abțină. Imaginea lor o enervase și o făcu să vrea să plîngă.

Nicky o ținea pe Katherine de mîna cealaltă. Chiar și el devenise mai protector față de ea.

Traversară strada și se apropiară de intrarea în teatru. Katherine o zări pe Tibby la ghișeu. Îi făcu semn cu mîna așa de agitat, încît casca îi alunecă într-o parte, bareta turtindu-i lobul urechii. Tibby le deschise ușa.

– O să vedem un film la teatrul tău! strigă Katherine.

Tibby îi îndreptă casca. Întotdeauna făcea așa.

– Hei, priviți! arată Katherine spre capul ei.

– Ce-i? întrebă Tibby.

– Etichete! Nicky m-a ajutat să le lipesc! spusese Katherine în extaz.

Casca de hocheist era într-adevăr plină de etichete cu toți supereroii și toate personajele din desenele animate, din istoria comerțului cu lucruri ieftine.

– Uau! Frumos! spune Tibby.

– Acum s-ar putea să nu mai vreau s-o dau jos, declară triumfătoare Katherine.

Tibby simți că se sufocă. O tulburaseră cuvintele lui Katherine. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Katherine. Cum putea fi așa cum era? Cum putea Tibby să fie așa de diferită? De ce suferea ea așa de mult, când Katherine se vindeca repede? Nu Tibby căzuse de la fereastră. Grija ei pentru Katherine devenise devastatoare. Katherine nu avea nevoie de ea. Pentru ce acea grijă, de fapt?

Uitînd de ce se întîmplase, pentru moment, Tibby privi instinctiv spre Brian. Brian îi atinse mîna, tandru, și o învăluî cu o privire care promitea sprijin și care nu avea nimic de a face cu dorința lui de a o săruta sau nu.

Carmen salvase în memoria telefonului mesajul lui Win și îl ascultă de paisprezece ori într-o oră. Atunci, de ce se afla în spital – chiar în locul unde lucra el – într-un colț, cu nasul într-o carte, cu ochelari de soare pe nas și pălărie pe cap? Era miercuri după-amiaza și Valia își făcea obișnuita ședință de terapie. Carmen știa unde putea să-l găsească pe Win. Poate o căuta și Win.

În loc să-l caute, alesese cel mai îndepărtat loc posibil, care se întâmpla să fie culoarul pustiu al maternității. Pentru moment, era liniște și bine, dar brusc apărură câteva gravide gălăgioase, care se îndreptau spre ea. Își aplecă și mai mult capul și încercă să citească mai departe, dar nu se mai putu concentra. Adio cu liniștea ei. N-avea unde să fugă.

Femeile gravide și soții lor se înghesuiau într-o cameră. Carmen încercă să își imagineze cam cum ar fi o petrecere sălbatică numai cu femei însărcinate, când îi încolți o idee. Își privi ceasul de la mână. În cea mai mare parte a timpului, ignora tot ce îi spunea mama și care avea legătură cu naștere, copil mic, burtă mare etc. Dar își aminti vag că parcă auzise că mama ei și David urmau să vină la un curs Lamaze chiar în acel spital.

S-ar fi putut? Chiar era posibil?

Oh, Doamne!

Încercă să se întoarcă la carte, dar nu fu în stare. Citise cîteva pagini, dar ironia lui Jane Austin îi intra prin ochi și se oprea brusc în creierul ei. Acum Carmen devenise curioasă. Odată ce formula o întrebare, îi era așa de greu să nu răspundă la ea! Își puse cartea în sac și coborî în hol. Se opri la încăperea în care intraseră femeile însărcinate. Aceasta avea o fereastră mată, prin care putea totuși să tragă cu ochiul. Văzu cupluri așezate pe podea. Bărbații aveau picioarele îndepărtate și nevestele lor rubiconde erau așezate jos în fața lor. Cîstit, arătau cu totul special. Profesoara stătea în spatele unei mese, în fața lor.

Carmen ajunsese la concluzia că mama ei nu participa de fapt la acest curs ciudat, cînd zări undeva în fundul încăperii moțul familiar de păr negru. Era ușor să nu o vadă pe Cristina, chiar cu pîntecele ei rotund, pentru că părea că se micșorase, așa cum stătea, lipită de perete.

Toți erau cîte doi, numai Cristina era singură. De ce? Exercițiul consta în masarea umerilor soției de către soț, iar Cristina stătea singură acolo.

Unde era David? Carmen se uită uluită cînd Cristina își ridică mîinile ca să-și maseze singură umerii. De asta avea nevoie Carmen. Durerea din

piept o luă prin surprindere și o împinse drept în cameră.

– Cu ce pot să te ajut? o întrebă instructoroaia.

– Numai o secundă, spuse Carmen și se duse spre mama ei. Ce se petrece? Unde este David?

Ochii Cristinei erau roșii.

– A avut o urgență. A trebuit să zboare la St. Louis! șopti ea.

Spre lauda ei, era o mare tristețe în felul în care o spusese, dar nici urmă de reproș.

– Dar tu ce faci aici?

– Valia are ședința de recuperare.

Cristina încuvință din cap.

Instructoroaia își făcu apariția în fața lor.

– Participați la curs? o întrebă ea pe Carmen.

Nu o spusese amabil, ci le chema la ordin.

Carmen se uită de la instructoroaie la mama ei și invers. Arată spre mama ei.

– Sînt partenera ei.

Instructoroaia păru surprinsă. Oficial, trebuia să fie deschisă la orice fel de cupluri.

– Bine. Este bine. Începem cu cîteva exerciții de tehnici de masaj. Faceți ce fac ceilalți pentru început.

Carmen o așeză pe mama ei în fața ei și începu să-i maseze umerii tensionați. Carmen avea mâini puternice. Simțea că e bună la masaj. Auzi

un suspin în respirația mamei și știu că Cristina plîngea.

Dar știa că mama ei plîngea de bucurie și asta o făcu pe Carmen fericită cum nu mai fusese de mult timp.

Salutare, fete frumoase!

Tata tocmai mi-a trimis o grămadă de chestii de la Brown.

Pe colega mea de cameră o cheamă Aisha Lennox. Nu-i așa că sună beton?

Vol locul cu ea. O s-o cunoașteți și voi. Ce ziceți?
Bee

Lena credea că îi va veni ușor să o deseneze pe Effie. Nu se temea. Nu se pregăti în mod special. O luă ușor. Lena nu era înceată și bine făcea, așa hotărîse ea. Întotdeauna sfîrșea prin a regreta.

– Unde vrei să stai? În camera ta? În pat? Altundeva?

– Umm. Effie își vopsea unghiile. Nu poți aici?

Stătea pe podea în fața televizorului, în cămăruța ei. Era un reality show pe micul ecran. Bărbia lui Effie se odihnea pe genunchi și ea acorda atenție deplină unghiilor de la picioare, de parcă ar fi fost unul dintre cele mai grele lucruri de care se ocupase vreodată.

– Cred că da. Te superi dacă opresc televizorul?

– Lasă-l să meargă. Nu mă uit la el!

Lena se supuse. Era de părere că, dacă-ți dădăcești modelul, acesta nu mai are cum să fie relaxat. Oricît de prost ar fi fost acesta.

Lena se decise la un profil. Genunchii lui Effie îndoiiți, bărbia în jos, degetele de la picioare îndoite. Începu să facă schița.

Effie nu era Valia. Se mișca mereu de parcă a-i poza Lenei nu era tocmai ce voia să facă.

– Ștt, Eff, nu poți sta liniștită?

Effie o fulgeră cu privirea. Reveni asupra unghiilor ei de la picioare.

Lena se strădui din greu. Era dificil să desenezi o mîna în mișcare. Lena renunță în cele din urmă. Era dificil să desenezi caracterul cuiva atunci cînd acel cinva stă cu fața întoarsă. Încercă să prindă îndărătnicia lui Effie. Era singurul lucru pe care îl putea face în acele condiții.

Lena se întrebă de ce se împotrivea așa de tare Effie, la urma urmelor. Era adevărat că nu prea comunicaseră în acea vară. Își luaseră slujbe chiar de la începutul vacanței. Amîndouă petreceau cît de mult timp puteau departe de casă. Să fi fost relația ei cu Effie o altă fațetă a nenorocirii Valiei?

Să fi stat lucrurile mai rău decît știa Lena?

– Effie?

– Ce-i? făcu aceasta, fără să întoarcă capul.

Gura Lenei părea că lucrează mai bine cu un cărbune de desen în mână. Începu să vorbească:

– Ef, simt că nu vrei să lucrezi cu mine. Parcă ești supărată pe mine.

Effie își dădu ochii peste cap. Se prefăcu ocupată cu uscatul ojei roz de pe unghia degetului ei mare.

– De ce crezi asta?

– Pentru că nu te uiți la mine. Nu vrei să stai liniștită.

Dacă Effie ar fi fost Lena și Lena ar fi fost Effie, treaba ar fi durat toată ziua. Dar, din fericire, Effie era Effie. Când, în sfârșit, se întoarse, fața ei exprima multe.

– Poate că nu vreau să mergi la școala de artă. Lena își puse jos paleta cu culori.

– De ce nu?

Nu se putea abține să nu-și arate mirarea. Întotdeauna crezuse că Effie era de partea ei, în lupta cu părinții, exact cum ea îi ținuse partea lui Effie, chiar și când aceasta nu avea dreptate. Să fi fost Effie de acord cu părinții, de această dată? Era supărată că Lena provoca mai multă tulburare în deja agitata lor casă?

Ochii lui Effie erau plini de lacrimi. Înșurubă capacul la oja și o agită îndelung.

– Tu de ce crezi? întrebă ea.

Lena simți cum i se măresc ochii de mirare.

– Ef, habar n-am. Spune-mi tu, te rog.

Effie își luă fața în mâini.

– Nu vreau să te duci. Nu vreau să rămân aici... cu toți pe cap.

Lena se lăsase în genunchi, aproape de sora ei. O luă în brațe pe Effie.

– Îmi pare rău, spuse Lena, sinceră. Nu vreau să te părăsesc. Simțea lacrimile lui Effie pe umăr. Urăsc chiar și gândul că te părăsesc.

Partea frumoasă în a lăsa pe cineva să-ți spună ce este în neregulă era că îi puteai spune ceva care să ușureze situația. Lena își propuse să nu uite să facă lucrul acela mai des.

Puțin mai târziu, în hol, Carmen își îmbrățișa mama, luându-și la revedere, când îl zări pe Win. El îi zîmbi nerăbdător, mărindu-și ritmul pașilor ca să ajungă la ea, ca și cum s-ar fi temut să nu dispară.

– Carmen!

– Salut, Win.

Nu se putea abține să nu-i zîmbească. Era prea dulce ca ea să nu-i zîmbească. Win și Cristina se uitau unul la celălalt. Win se întreba probabil ce rudă îndepărtată a cărei cunoștințe îndepărtate mai acompania Carmen acum la spital.

– Ea este mama mea, Cristina, spuse Carmen. Mama, ți-l prezint pe Win.

– Încântată de cunoștință, Win, spuse Cristina.

Carmen îl privi prin ochii mamei ei și din nou fu izbită de frumusețea lui. Carmen considera că cei mai mulți băieți care arătau așa de bine intimidau, dar cu Win era altceva. El nu era arogant sau înfricoșător. Avea un zîmbet ironic și un fel de a-și tîrși picioarele total nepotrivit cu ideea „Sînt grozav“.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse el cu sinceritate. Mă gîndeam eu că trebuie să fiți rude. Sînteți la fel de frumoasă ca și Carmen.

Dacă ar fi auzit această afirmație, și nu ar fi ascultat-o cu urechile ei, Carmen ar fi rîs și și-ar fi dat ochii peste cap, și i-ar fi spus: „Imposibil!“. Dar auzindu-l pe el spunînd-o și văzîndu-i expresia de pe față în timp ce o spunea, ea se gîndi că este cel mai inocent și sincer compliment pe care îl primise vreodată. La fel și mama ei, se pare.

Cristina se înroși de plăcere.

– Îți mulțumesc. Îmi place să cred că arăt ca ea.

Carmen se simți descumpănită, copleșită de toate amabilitățile acelea. Habar nu avea ce să spună.

– Carmen m-a salvat astăzi, îi spuse Cristina lui Win, cu mare emoție în glas. Soțul meu nu a putut participa la curs și Carmen a venit în

ajutorul meu. Este partenera și antrenorul meu. Îți poți imagina?

Cristina râdea, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Carmen auzise că femeile însărcinate sînt extrem de emotive, dar, Doamne Sfinte, asta era un pic cam mult.

Win o privi pe Cristina, pierdut. Și apoi se întoarse spre Carmen. Își dorise de multe ori ca un băiat ca Win să o privească în acel fel. Dar, atunci, nu era corect. Lucrurile pe care le spusese mama ei înrăutățiseră situația.

Deschise gura să spună ceva. Apoi, își aminti.

– Oh, Doamne! Trebuie să o iau pe Valia! O să întârzii!

Oh, Doamne, deja auzea venind de la etajul opt urletul de-ți pătrundea în oase.

– Vin și eu, spuse Cristina, alergînd după ea, spre lift.

– La revedere, Win, strigă Carmen peste umăr.

El arăta puțin trist, în timp ce ea îi făcea semn cu mîna prin ușa liftului care se închidea. Imediat ce aceasta se închise, Cristina izbucni.

– Carmen, cine e băiatul? întrebă ea, în mod evident emoționată. Este... adorabil! Și cum se uita la tine!...

Fața lui Carmen era ca para focului.

– Pare... cu adevărat... drăguț.

Nu voia ca mama ei să-i vadă zîmbetul de pe buze. Își dorea să-și țină gura într-o formă cît mai normală.

– Drăguț! Este mai mult decît drăguț! Cum l-ai cunoscut?

Carmen ridică din umeri.

– Nu-l cunosc cu adevărat. Sau cred că îl cunosc oarecum, se bîlbîi ea și își mușcă buzele prin interior. Dar el nu mă cunoaște pe mine.

Pentru bărbatul care nu
are decît un ciocan în
trusa lui de scule, orice
problemă este un cui!

Abraham Maslow

Patru seri îi trebuiră lui Tibby pînă reuși
să se năpustească asupra sacilor cu
gunoi și să-i care pe alee, înainte să apuce să o
facă Margaret. Margaret era așa de experimentată
în slujba ei, întrucît lucra la Pavilionul cinemato-
grafului de peste douăzeci de ani și era așa de
devotată slujbei ei, încît lui Tibby îi era aproape
imposibil să reușească să îi facă partenerei ei
măcar această mică favoare.

– Tibby, îți mulțumesc! spuse Margaret feri-
cită cînd văzu tomberoanele goale. Ești o dulce!

– Fac numai un contraserviciu, spuse Tibby.

Tibby o privi pe Margaret cum își punea
puloverul în dulapul ei (nici o poză nu era prinsă
pe pereții dulapului, remarcă Tibby) și își luă
geanta, în exact același fel în care o făcea în
fiecare seară.

Tibby ştia că Margaret va lua autobuzul pentru casă, de pe Wisconsin Avenue, care era cumva la nord de cinematograful.

Nu îşi putea imagina exact ce făcea Margaret în timpul ei liber, dar era aproape sigură că Margaret şi-l petrecea singură.

Dintr-odată, lui Tibby îi veni o idee.

– Hei, Margaret !

Margaret se întoarse spre Tibby cu geanta legănându-i-se pe braţul îndoit de la cot.

– Vrei să iei cina cu mine ?

Margaret părea total uluită.

– Am putea lua ceva, repede, dacă vrei. Putem merge chiar la colţul străzii, la restaurantul acela italian.

„De ce să nu petreci ceva timp cu o persoană foarte singură?“ se gândea Tibby, aplaudându-se în tăcere. Nu era un lucru care merita făcut ?

Tibby era sigură că aşa ar fi făcut orice persoană cu inimă bună.

Margaret privea în jur, de parcă se aştepta să vadă că Tibby vorbea cu altcineva, probabil. Muşchii din jurul gurii îi tresăriră abia vizibil. Îşi dresе glasul.

– Poftim?

– Vrei să luăm masa împreună?

Margaret arăta un pic speriată.

– Tu şi cu mine ?

– Da.

Tibby începea să se întrebe dacă nu sărise peste cal.

– Ei, uh... bine. Cred că da.

– Bravo!

Tibby o luă după colț. Nu o văzuse niciodată pe Margaret afară din cinematograful. Era destul de ciudat. Se întreba de câte ori fusese Margaret în alt loc în afară de cinematograful și acasă. În cardiganul ei roz pal, cu poșeta ei albă de vinilin, cu mînere aurii, nemairevenindu-și din uimire, Margaret arăta ca o victimă inocentă a unei călătorii în timp.

– Locul acesta este bun? o întreabă Tibby, deschizînd ușa restaurantului.

– Da, fu de acord Margaret cu o voce ușor tremurîndă. Tibby mai fusese în restaurantul acela și i se păruse atunci perfect normal. Dar acum, cu Margaret alături, locul o izbi ca fiind foarte zgomotos, întunecat, ca un coșmar, și total fals, nepotrivit.

Chelnerița le conduse la o masă. Margaret se cocoță pe marginea scaunului, cu coloana vertebrală țeapănă, gata să o ia oricînd la sănătoasa.

– Au o pizza bună, spuse Tibby abia șoptit.

Oare Margaret mănîncă pizza? Oare mănîncă totuși ceva?

Margaret era teribil de subțire, aproape ca un copil. Erau unele lucruri care îi trădau vârsta: pielea lăsată de pe gât, părul blond și destul de rar, prins în coadă de cal. Tibby știa că Margaret trebuia să fi avut în jur de 45 de ani. Dar în aproape toate celelalte aspecte, Margaret arăta timidă ca la pubertate.

„Ce i se întâmplase de era așa? se întreba Tibby. Avusese vreo tragedie? Pierduse pe cineva drag? Exista ceva teribil care o făcuse să pășească alături de banda rulantă a vieții pe la vârsta de paisprezece ani?”

Sau fusese doar precaută de-a lungul timpului? Să fi tăiat ea din ce în ce mai multe șanse promițătoare ale vieții pînă ce îi rămăsese numai una?

Se temea Margaret de iubire? Asta să fi fost?

Să se fi retras chiar în momentul în care toți ceilalți începeau să se cupleze?

Tibby o privi cu multă atenție pe Margaret. Voia să spună sau să facă ceva pentru a o determina pe Margaret să se simtă bine, dar nu-și putea imagina în ruptul capului ce anume.

— Îți plac pasteles? o întreabă Tibby. Am auzit că sînt destul de bune, aici.

Margaret se uita în meniu ca și cum ar fi fost un test drăcesc.

— Nu sînt sigură, spuse ea cu glas slab.

– Poți comanda doar o salată, îi sugeră Tibby. Sau, dacă nu-ți place acest gen de mâncare, te înțeleg perfect!

Margaret dădu din cap.

– Poate o salată...

Tibby simți o împunsătură de tristețe, pentru că știa că și Margaret voia să-i facă ei pe plac. Margaret se simțea foarte prost, dar nu voia să o lase baltă pe Tibby.

Cine cui îi făcea o favoare în situația aceea?

Treptat, excesul de corectitudine dispăru și Tibby își dădu seama ce prostie făcuse. O tîrîse pe sărmana Margaret afară din zona ei de confort, felicitîndu-se că își făcea pomană cu Margaret. Dar Tibby nu-i oferea mîngîiere unei femei singure; o tortura, pur și simplu. Unde-i fusese capul?

– Mai bine n-am mânca aici, spuse Tibby cu agerime, vrînd să-i ofere lui Margaret o ieșire. De ce să nu ne întoarcem la cinematograful, să mîncăm înghețată și apoi te conduc la stația de autobuz?

Margaret arăta colosal de ușurată și asta o făcu pe Tibby cît de cît fericită.

– Desigur!

În timp ce plecau, Tibby își aminti de zicala unchiului Fred, pe care le-o spunea aproape la toate zilele de naștere din familie. Părinții ei sus-pinau văzînd cum cresc copiii lor și el spunea:

„Creșterea nu e bună de nimic, dar este mai bună decît alternativa“.

Ei, pentru prima dată și-a dat seama că exista o alternativă. Să mergi alături de Tibby, lingînd din cornetul de înghețată portocalie, rupîndu-i inima.

– Iarăși m-a prins! îi spuse Carmen Lenei, sorbind din paharul cu capucino cu gheață și bucurîndu-se de aerul condiționat de la Starbucks de pe Connecticut Avenue.

– Ce vrei să spui? o întrebă Lena.

Ea nu-și mîncea biscuitul și Carmen murea de poftă.

– Win m-a surprins într-un alt act „întîmplător“ de bunătate, la spital.

Lena rîse.

– Făcut praf!

– Mă simt ca un hoț din magazin sau cam așa. Nu am știut ce să spun ca să mă explic.

– I-ai spus că a fost un accident? Că nu ai vrut? Că n-o s-o mai faci niciodată cît vei trăi, așa să-ți ajute Dumnezeu!

Carmen rîse și ea.

– Carmen cea bună lovește din nou! Ce ne facem cu fata asta?

– O legăm de caloriferul din baie!

– Bună idee!

Lena se uită la ea, dusă pe gînduri.

– Poate că de fapt chiar *ești* Carmen cea bună. Te-ai gîndit la asta?

Carmen se gîndi la felul în care, cu o noapte înainte, luase cu bună știință ultima sticlută de Bene Jerry, la care poftise mama ei.

– Nu, nu sînt bună!

Lena tot nu-și mîncea biscuitul, și Carmen rupse o bucățică din el și o mîncă.

– Deci, ghici cine va dormi pe canapeaua mea, mîine-seară? o întrebă Carmen.

– Cine?

– Paul Rodman. Vine cu mașina din Carolina de Sud și l-am convins să treacă pe aici. Nu l-am văzut de luni de zile.

Lena se răsuci, jenată, pe scaun.

– A întrebat despre tine.

Lena dădu afirmativ din cap, cu timiditate.

– Întotdeauna întreabă. De fapt, este partea din conversație pe care o inițiază el.

Lena privi în jos spre picioarele ei mari, în papucii cu talpă de plută.

– Cum se simte tatăl lui? întrebă ea.

Carmen se opri din mestecat. Ea corespundea prin e-mail cu Paul. Scosese mai multe cuvinte de la el, în acel fel.

– Nu e bine. Paul conduce ore în șir ca să-l vadă. Este așa de trist!

Lena aproba dînd din cap, cînd sună celularul lui Carmen. Ea scotoci în geantă, pînă la fund pînă găsi telefonul.

– Alo?

– Carmen, salut! David, la telefon!

– Ce s-a-ntîmplat?

Cea mai mare parte a dulceții din vocea ei se evaporase.

– Voiam să-ți mulțumesc pentru felul în care ai avut grijă de Cristina, ieri. Nici nu știi cît a însemnat pentru ea. Și pentru mine, de asemenea. Am vrut așa de mult să fiu acolo eu însumi și chiar nu-ți pot spune cît...

– Ei, lasă! îl întrerupse Carmen. Nici o problemă.

– Carmen, serios. Eu, chiar...

– Bine! Nu voia ca el să o țină la nesfîrșit pe chestia aia.

– Ești tot în Saint Louis?

– Nu, sînt acasă, spuse el apăsător.

De ce era ea supărată pe el? Nu era vina lui că muncea ca un rob. Avea o familie de întreținut, de acum. Își lua responsabilitatea în serios. Bla, bla, bla.

– Deci, ne vedem mai tîrziu, spuse ea.

– Oh, Carmen – încă un lucru.

– Da?

– Mi-am lăsat încărcătorul în hotel la Saint Louis. Îl pot împrumuta pe al tău? Era lucru știut că aveau amândoi același tip de celular. Uneori părea că acesta era singurul lor subiect de conversație. Al lui suna ca o polcă. Credea că este extrem de amuzant.

– Sigur. Este în sertarul de la noptieră.

– Cei de la hotel mi-au spus că mi-l vor trimite acasă pe al meu. Le-am spus că o să am nevoie de el.

De ce era întotdeauna conversația lor așa de forțată?

– A, da, sigur că da, spuse Carmen. Ei, la revedere!

– La revedere.

Închise telefonul. Când își puse telefonul la loc în geantă, își dădu seama că încărcătorul era înfășurat pe fundul genții. Oh! Ups!

Lena se uita încercînd să-și imagineze cu cine vorbise Carmen.

– David? ghici ea într-un târziu.

– Da.

– Am știut că nu e cineva pe care-l placi foarte mult.

– Dar eu îl plac, spuse Carmen, cu o ușoară urmă de irascibilitate în voce. Și oftă. Ar trebui să fiu mai amabilă, nu-i așa ?

– Nu răspund la provocări!

Lui Carmen îi apăru un zîmbet răutăcios pe față.

– Știi ce fac! Îl invit pe Win la cină cu mama, cu mine și cu David! Așa-i trebuie! rîse ea.

Tibby:

Echipament de plajă + muzică.

Nici o porcărie tehno, așa cum am discutat!

Bee și cu mine:

Mîncare. Multă. Fripturi bogate în calorii, cu cît mai multă grăsime. Cred că-mi plac aceste mîncăruri. Dar ce sînt ele, de fapt?

Lena:

Alte produse pentru casă. Kleenex, pe lîngă hîrtia igienică, duduîță.

Vă rugăm, faceți donații (60 USD cash, nu alt-fel!) către Primul Fond Anual pentru un Weekend de Vis pe Plaja Reheboth înainte de Colegiu, adică în portofelul lui Carmen.

Grăbiți-vă, ce naiba!

Din momentul în care Lena auzise că Paul este în oraș peste noapte, se gîndea numai la el. Pînă la urmă se hotărî să-l sune acasă la Carmen și îl rugă să vină la ea. Nu făcea parte din familia

ei, evident, dar ea simțea nevoia urgentă de a-i face portretul.

Nu voia, oricum, să-l mai evite.

În acea după-amiază, cu cărbunele în mână, îl întâmplină la ușă. Îl îmbrățișă cu căldură. Își simți inima tresărindu-i puțin, din cauza felului în care arăta Paul. Mai bătrîn, mai trist, dar și mai arătos.

Fără vorbe, el o urmă în bucătărie.

„*Voi doi semănați foarte mult*“, spusese Carmen despre Lena și Paul, referindu-se la inabilitatea lor de a purta o conversație. Cîndva Carmen își făcuse mari speranțe pentru ei.

– Vrei să bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

El părea oarecum nervos.

Îi făcu semn să se așeze în fața ei, la masa din bucătărie. Își trecu o mînă prin păr. Se pieptănase, pentru întîlnirea cu ea.

– Vreau să-ți cer o favoare oarecum ciudată.

Acum, el chiar că arăta speriat, dar abia aștepta să-i spună ce dorea.

– Bine.

– Ar fi vreo problemă dacă ți-aș face portretul? Va dura cam o oră și jumătate. Doar o schiță, de aici în sus, îi arată ea nivelul claviculei, de teamă să n-o ia la fugă, speriat. Îmi fac un portofoliu cu portrete diverse, pentru că încerc să cîștig o bursă la Rhode Island School of Design. Altfel,

nu pot urma școala de artă și-mi doresc acest lucru foarte mult. Crezi că ai vrea?

Niciodată nu-i spusese atâtea cuvinte, dintr-o dată, pînă atunci.

El dădu din cap afirmativ.

– Mi-ar plăcea.

– Poate mergem afară, lansă ea o altă idee.

O urmă în curtea din spate. Nu și-l imagina pe un șezlong lîngă piscină sau ceva de felul acela. Analiză toate posibilitățile. Era un trunchi de copac într-un colț îndepărtat, lîngă gard. Fusesse un stejar uriaș, frumos, care îmbătrînise și se îmbolnăvisse, așa că părinții ei trebuiseră să-l taie, înainte de a cădea peste casă. Era puternic și viguros, potrivit pentru Paul. I-l arătă, apoi a alergat să aducă ea înșăși un scaun și paleta de lucru.

– Ești pregătit?

El se așeză cu spatele drept. Trunchiul avea înălțimea perfectă pentru el. Picioarele Lenei se legănau, dar ale lui stăteau înțepenite pe sol. Își puse mîinile pe genunchi. Pentru altcineva, această poziție putea părea cam rigidă, dar pentru Paul arăta cum trebuie. Ea observă că el purta un inel de aur gros pe degetul mic de la mîna stîngă. Era singurul lucru care nu i se potrivea.

Se dădu puțin înapoi. Voia să deseneze mai mult din el.

– Te deranjează dacă măresc portretul?

– E-n regulă!

Fixă hîrtia pe planșetă. El o privea cu atenție. Aceasta o făcu să-și ciupească degetul cu clama de la planșetă. O duru, așa că își supse pentru o clipă degetul. Își prinse apoi părul la spate, în coadă de cal. Poziționează cărbunele pe hîrtie.

– Trebuie să mă uit la tine?

– Păi, da...

Paul era deja destul de direct cînd privea pe cineva, așa că pentru el asta era ceva obișnuit. Pe de altă parte, ea simțea tensiunea crescînd, pe măsură ce ochii li se întâlneau mai îndelung. Nu avea pentru Paul aceleași simțăminte pe care le avea pentru alte persoane.

Liniile feței lui Paul dădeau impresia că sînt destul de ferme și pătrătoase. Figură puternică, maxilare pătate, frunte pătrată, pomeți pătrați. Dar cînd privi mai atent și mai îndelung, văzu multe rotunjimi neașteptate. Ochii, de exemplu. Erau mari și rotunzi, inocenți și aproape copilăroși. Dar, la colțurile din exterior, observă ușoare linii în evantai, riduri fine care puteau fi cauzate de rîs, dar ea credea că nu se datorau deloc rîsului. Și la colțurile interioare, pielea fină din locul unde ochii se întâlneau cu nasul era albăstruie și arăta oarecum învinețită.

Gura era surprinzător de cărnosă și plăcut modelată. Era o gură frumoasă. Se pierdu în

fiecare linie, în fiecare colț, care îi separa gura de obraji. Nu te-ai fi așteptat la o asemenea gură sensibilă la o persoană așa de mare și puternică. Parcă ar fi fost puțin maniacă, așa cum se uita, lung și insistent. Și, apoi, se simți vinovată de faptul că se folosea de desen ca pretext pentru a-l privi.

Cu gesturi largi, îi desenă umerii și brațele. Când se apucă de mâini, reduse puțin amplitudinea.

Mîna îi ezită în legătură cu inelul. Deschise gura, aproape fără să vrea.

– Te pot întreba despre inel?

Degetele de la mîna i se contractară instantaneu. Privi în jos. Era pentru prima dată cînd se mișca, fie și numai cîteva minute, în aproape patruzeci de minute.

– Scuze, spuse el, dîndu-și seama de asta.

– E în regulă, nu-ți face probleme, îl liniști ea, grăbită. Instantaneu, îi veni să-l protejeze. Poți lua o pauză. O meriți.

– Nu. Este în regulă.

Privea acum în pămînt. Gîtul îi era arcuit cu grație și tristețe. Curbura gîtului lui vorbea așa de elocvent, că degetale ei ardeau de nerăbdare să înceapă alt desen.

Este un miracol cît de mult poți vedea atunci cînd privești cu adevărat în profunzime, cînd

cauți cu adevărat. Chiar și cele mai mici gesturi sînt elocvente. Era așa de mult sentiment, o așa de uimitoare aglomerare de lucruri, pe care cuvintele, sau cel puțin cuvintele Lenei nu puteau să le exprime. Erau mii de imagini, amintiri și idei, numai să le lași să-ți parvină. Era toată povestea experienței umane exprimate cumva în fiecare dintre acestea, tot ce e mai universal în tot ce e mai particular, numai să poți să vezi toate acestea. Era ca poezia. Ei, niciodată ea nu găsisese poezie în poezie, ca să spunem adevărul. Dar își imagina că așa trebuia să fie poezia pentru cineva care o înțelegea și o iubea.

Fie că era poezie, fie că era ca și cum ai fi fost cu adevărat vrăjit.

Inelul nu mai era pe deget și Paul îl ținea acum ascuns în palmă. O opri din nou.

– Este al tatei. Și el a plecat la Penn, așa că vrea să-l am eu.

Lena îl privi solemn. Se întreba dacă acea compasiune copleșitoare pe care o simțea pentru el își găsea drum spre ochii ei.

– Este bolnav, mi-a spus Carmen.

Paul dădu din cap.

– Îmi pare rău.

El continua să dea din cap, lăsîndu-l tot mai jos.

– Este greu. Știi?

– Știu, răspunse ea cu căldură. Adică, nu știu. Știu și nu știu. Nu știu exact, dar simt exact ca tine. Bunicul meu... bunicul a murit vara trecută. Brusc, simți grozăvia celor spuse. Nu că s-ar întâmpla la fel, aproape că strigă ea. Nu că ți s-ar putea întâmpla și ție!

Lena se ura cu adevărat, uneori.

Expresia lui Paul era nemeritat de amabilă. Era tot o dulce iertare. Și, pe deasupra, era tot numai gratitudine.

– Știu că înțelegi, Lena. Sînt sigur că înțelegi.

Se uitau așa unul la celălalt, dar, pentru prima dată, tăcerea nu era apăsătoare. Se simțeau atît de bine!

– Vrei să faci o pauză?

– Da, fu el de acord, de data aceasta.

Trunchiul era destul de lat pentru amîndoi. Se așeză lîngă el, cu picioarele încrucișate. Se aplecă spre el puțin și el o lăsă. Soarele îi lumina cu bunătate.

Colțurile desenului se agitau ușor în adierea domoală, acolo în iarbă, unde-l lăsase ea.

Voia să-l termine, dar nu simțea nici o grabă. Își dădu seama că începuse desenul, așa că-i putea spune lui Paul că-i părea rău.

Zgîlție-l puțin, și se va
deschide! Pinky și
creierul¹
Roger Miller²

Era o altă zi pe banală.
Valia își folosisese cea mai mare parte a energiei ei comunicînd prin IMing³ cu prietenii ei din Grecia. Era singurul moment al zilei în care trăia cu adevărat. Acum, stăteau în cămăruța întunecată, Carmen pregătindu-se de un alt frecuș avînd televizorul drept premiu.

De ceva timp, scăpase de obsesia ei pentru Ryan Hennessey. Încercă să și-l imagineze. Din nu știa ce motiv, nu reuși. Se ridică în picioare.

– Valia, noi ne coacem aici. Hai să ieșim de-aici!

– Da?

– Da. E o zi frumoasă. Avem nevoie de o plimbare.

¹ *Pinky The Brain*, serial TV de desene animate, în SUA (n.tr.)

² Compozitor și gazdă a unor spectacole de divertisment (n.tr.)

³ Instant messages (IM sau IMing) pentru a vedea dacă o persoană anume este conectată la internet. (n.tr.)

Valia părea somnoroasă și era prost dispusă.

– Urmăresc un spectacol la televizor. Nu vreau să mă plimb.

– Te rog!

Brusc, Carmen se simți așa de disperată, că nu îi mai păsa de meciul lor continuu. Las-o pe Valia să câștige runda aceasta.

– Fac toată treaba. Tu doar stai în scaunul tău cu rotile.

Valia se gîndi cîteva clipe. Îi plăcea să fie rugată. Îi plăcea puterea ei evidentă asupra lui Carmen. Dădu din umeri.

– E prea cald.

– Nu e deloc cald astăzi. Ce zici?

Valia nu i-ar fi dat satisfacție lui Carmen spunîndu-i „da, bine“, dar se uită cu resemnare la scaunul cu rotile.

Carmen luă inițiativa. Cu delicatețe, așeză corpul slab al Valiei în scaun. Își căută cheile, banii și împinse scaunul Valiei pe ușă afară.

Cerul era de un albastru perfect. Deși era august, ceața densă, ca de mlaștină, se ridicase, pentru moment. Era așa de bine afară! Carmen mergea aiurea, lăsîndu-și mintea să-i hoinărescă. Încerca să privească lumea prin ochii Valiei, să-și imagineze cum arată fiecare peisaj suburban în ochii ei de femeie bătrînă care își petrecuse toată viața într-o insulă din Marea Egee. Nu prea bine,

evident. Dar cînd Carmen privi în sus și văzu cerul, știu că era același cer. Se întrebă dacă Valia văzuse acest minunat cer azuriu și știu că era chiar cerul cu care era obișnuită Valia.

Din nu știu ce motiv, în mintea lui Carmen se ivi imaginea unui restaurant în care fusese cu mama ei de cîteva ori. Nu-și amintea numele lui, dar știa exact unde se afla. Se îndreptă în direcția lui. I se făcuse dintr-odată foame.

La restaurant, Carmen fu încîntată să vadă că mesele cu umbrele largi erau încă afară. Mușcate roșii se revărsau din cutiile lor de lemn de-a lungul pereților văruiți în alb ai terasei. Carmen nu fusese niciodată în Grecia, dar își imagina că, dacă priveai măcar la bucata aceea de perete sau umbrela albă profilîndu-se pe cerul albastru, poate că totul seamănă puțin cu peisajul din Grecia.

O așeză pe Valia la masă. Nu mai erau alți meseni.

– Pentru ce ne aflăm aici?

– Am nevoie să mă odihnesc și îmi este puțin foame. Te supără?

Valia părea agasată, dar își luă o față de martiră.

– Contează dacă mă supără ceva pe mine?

– Mă întorc imediat! promise Carmen.

Nu exista chelner, așa că se duse să comande la barul din interior. Era după prînz și înainte de cină, așa că locul era destul de gol. În timp ce studia meniul, se simțea cam dezorientată. Nu existau mîncăruri grecești, dar exista mîncare mediteraneană. Recunoștea o mulțime de feluri, datorită faptului că mîncase la Lena acasă. Știa că familia Kaligaris nu mai gătea astfel de mîncăruri de o vreme. Lena îi explicase că tatăl ei credea că ele o făceau pe Valia să se simtă dorul de acasă. Încerca să o țină departe de tot ce o putea face să-i fie dor. Nu voia ca Valia să gătească, chiar dacă asta făcuse toată viața ei.

Carmen comandă sarmăluțe în foi de viță și ceva fierbinte, care semăna cu piureul de spanac. Comandă salată de vinete, salată grecească, cîteva bucățele de baclava și două limonade mari. Plăți și aduse totul la masă, punînd tava între ea și Valia.

– Am cumpărat o gustare. Sper să îți placă!

Valia se uită neîncrezătoare.

Carmen puse puțin piure de spanac fierbinte pe un șervețel și i-l întinse Valiei.

– Haide, încearcă !

Valia stătea așa, mirosind piureul, total nemișcată.

Imediat, Carmen regretă impulsul pe care-l urmăse așa cum regreta aproape toate impulsurile cărora le dădea curs.

Valia nu voia să fie acolo. N-o să-i placă mîncarea neautentică. Carmen parcă-i și auzea litanii de văicăreli.

„Asta numești tu mîncare? Ce-i porcăria asta verde? Țsta nu e spanac!“

Pe măsură ce trecea timpul, Carmen se simțea din ce în ce mai rău. Cum de-i veneau așa idei stupide? Și, mai mult decît atît, de ce le punea în practică?

Valia își apropie farfuria de față. Părea că avea de gînd să ia un pic, dar se opri. Carmen privea uluită cum Valia pune farfuria pe masă și se apleca deasupra ei.

Valia rămăsese așa, cu capul aplecat asupra farfuriei și, apoi, Carmen îi observă lacrimile. Șiruri de lacrimi curgeau pe fața ridată a Valiei. Carmen simți un nod în gît. Pe fața Valiei se citea durerea.

Carmen sări de pe scaun. Fără să se gîndească, se duse la Valia și o îmbrățișă.

Valia stătea țeapănă în brațele lui Carmen. Fata se aștepta să fie împinsă la o parte sau aștepta vreun semnal că Valia nu dorește să fie îmbrățișată, și mai ales de Carmen.

În loc de asta, capul Valiei deveni mai greu, în timp ce se lăsa pe gâtul lui Carmen. Carmen îi simți pielea moale, îmbătrînită, pe claviculă. O strînse un pic mai tare la piept. Simți lacrimile Valiei pe gât. Își dădu seama, ca prin vis, că mîna Valiei își croise durm spre încheietura mîinii ei.

Ce trist, se gîndea Carmen, că reacționezi îngrozitor atunci cînd ești disperat de trist și îndurerat și îți dorești să fii iubit. Ce tragic este felul în care toți te evită și se îndepărtează pe furiș cînd tu ai mai mare nevoie de ei. Carmen cunoștea acest cerc vicios mai bine ca oricine pe lume. Ce amărăciune simți cînd reacționezi prost față de toți și sfîrșești prin a te urî pe tine însuși, cel mai tare.

Carmen o bătu pe spate cu tandrețe, surprinsă că măcar o dată nu ea era cea care reacționa prost. Nu Carmen avea nevoie de alții, ci mai degrabă simțea că altcineva are nevoie de ea.

Se gîndea la domnul Kaligaris și la toate teoriile lui despre cum își proteja mama. Da, mirosul mîncării grecești o întristase pe Valia. El avea dreptate. Și, faptul că o altă făptură o ajuta o făcea încă și mai tristă pe Valia. Dar, uneori, Carmen știa asta, a fi trist era ceea ce îți trebuia.

— Vreau acasă, șopti Valia la urechea lui Carmen.

– Știu, îi șopti Carmen, la rîndul ei, înțelegînd că Valia nu vorbea despre Highland Street 1303, Bethesda, Maryland.

– Distrează-te cu Michael. Dar, vezi, să nu fie o distracție prea mare, spuse Bridget, ridicînd sugestiv din sprîncene.

În timp ce o ajuta pe Diana să-și pună rucsacul în mașină, Bridget simți o senzație ciudată în spatele ochilor. O durea capul și se simțea obosită. Era fericită pentru Diana că se ducea în Philadelphia pentru a-și petrece weekendul cu prietenul ei și-i părea rău pentru ea că rămînea acolo.

Se hotărî să nu se oprească în sufragerie. Vinerea seara era una dintre cele mai bune mese, care includea înghețată la discreție și ea era fericită să se înfrupte din bolul cu înghețată de două și de trei ori. Dar în seara aceea nu-i era foame. „Mă duc la culcare!“, se gîndea traversînd parcare și hangarul.

Tabăra părea ciudat de goală. Era sfîrșit de săptămîină, așa că majoritatea celor din tabără plecaseră acasă. Numai un sfert din personal rămăsese pentru a supraveghea lucrurile.

În timp ce-și scotea hainele și se băga în cearșafuri, Bridget se simți fericită că, măcar o dată, cabina ei era liniștită. Se ghemui cît de strîns putu. Afară erau cel puțin douăzeci și șase

de grade. De ce îi era așa de frig? Cu cât se ghemuia mai tare, cu atât i se făcea mai frig. Tremura. Îi clănțăneau dinții. Cu cât se concentra asupra lor și încerca să-i oprească, cu atât ei clănțăneau mai tare. Obrajii îi ardeau.

Avea febră, trase concluzia. Trebuia să ia măsuri. Poate putea fura vreo două pastile Advil de la Katie. Continua să se imagineze făcînd acest lucru, fără a-l face, de fapt. Treptat intră într-o stare aflată între somn și veghe. Se imagină luînd încă o pătură. Se imagină bînd un pahar cu apă. Nu-și putea da seama dacă făcea sau nu acele lucruri. Își forța și își tortura creierul încercînd să înțeleagă ce era real și ce nu era. Probabil că o dusesese așa de ceva timp, pentru că era deja întuneric cînd deveni conștientă de prezența cuiva lîngă ea.

– Bee?

Încercă să se orienteze. Fața lui Eric plutea lîngă fața ei.

– Salut, spuse el încetișor.

Ea nu voia să-și tragă pătura de pe barbă, pentru că se temea să nu-i atingă pielea fierbinte vreun curent de aer.

– Te simți bine?

– Mă simt bine.

Dinții îi clănțăneau din nou.

El părea îngrijorat. Îi puse mîna pe frunte.

– Doamne, arzi!

Ea încercă să rîdă și să glumească, dar nu reuși. Era prea obosită.

– Cred că am luat gripă.

– Da, ai ceva.

Cu tandrețe și cu cea mai mare naturalețe, îi îndepărtă părul de pe frunte. Cît de frumos făcuse acel gest! Se simți așa de bine și fericită, cu toată febra. Îi întoarse capul ca să-i atingă obrajii împurpurați. Mîna lui era extraordinar de rece.

– Vrei să-ți dau ceva? Să văd dacă este aici asistenta?

Ochii lui erau fixați asupra ei, plini de îngrijorare.

– Nu-ți face probleme, nu e mare lucru.

Oboseala o făcea să vorbească foarte rar.

– Întotdeauna fac febră mare. Așa spune și mama.

Trebui să facă o pauză ca să-și adune energia.

– Ajung la patruzeci de grade, la cea mai neînsemnată răceală.

Nu voia ca vorbele ei să sune așa de tragic, dar sigur așa sunaseră, din moment ce Eric arăta așa de abătut. Știa despre mama ei. Îi povestise aproape de la prima lor întâlnire.

– Nu sînt sigur că sora este aici, dar mă duc să-ți aduc ceva. Iei de obicei Tylenol sau Motrin sau ceva asemănător?

– Orice!

– Mă întorc imediat. Să nu pleci nicăieri, bine? Promiți?

– Atîta lucru pot să promit, tuși ea, încercînd să rîdă.

– Trebuie s-o lăsați pe Valia să plece acasă, îi spuse Camen lui Ari, urmînd-o în bucătăria familiei Kaligaris.

Întîi trebuise să obțină acceptul Lenei. Apoi, îi trebuiră două zile ca s-o găsească pe Ari singură în cameră, dar Carmen era expertă în a lua urma cuiva.

Ari puse scrisoarea pe tejgheaua din bucătărie și se întoarse spre Carmen, surprinsă.

– Poftim?

Ochii lui Ari erau mari și frumoși, ca ai Lenei, dar negri și umbroși, în timp ce ai Lenei erau limpezi, verzi și fragili.

– Știu că nu e treaba mea, dădu Carmen înapoi. Și mai știu că nici domnul Kaligaris nu vrea să audă opinia mea.

Întotdeauna Carmen îi spusese lui Ari, Ari, și domnului Kaligaris, domnul Kaligaris. Nu-și amintea să fi făcut vreodată altfel.

Ari dădu din cap ușor, invitînd-o să continue să-și exprime opinia nedorită.

– Cred cu adevărat că tu și domnul Kaligaris ar trebui să o lăsați pe Valia să se întoarcă în Grecia.

Ochii lui Carmen se umplură de lacrimi și se simți jenată că își exprima emoțiile atît de repede.

– Aici, moare cu zile!

Ari oftă adînc și își șterse ochii cu dosul mîinii. Cel puțin, ceea ce auzea nu era cu totul nou pentru ea.

– Cum o să aibă Valia grijă de ea, singură? Mai ales acum, cu genunchiul în starea aceasta? Cine să aibă grijă de ea, dacă nu noi?

Cuvintele sunau de parcă nu aceea era convingerea ei, ci mai degrabă era preluată de la altcineva.

– Prietenele ei? Are prietene care îi sînt ca o familie. Pot înțelege acest lucru. Singura dată cînd am văzut-o fericită a fost cînd a conectat-o pe Rena, pe internet.

Carmen își împreună mîinile a uimire, auzindu-se cum îi vorbea lui Ari ca un adult.

– Valia este prea deprimată ca să-și ia singură un pahar de apă, dar, jur, își poate conecta singură calculatorul cînd e vorba să ia legătura cu prietenele ei.

Ari o privea, cu durere și oboseală, dar, în același timp, cu tandrețe.

Cum de nu vedea Ari că Valia nu era singura care suferă? Carmen nu o văzuse pe Ari așa de

tensionată și domnul Kaligaris nu fusese întotdeauna așa de supărat și rigid ca acum. Cum nu putea Ari să vadă prețul pe care-l plăteau nu numai ea, ci și fiicele ei?

Carmen știa că nu ar fi fost în stare să aibă această conversație dacă ar fi fost acolo domnul Kaligaris. Dar era încredințată că Ari o iubea. În ultimă instanță, era încredințată că Ari citea bunele ei intenții și, spera ea, și adevărul.

– Carmen, iubito, nu spun că nu ai dreptate. Apreciez ceea ce încerci să faci. Dar este complicat. Într-adevăr, cum poate Valia să se întoarcă în casa aceea pe care a împărțit-o cu Bapi timp de cincizeci și șapte de ani? Cum va suporta durerea de a trăi acolo fără el? Uneori schimbarea este lucrul potrivit.

Carmen nu-și putea ascunde tristețea.

– Știu. Știu că întoarcerea în casa ei de pe insulă o va întrista. Desigur, va fi tristă. Dar este casa ei. Este viața ei. Sînt sigură de asta. Se poate descurca cu tristețea, dar nu se poate să trăiască aici!

Era legea vieții așa de
crudă și de nedreaptă, că
omul trebuie să se schimbe
sau altfel plătește mai mult
dacă rămîne la fel.

Norman Mailer

Tibby nu putea adormi. Stătea în pat și
privea pe fereastră la mărul cu pricina.
Merele erau acum mari și roșii. Cum de nu încer-
case niciodată unul?

Le asocia cu căzătura, erau parte din nefericita
întîmplare. Putea să-și amintească visceral miro-
sul merelor extrem de dulci, coapte, în fermenta-
ție, chiar, din anotimpurile trecute care nu erau
niciodată culese. Acel miros și imaginea vier-
milor ronțăitori și ai gîndacilor îi făceau greață.
Detesta merele stricate de pe jos și niciodată nu
se gîndise să culeagă unul de pe o ramură.

Pomul părea să se uita la ea exact așa cum se
uita ea la el. Îl simțea cum judecă. Nu o judeca
pentru că lăsase fereastră deschisă. Nu aceea era
crima ei. Crimele ei erau mai adînci și mai
numeroase. Nu fusese destul de matură ca să o

iubească pe Katherine așa cum merita. Nu fusese destul de curajoasă ca să-l iubească pe Brian așa cum merita. Nu era destul de tare să mențină în viață lucrurile pe care le iubea (Bailey, Mimi) și nici nu era destul de înțeleaptă să prindă tâlcul morții lor.

Tibby era bună să se ascundă. Era unul dintre lucrurile pe care știa cum să le facă. Știa să se ascundă într-o cutiuță și să aștepte să fie scoasă afară. Dar la ce bun? Ce aștepta ea?

Credea că învățase ceva din căzătura lui Katherine de la fereastră. Lecția învățată era: Nu deschide, nu te urca, nu te agăța și nu vei cădea! Dar era o lecție greșită! Învățase o lecție greșită!

Adevărata lecție care încăpea în capul de trei ani al lui Katherine era opusul acesteia: Încearcă, atinge, dorește și poți să cazi. Dar chiar dacă o să cazi, poți totuși să nu pățești nimic.

Îndoindu-și picioarele sub pături, Tibby se gândea la un corolar al acestei lecții: Dacă nu încerci, tot nu salvezi nimic, pentru că ai putea la fel de bine să mori, pur și simplu.

Timpul se scurgea pentru Bridget în cel mai straniu mod posibil, când înainte, când înapoi. Își dădea vag seama că Allison și Katie se întorseseră în cabină. Probabil credeau că doarme, dar aceasta nu le împiedica să aprindă lumina, să facă gălăgie și să dea drumul la muzică. Le bănuia că

petrecuseră cu personalul care rămăsese în tabără. Oricum, așa păreau să stea lucrurile.

La un moment dat, se întoarse Eric. Se luă de Katie și de Allison. Era furios.

– Nu vedeți că Bee este bolnavă? De ce faceți atîta zgomot? Ce naiba e cu voi?

Cu toată confuzia ei, Bridget putea spune că nu cunoscuse vreodată această latură a lui Eric.

– Ia mai termină, băiete! Ce cauți în cabina noastră să ne spui ce să facem? se repezi Katie.

Era prea amețită de băutură ca să se stăpînească, chiar dacă Bee era bolnavă.

Eric îngenunche lîngă Bridget. Îi puse din nou mîna pe frunte. Se aplecă la urechea ei.

– Nu vreau să plec de lîngă tine și să te las cu ăstea două. Vrei să vii cu mine? Cabina mea e goală în weekendul acesta. Poți să dormi liniștită.

Ea aprobă, dînd din cap cu recunoștință. Se întreba numai cum va reuși să se ducă pînă acolo fără să înghețe de frig. Nu avea pe ea decît lenjeria de corp.

Lui îi veni o idee și în legătură cu acest aspect. Își vîrî brațele sub ea și o ridică ușor, cu pătură cu tot. O scoase în brațe din cabină, ducînd-o în noapte. Katie și Allison se uitau la ei, surprinse și indignate.

Se simțea ușoară în brațele lui. Își sprijinea fața fierbinte pe gîtul lui. Din nou tremura. El strînse mai bine pătura în jurul trupului ei și își sprijini ușor bărbia pe fruntea ei.

Încerca din răspuțeri să rețină fiecare lucru pe care îl făcea el, să și-l întipărească în creierul ei pentru totdeauna, pentru că erau nespuse de plăcute. Poate că erau cele mai plăcute lucruri care i se întâmplaseră ei vreodată sau i se vor mai întâmpla vreodată. Continua să spera că, spre deosebire de toate acele paturi pe care și le imagina, acesta era ceva real. „Te rog fă să fie real, se gîndea ea cu nostalgie. Și dacă nu este real, lasă-mă să rămîn așa, pe vecie.“

El deschise ușa cabinei lui împingînd-o cu spatele și o așeză foarte ușor pe pat – pe patul lui, spera ea. Ea încercă să nu mai tremure.

– Mai pun o pătură peste tine, dar știi, nu vreau nici să te încălzești și mai mult.

Ea aprobă dînd din cap. Observă că el căra o plasă prinsă pe încheietura mîinii.

– Uite! spuse el, scoțînd din plasă o sticlută cu Advil, o sticlută cu aspirină, o sticlă cu apă, o sticlă cu suc de portocale, un termometru și o ceșcuță de unică folosință. Infiriera nu se întoarce pînă duminică, dar mă duc la infirmerie, dacă mai avem nevoie de ceva.

Ea clipi neliniștită încercînd să-și concentreze privirea pe fața lui solemnă.

– Era descuiat la infirmerie ?

– Acum este, spuse el, dînd din umeri.

Umplu cu apă ceșcuța și scoase două pastile din sticlutele cu medicamente.

– Gata?

O ajută să se ridice. Ea încercă să-și imagineze cum să scoată mîna afară fără să lase să intre aer rece sub pătură. Își strecură mîna afară pe lîngă gît, ținînd pătura strîns în jurul ei. Bău cu sete apa și încă o ceașcă, și încă una.

– Săraca de tine, îți era sete!

Înghiți și pilulele, tresărind pe măsură ce ele se duceau pe gît în jos. Își simțea gîtul umflat pe dinăuntru.

– Îți mulțumesc, spuse ea, întinzîndu-se din nou pe pat.

Simți lacrimile umplîndu-i ochii, gîndindu-se cît de bun fusese cu ea.

Îi puse din nou mîna rece pe obraz.

– Sînt îngrijorat din cauza ta, spuse el încet.

Și, privind la fața lui, ea nu putea să-și mai pună vreodată întrebarea dacă deveniseră cu adevărat prieteni.

Scoase termometrul din cutia lui:

– Deschide gura!

– Ești sigur că vrei să știi?

Ea știa că are febră mare.

El dădu din cap afirmativ și ea deschise gura. El așteptă ca mercurul să urce. Nu dură mult. I-l scoase din gură și îl studie cu sprîncenele încruntate.

– Doamne, ai patruzeci de grade! Nu este periculos?

– Am mai trecut prin asta, spuse ea încet.

De ce, oare, la ea toate trebuie să fie atît de dramatice?

– Să chem doctorul?

– Lasă, o să-mi treacă, răspunse ea, încrezătoare. Nu-mi este frică.

Se întinse și el la celălalt capăt al patului, pe o parte, privind-o cu atenție.

– O să-l sun pe tatăl tău, anunță el, ridicîndu-se în șezut.

Scoase telefonul mobil din sertarul de la birou.

– Nu-l suna pe tata. Nu este... acolo.

– Este miezul nopții. Unde altundeva să fie ?

– Nu, nu-l suna. Vorbesc serios. Nu este acolo.

Bridget făcu o pauză. Era prea obosită să-i explice mai clar.

O privi, cu colțurile gurii lăsate în jos. Părea foarte tulburat. Se întinse din nou pe pat.

Cu cît voia să nu mai tremure, cu atît tremura mai tare. Nu voia ca el să-și facă griji pentru ea.

El nu putea suporta să o vadă tremurînd. Se ridică și veni lîngă ea. O strînse cu tot cu maldărul de lucruri în jurul ei și o împinse puțin mai încolo. Spre marea ei mirare și bucurie, se întinse apoi lîngă ea. O luă în brațe, cu fața pe gîtul lui și ea simți că inima ei febrilă stă să plesnească de fericire.

O strîngea de parcă el credea că ar fi putut să-i absoarbă febra și boala, și tristețea că nu avea o

mamă sau chiar un tată pe care să conteze. Îi ciufuli părul și stătu întins lângă ea ore în șir.

Și, poate, chiar îi absorbi durerea, pentru că în brațele lui, în sfârșit, o fură somnul.

Pe la ora patru dimineța, lumina zilei începea să brâzdeze cerul. Tibby nu voia ca soarele să răsară fără să dea întâi câteva semne.

După acele ore de veghe, se simțea de parcă atunci cunoștea mărul într-un fel nou, iar mărul o cunoștea și el. Nu era un măr neprietenos, dar pentru ea era chiar o provocare.

Cîndva, pe la ora două noaptea, Tibby își aminti că avea Pantalonii Călători. Stătuseră un timp rușinos de lung aruncați sub pat. Se ascunsese de ei. Cîndva pe la ora trei, își trase Pantalonii pe ea.

Deschise fereastra și se așeză cu coatele pe pervaz, sprijinindu-și bărbia în mîini. Mărul se clătinase. Katherine crezuse că putea atinge mărul de la fereastră, dar, de fapt, nu putuse. Tibby putea ajunge la el, deși crezuse că nu o putea face. Ovarele mamei lui Tibby păreau să fi produs ovule pline de viață, odată cu vîrsta.

Tibby scoase un picior pe fereastră, apoi pe celălalt. Stătea pe pervaz. Privi în jos. Era distantă mare pînă jos. S-ar fi simțit incredibil de prost dacă ar fi căzut. Ea și Katherine ar fi purtat amîndouă căști de hockey. Tibby zîmbi în ciuda situației, gîndindu-se la ce bobîrnac i-ar fi dat lui

Katherine. Se întreba dacă Nickey ar fi dorit în aceeași măsură să o ajute și pe ea cu etichetele.

Tibby apucă o ramură mai solidă cu amîndouă mîinile și o ținu strîns. Știa exact unde trebuia să-și pună picioarele. Încercă să-și imagineze cum să facă pentru ca greutatea ei să nu fie nici un moment mai mare decît puteau susține mîinile. Apoi își aminti că aceasta era, de fapt, problema.

Cînd se desprindea de fereastră, trebuia să-și transfere toată greutatea în mîini pentru o secundă sau două pînă găsea unde să-și pună picioarele. Atît trebuia să facă.

Bun.

Da.

Acum.

Tibby privi pămîntul. Putea deja să vadă două mere viermănoase zăcînd în iarbă. Pămîntul îi crea psihoză, așa că își întoarse privirea spre cer. Se ridică. Sări. Tipă, de fapt, în acel moment. Dar înainte ca țipătul să parcurgă tot drumul afară din gură, picioarele îi erau deja așezate pe o ramură mai joasă. Era în echilibru. Era în siguranță.

Coborî încet, ramură cu ramură. La urma urmelor, avea ceva de maimuță în ea. Rămase atîrnată de o ramură mai joasă, legănîndu-și picioarele în gol. Apoi se lăsă să cadă.

Căderea a fost mică, dar dură. Mîinile o dureau de nu mai putea. Tot trupul îi tremura de nervozitate și plăcere. Pieptul îi era așa de plin, că

abia dacă încăpea în el respirația. Se simțea de parcă ar fi trăit viața altcuiva.

Dădu ocol casei pentru a se duce la ușa din față. Înainte de a apăsa pe clanță își dădu seama că trebuia să fi fost închisă. La fel și ușa din spate. La fel și ușa laterală. Deci, rămăsese afară. Asta i se păru așa de grozav de amuzant, că se rostogoli în iarbă și rîse pînă îi dădură lacrimile.

Cam spre dimineată, febra lui Bridget începu să scadă. Scădea tot atît de dramatic precum crescuse. Își dădea seama cu greu ce i se întîmpla, aerul dimprejur devenind brusc înăbușitor de fierbinte, față de cît de rece fusese. Transpirația părea că îi curge din fiecare por. Cînd se trezi, își dădu seama că aruncase de pe ea toate păturile, în somn. Și mai alarmant, zăcea îmbrăcată numai cu lenjeria intimă, încă încercuită de brațele lui Eric, care adormise lîngă ea. Acum îi era frică să se miște. Fie că Bee era sau nu bolnavă, aceasta nu ar fi arătat bine în ochii lui Kaya, de exemplu. Nu voia ca Eric să se trezească și să vadă cum stăteau.

Crezu că poate, foarte cu grijă, să tragă cearșaful de la capul patului și să se acopere cu el, înainte ca Eric să se trezească. Era remarcabil de lucidă, în timp ce apuca marginea cearșafului între degetul mare și mijlociu de la piciorul ei stîng. Mișcîndu-se cît de încet și lent putea, își trase piciorul spre ea.

Ce amuzant și ciudat că ea și Eric dormiseră în același spațiu de două ori, în mai puțin de două săptămîni. Nu că doriseră să doarmă împreună. (Ei, poate că doriseră... dar nu chiar așa.)

Într-un fel era o pierdere de timp tragică, în altul, mai profund, cel mai romantic lucru pe care-l trăise ea vreodată. Cu doi ani în urmă dormiseră împreună, în vara aceasta, din nou. Prima dată, o distrusese. A doua, o făcea să se simtă întreagă. Prima oară o făcuse să se simtă abandonată. De data aceasta, să se simtă iubită.

Sexul putea fi o comuniune fericită. Dar putea să fie și o armă și, uneori, absența lui era necesară pentru restabilirea păcii.

Eric își schimbă poziția și ea opri brusc mișcarea piciorului. Încă adormit, el o trase și mai aproape de el, așa că toată ființa ei era strivită de el, brațele și pieptul lui lipite fiind de pielea ei goală. El oftă. Probabil o visa pe Kaya. Și ea visa că e Kaya, singura pe care el o iubea cu adevărat. Bridget voia să se bucure de situație, dar nu putea. Nu suporta să-și închipuie că el se va trezi și se va simți încurcat și compromis pentru că avusese grijă de ea cu o așa de mare bunătate. Voia să-l apere de așa ceva.

Așteptă pînă ce respirația lui căpătă ritmul normal și începu să tragă iar cearșaful. Dimineata se instalase aproape complet și soarele se strecura prin fereastră, luminîndu-le trupurile îngemănate. „Nu te trezi încă“, se rugă ea. Trăsese

cearșaful pînă aproape de coapse, cînd el se trezi.
Oh !

Pentru un moment, în trecere, o strînse mai tare. Apoi, în etape, păru a recunoaște părul blond răspîndit pe brațele lui și își dădu seama pe cine ținea în brațe. Confuz, se uită bine la ea, la ei doi împreună, apoi își întoarse privirea.

– Îmi pare rău, murmură, luîndu-și brațele din jurul ei.

Cît de mult îi lipseau brațele lui! Își trase cearșaful pînă sus. Cearșaful de sub ea era ud de transpirație.

– Te rog, nu spune asta.

Bridget crezuse întotdeauna că noaptea era mai periculoasă decît ziua. Dar în cele douăsprezece ore care trecuseră, convingerea ei se schimbase. Noaptea o protejase, iar dimineata o abandonase.

– Nu am vrut... începu el, agitat.

– Știu, spuse ea repede.

El nu se mai putea uita la ea deloc.

– Te simți...?

– Mult mai bine.

El era în picioare, întors cu spatele la ea.

– Eu... uh, te las să te îmbraci. Ia ce vrei din lucrurile mele. Un tricou sau ce vrei altceva.

Își trase o pereche de pantaloni scurți peste chiloți.

Avea așa de multe lucruri să-i spună! Așa de multe nuanțe în acest „Îți mulțumesc“. Atîtea

feluri de a înțelege iubirea. Nu iubirea aceea. Ci aceasta. De fapt, a oricărui fel de iubire.

Voia să-i spună aceste lucruri, să-l facă să-i înțeleagă sentimentele și să-l facă și pe el să înțeleagă că, deși povestea dintre ei a fost fragilă și stranie (știa, știa că așa a fost !), el era în siguranță.

Dar, era prea târziu. El plecase deja.

Acest „telefon“ are prea
multe neajunsuri pentru a
fi considerat un mijloc de
comunicare serios.

Instrumentul nu are,
așadar, nici o valoare pentru
noi.

Notă internă – Western Union
– memo, 1876

– **M**amă! dădu Carmen buzna în ca-
mera mamei ei, îndreptându-se spre
ușa închisă a sălii de baie. Hei, ce faci acolo? Ești
bine?

Pentru început, Carmen era îngrijorată pentru
că mama ei nu se dusesse la serviciu, explicându-i
că are o migrenă. Carmen îi făcuse ouă jumări la
micul dejun și Cristina abia dacă se apropiase de
ele. Cristina stătea în baie de mult timp. Carmen
auzi un geamăt, apoi, nimic.

– Mamă? bătu ea la ușa băii. Ai pățit ceva?

Simți că inima îi sare din piept. Când mama ei
deschise ușa, o secundă mai târziu, fața îi era albă
ca varul.

– Mamă! Ce se petrece?

Chiar și buzele Cristinei erau albe.

– Cred... nu sînt sigură... zise ea și se sprijini cu mîna pe tocul ușii ca să stea dreaptă.. Cred că mi s-a rupt apa.

– Chiar... chiar așa?

Carmen se simțea ca într-unul din filmele acelea de modă veche în care soția intră în travaliu, numai că în această versiune, soțul care-și dădea importanță era chiar ea, Carmen.

– Așa cred.

– Asta înseamnă că...?

Cristina își așeză ambele mîini pe pîntecele ei sferic.

– Nu știu. Nu simt că aș fi intrat în travaliu.

– Este prea devreme! strigă Carmen arătînd spre pîntecele mamei ei, de parcă bebelușul trebuia să știe acel lucru. Copilul mai are încă vreo patru săptămîni bune!

– *Nena*, scumpete, știu asta!

– Să sun la spital?

– O sun pe moașă, spuse Cristina, îndreptîndu-se încet la telefon.

– Te simți... bine ? întrebă Carmen, urmărindu-și mama cu ochii.

– Simt că... mă scurg.

Cristina apăsă un buton și așteaptă. Așteaptă și mai mult pînă cînd operatoarea îi făcu legătura cu moașă.

Carmen făcea pași mari prin casă, în timp ce Cristina vorbea și asculta, alternativ, la telefon.

Cînd închise telefonul, arăta speriată și asta, asta îi făcu inima să treacă de la trap la galop.

– Ce-i ?

Ochii Cristinei erau plini de lacrimi.

– Trebuie să merg la spital la un control. Dacă mi s-a rupt apa cu adevărat, mai am douăsprezece ore pînă să intru în travaliu, în mod natural, după care îmi provoacă ei travaliul. Se tem mai mult să nu fac vreo infecție, decît că o să nasc mai devreme.

– Deci ești gata să naști...

– Da. Curînd.

– Unde este David?

Era clar că și Cristina se gîndea la acel lucru.

– El... este... uh, este...

Cristina își acoperi fața cu mîinile. Încerca să nu plîngă și asta o făcea pe Carmen să se simtă și mai prost.

– Încerc să mă gîndesc... A fost așa de mult timp plecat... Cred că acum este în Trenton, New Jersey. Poate în Philadelphia. Nu sînt sigură.

– Îl găsesc eu! strigă Carmen, alarmîndu-se amîndouă și mai tare datorită țipătului ei. Să-l sunăm!

– Întîi mergem la spital, bine? Moașa spune să ne ducem imediat la spital.

Mîinile lui Carmen erau transpirate iar cursa în jurul camerei, nu fusese eficientă.

– Ai bagajul făcut. Conduc eu.

Odată aflate în mașină, Carmen o privi pe mama ei cu îngrijorare.

– *Nena*, scumpete, ține-ți ochii la drum. Eu sînt bine.

– Tu... intri în... începu Carmen, nefiind sigură de terminologia pe care o auzise repetat în timpul verii... travaliu?

Cristina își ținea mîinile pe pînțece, cu ochii duși de parcă aștepta cine știe ce mesaj bătut în codul Morse dinăuntru lor.

– Nu, nu cred.

– Te doare ceva?

– Nu, neapărat. Mă ține spatele, dar este doar o mică jenă. Nu o durere adevărată.

Odată ajunse la spital, după ce Carmen o lăsase pe mama ei cu rezidentul spre a fi examinată într-un cabinet de la maternitate, făcu numărul de celular al lui David. Intră direct în căsuța poștală, fără ca măcar telefonul să sune. Nu era semn bun. Îi lăsă un mesaj. Dorise ca mesajul să sune calm, matur și informativ, dar imediat ce închise își dădu că el suna mai mult decît pe jumătate isteric.

Țipă la vederea feței mamei ei, în ușa sălii de așteptare.

– Ce-i? o întreabă încet, străduindu-se să fie calmă.

– Chiar mi s-a rupt apa.

Cristina arăta copleșită. Vocea îi era liniștită, dar îi era, în mod clar, frică.

– Bun!

– Totuși, nu am intrat în travaliu.

– E bine, nu?

– Da.

– Și, acum, ce urmează? Mergeam acasă?

– Trebuie să rămînem aici. Vor să mă țină sub observație pînă la ora opt, diseară. Apoi, îmi vor provoca...

– A provoca înseamnă că...

– Doctorii îmi dau ceva ca să declanșeze travaliul.

Carmen aprobă din cap, solemn.

– Dar, le-am spus că nu putem pînă... Nu pot naște pînă...

Carmen a văzut cu disperare cum lacrimile țîșniră din ochii Cristinei.

– Nu pot să o fac pînă nu ajunge David aici.

Lacrimile curgeau și Carmen o cuprinse pe mama ei în brațe. Cristina începu să plîngă în voie și Carmen se întrebă dacă i se mai întîmplase așa ceva în toată viața ei de pînă atunci.

Cristina luase întotdeauna foarte în serios creșterea copiilor ei, așa că cu greu se lăsase să plîngă sau arătase că îi este frică în fața lor, în fața lui Carmen. Lui Carmen îi era și ei frică, la rîndul ei, dar simțea în același timp, că se maturizase. Era mîndră că mama ei o lăsase să aibă grijă de ea, de data aceasta.

Ținînd-o în brațe pe mama ei, Carmen voia, voia cu adevărat, să aibă mult curaj, de data aceasta.

– Mă duc să-l găsesc pe David, promise Carmen. Îl găsesc și îl aduc acasă, ca să fie de față la nașterea copilului, bine?

Carmen stătea în holul spitalului și încerca să socotească. Momentul era prost, din toate privințele. Bunica lui Carmen, mama Cristinei, era încă în Puerto Rico, cu mătușa ei. Toată lumea, inclusiv David, erau în călătorii cu treburi și nu puteau fi aici în momentul nașterii copilului. Dar, aparent, copilul nu lua în considerație nici un pic planurile celorlalți. Carmen începea să se întrebe dacă acest copil va avea ceva în comun cu sora lui mai mare.

Carmen nu o putea lăsa pe mama ei singură și ea să se ducă după David. Putea dura ceva timp. Mama nu intrase încă în travaliu, dar cui îi place să stea în spital fără cineva care să-l iubească, alături?

Lucrul care rămînea de făcut era să sune pe una dintre persoanele în care Carmen avea cea mai mare încredere. Dintre acestea trei, Bee era plecată din oraș, și despre relația lui Tibby cu spitalele Carmen avea presimțiri rele. O sună pe Lena. Lena nu răspunse nici pe fix, nici pe celular. Nu era o surpriză, din moment ce ea nici nu-și lua prea des celularul cu ea.

Carmen nu simțea că vrea să mai lase vreun mesaj aiurea cuiva... O sună pe Tibby. Prin nu știu ce voință a destinului, Tibby ridică telefonul după primul apel.

– Poți să vii pînă la spital? o rugă Carmen, cu vocea înecată în lacrimi. Mamei i s-a rupt apa și David nu este în oraș, și trebuie să plec să-l găsesc, înainte ca doctorul să-i dea mamei pilule ca să intre în travaliu. Poți să stai tu cu ea pînă mă întorc eu ?

– Da, răspunse Tibby, instantaneu. Într-un minut sînt acolo.

– Ia-ți celularul cu tine, bine? O să te sun!

– Bine.

Amîndouă închiseră telefonul.

Apelul lui Carmen veni la puțin timp după ce Tibby se trezise. Fusese o noapte lungă. La urma urmelor, era obositor să stai trează pînă în zori, privind un pom, să te urci în acel pom și să rămîi afară cîteva ore bune, și să nu te bagi în pat pînă la șapte dimineața. Era obositor. Întreabă pe cine vrei!

Și era aiurea să stai pe un scaun lîngă mama lui Carmen, aflată în pat în camera de travaliu de la spital, ascultînd sunetele monitorului. După numai trei ore și jumătate de somn, lucrurile păreau și mai absurde.

Tibby se minuna de muntele care era pîntecele Cristinei. Își amintea foarte bine de sarcinile

mamei ei cu Nicky și Katherine. Avea treisprezece ani la prima și aproape cincisprezece la a doua. Nu considerase deloc amuzante situațiile, la acea vreme.

„Dar n-ai teamă, își amintea ea. Noi cei din Corporația Tibby avem o nouă politică în privința fraților mai mici și a copiilor, în general. Ne plac mult și ne dorim ca ei să fie în siguranță. Admitem chiar că îi iubim, deși, mai rar, nu mai mult decît e necesar.“

– Cum te simți? întrebă Tibby.

Simțea într-un fel că, oricît de mult îi păsa de Cristina, nu ea era persoana cea mai bună pentru treaba aceea...

– Bine, spuse Cristina cu gura crispată, cu ochii abătuți.

– Ești sigură?

Brusc, Cristina se încordă.

– Așa, cred, spuse ea cu hotărîre, încleștîndu-și maxilarele.

Tibby era în picioare, agitîndu-se neliniștită.

– Să chem moașa? Ce zici ?

– Nu... nu știu...

Cristina nu putea vorbi, ceea ce îi spuse lui Tibby că trebuie să cheme moașa.

Moașa, Laureen pe numele ei, completa formulare la cabinet.

– Uh ! Laureen? Cred că totuși Cristina are probleme.

– Ce fel de probleme?

Tibby își ridică palmele spre cer. Nu era doctor. Nu era nici asistentă medicală. Nu era mamă și nici nevasta cuiva. Nici măcar nu putea vota, încă.

– Habar n-am, răspunse ea.

Laureen o urmă în salonul Cristinei.

– Ai contracții? o întreabă pe Cristina.

– Nu sînt sigură, spuse Cristina ținîndu-se de burtă.

Laureen se uită în hîrtia emisă de monitor.

– Oh, draga mea, dar tu ai contracții.

– Dar, nu am intrat în travaliu, spuse Cristina, pe jumătate afirmativ, pe jumătate întrebător.

– Aș spune că ești în travaliu.

– Dar, e prea devreme, spuse ea, privind dezorientat. Credeam că în noaptea asta...

– În noaptea asta îți vom provoca nașterea, dacă nu intri în mod natural în travaliu.

– Dar David și...

Cristina închise ochii și își lăsă bărbia în piept.

– Încă una, așa-i? Ești în orar. O contracție la fiecare șapte minute sau cam așa ceva. Permite-mi să văd colul, bine? Întinde-te pe spate și depărtează picioarele.

Lui Tibby nu îi plăcu ce auzi. O zbughi spre ușă.

Laureen era una dintre acele persoane care spunea lucrurilor pe nume, căreia îi plăcea să spună și să facă lucruri stînjenitoare foarte pe față și cît de des posibil. Ca profesoara de științe

medicale a lui Tibby, din clasa a opta, care spunea cuvintele *sîni* și *anus* așa de des, încît te gîndeai că nu auzise în viața ei de pronume.

Tibby bîntui pe culoar pînă ce apăru în ușa salonului Laureen.

– Are dilatare trei centimetri, o anunță Laureen.

– Nu știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că colul începe să i se deschidă. Asta înseamnă a fi în travaliu. Cînd colul se deschide total – asta înseamnă zece centimetri – va fi gata să împingă copilul afară.

Tibby se mai gîdea la o întrebare și Laureen nu ar fi putut răspunde foarte bine la ea: „Cum am ajuns eu acolo?”

– Cît va dura ?

– Greu de spus, travaliul abia a început. Va dura probabil, pe puțin, cîteva ore.

Tibby spera, spera cu adevărat și foarte tare, că David și Carmen se vor întoarce pînă atunci.

Laureen se uită atentă la Tibby. Avea ochi negri foarte frumoși. Privirea ei deschisă era subliniată de dunga roșu-închis de sub pleoape.

– Tibby, trebuie să intri să stai cu ea. E un pic cam derutată. Are nevoie de ceva sprijin, spuse Laureen și dădu să plece.

– Um, scuze, dar, eu, eu sînt prietena fiicei Cristinei, înțelegi ce vreau să spun...

– Da! Dar tu ești singura pe care o are în acest moment, spuse Laureen, ridicînd din umeri.

Îneebunită, Carmen îl sună din nou pe mobil pe David și din nou îi răspunse căsuța poștală. Mărșăluia în sus și în jos pe trotuar, în fața intrării spitalului. O sună pe Irene, secretara lui David, și accesase căsuța ei poștală. De ce treburile importante trebuie să se întâmple în timpul prînzului? Sună pe fix, acasă la Lena, și aproape urlă un mesaj că nu putea veni astăzi la Valia. Cumva fără nici o speranță, mai sună o dată la David și închise cînd se deschise iar căsuța poștală.

– Carmen ?

Se întoarce și îl văzu pe Win. Bineînțeles că el era. Remarcă părul ei în neorînduială și ochii înlăcrimați.

– Ce-ai pățit?

– Mama stă să nască și eu nu-l pot găsi pe soțul ei, izbucni Carmen de-a dreptul. I s-a rupt apa, deși copilul nu trebuia să se nască decît peste o lună. Acum doctorii vor ca ea să nască în noaptea asta, ca să nu facă vreo infecție.

Lui Carmen îi venea greu să creadă că ea este aceea care vorbește despre lichidul amniotic al mamei ei cu un băiat de care era îndrăgostită. Dar îi era frică și voia să facă ceea ce trebui, și nici măcar nu știa ce trebuia să facă.

– I-am promis că-l găsesc pe David.

– Soțul ei?

– Da!

– Ai vreo idee unde este?

– Călătorește mult din cauza serviciului, explică ea dintr-o suflare.

Mergea în cercuri din ce în ce mai mici pînă ce a ajuns să se învîrtească în loc pe trotuar.

– Nu eram încă în alertă cînd a plecat David pentru că bebelușul nu trebuia să sosească acum. Trebuie să-l găsesc imediat!

Vocea i se urca necontrolat, cu accente de isterie.

– Bine, bine. Are mobil?

– Nici măcar nu răspunde la mobil. Ar putea fi în avion sau așa ceva. Sau poate a rămas fără baterie și nimeni nu i-a oferit un încărcător, adăugă ea nenorocită.

– Ai încercat să suni la birou?

Carmen aprecia cît de mult voia el să o ajute. Era bun...

– Secretara lui era la masa de prînz. Mă voi duce cu mașina pînă acolo. Ce altceva mai pot face?

– Pot veni și eu cu tine?

– Vrei să vii?

– Da.

Alerga acum spre mașină, el alerga cu pași mari în urma ei.

– Poți pleca de la serviciu?

– Sînt în pauza de prînz. Am terminat cu pediatria astăzi și bătrînii se pot descurca și fără mine, o după-amiază.

– Ești sigur?

O privi așa de serios, de parcă l-ar fi întrebat dacă vrea să plonjeze în fundul Oceanului Atlantic împreună cu ea.

– Sînt sigur. Sînt sigur că sînt sigur!

Carmen conducea. Erau ca Starsky și Hutch cînd luară curba și săriră din mașină. El o urmă la lift și apoi la recepție.

Carmen se gîdea.

– Știi adresa locului întîlnirii de la Trenton ?

– Da, spuse Irene și căută adresa, la care sună imediat. Vorbi cu mai multe persoane, apoi închise.

– A plecat deja.

– Oh! exclamă Carmen, rozîndu-și unghia de la degetul mare. Știi și adresa firmei de unde a închiriat mașina?

– Da.

Irene sună și acolo. Ascultă puțin, apoi acoperi cu palma telefonul și spuse:

– A închiriat o mașină și a plecat cam acum douăzeci și cinci de minute.

– La naiba! mormăi Carmen.

Începu să meargă în cerc. Își dădu seama că Win o urmărea cu atenție. Dar, era prea preocupată ca să analizeze toate felurile în care se abătea de la statutul de Carmen cea bună.

– Ai numărul de telefon al mamei lui David?

Irene tresări.

– Nu cred că-l am, zise ea și răsfoi agenda, apoi căută în versiunea computerizată a agendei. Nu, îmi pare rău.

– Adresa o ai? o întrebă Carmen, fără mare speranță.

Irene scutură din cap.

– Nu știu numele tatălui vitreg al lui David. Îl știi tu ?

Carmen trebuia să-l știe. Cu siguranță că îl mai auzise înainte. Dar, în eforturile ei de a nu asculta cele mai multe lucruri din cele pe care le spunea David, nu ascultase nici această potențial folositoare informație.

– Trebuie să lăsăm un mesaj la hotel în Philadelphia, pentru orice eventualitate, sugeră Win.

Irene fu de acord și o făcu de îndată. Încă nu ajunsese acolo, dar îl vor informa imediat ce va ajunge.

Creierul lui Carmen lucra cu repeziciune.

– Poți suna din nou la compania de închirieri mașini?

Irene sună fără să pună vreo întrebare. Carmen vorbi cu reprezentantul firmei câteva minute. Când închise telefonul se uită bucuroasă la Win și la Irene.

– În sfârșit, am ceva. Nu-l pot suna pe David în mașină, dar ne pot spune unde este mașina.

– Adevărat?

Win arăta impresionat.

– Da. Și cum spuneam, să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru sistemele de sateliți. Rîse de gluma ei...

Win îi zîmbi, uşurat că în sfîrşit aveau un fir.

– Cît de departe este Downingtown ?

Irene ridică din umeri.

– Cred că e la aproximativ o oră şi jumătate de mers.

Win şi Carmen se uitară unul la altul.

– Haide! spuse el.

– Aşa zici? întrebă Carmen, brusc iritată de cît de mult implicase un băiat nevinovat în problemele ei. Eşti sigur că vrei să mergi cu mine ?

Ochii lui spuneau că nu trebuie să mai întrebe.

– Sînt sigur că vreau să merg cu tine.

Bineînțeles că îl găsi în
ultimul loc în care îl
căută.

Dacă nu l-ar fi găsit, ar fi
continuat să îl caute.

Susannah Brown

Lena păși în biroul tatălui ei cu speranțe
Lașa de mici, încît ar fi fost plăcut surprinsă dacă el ar fi luat un ghemotoc de hîrtie de pe birou și l-ar fi aruncat spre ea. El bătea cu degetul într-un top de hîrtie de pe biroul lui. Asculta Paul Simon. Era unul dintre cele trei CD-uri pe care le ascultase el vreodată și pe Lena o uimise întotdeauna cît de lipsit de ureche muzicală și nepriceput era în aprecieri. Cîntecul era vioi și fără cusur, ceva despre un aparat de fotografiat care făcea poze colorate.

Cîntecul îi părea un fel de test notat cu A plus, o problemă de matematică care arată cît ai muncit la ea, un formular completat în întregime. Dar, a muzică nu semăna. Ei îi plăceau tonalitățile mai nonconformiste.

Tatăl o privi peste ochelari. Opri muzica.

– Te superi dacă te desenez?

Lena exersase cum să-i spună acele cuvinte de atâtea ori, încât ele își pierduseră de mult sensul original și începuseră să sune amuzant în gura ei.

Îi făcu semn să se așeze pe scaunul gol din fața biroului.

O aștepta. Mama Lenei îl prevenise și-l calmase, fără îndoială.

Hîrtia era deja fixată pe suportul pentru desen și cărbunele strîns bine în mîna ei umedă. Venise hotărîta să insiste dacă ar fi refuzat-o. Se așeză.

– Nu trebuie să faci nimic special.

Exersase să spună și aceste cuvinte.

El dădu din cap. Nu avea nevoie să fie rugat de două ori. Deja se întorsese la hîrțiile lui. Dar ea observă că își ținea fața mai drept acum, numai ochii se uitau în jos. Lentilele ochelarilor scli-peau, dar prin ele, ochii lui păreau închiși, din poziția în care era ea.

Îl privit timp îndelungat, înainte de a începe să-l deseneze. Se hotărî să o facă. Nu-i păsa dacă asta îl făcea să nu se simtă în largul lui.

Un timp, văzu ceea ce aștepta, de fapt. Văzu fața lui supărată, cu ochii închiși. Nu numai ai lui, dar și ai ei. Așa și-l imaginase și așa și arăta. Vedece ce simțea, iar ceea ce simțea era supărarea lui. Lena suferise mult din pricina acesteia. Atunci, de ce se mai afla acolo?

Știa ce simte. Dar de văzut, ce vedea?

A început să se întrebe. Când desenezi, îți dezamăgești întotdeauna sentimentele și așteptările cu ceea ce oferă lumina rece nervilor tăi optici.

Ca prima dată când încerci să pictezi în acuarelă și amesteci culorile. Crezi că ai nevoie de mult albastru și poate, verde, dar ajungi să îți dai seama că ai folosit foarte mult gri, maro și alb, ba chiar și culori pe care nu te așteptai să le folosești deloc, cum ar fi roșu și galben. Dacă încerci să pictezi același lucru din nou va fi altfel. Nu poți face două acuarele la fel.

Își aminti că stătuse odată cu mama ei, la un colț de stradă, în Georgetown, să vadă cum desena un artist. Mama ei o lăsase să se uite multă vreme și, după ce plecară, Lena își aminti că întrebase cum se făcea că pictorul folosisese atît de mult maro.

Cînd ești copil, înveți să privești lumea în forme geometrice și în culori de bază. Ca și cum adulții ar vrea să te învețe cît mai multe. („Lena deja știe culorile!“) Apoi, o viață întreagă, te chinuiești să uiți ce ai învățat. Asta era viața, după cît putea Lena să își dea seama. Să faci totul cît mai simplu în primii zece ani de viață, pentru ca să complici totul cît mai mult, în următorii șaptezeci de ani.

Și în acel moment, sentimentele ei pentru tatăl său îi puseseră acestuia o mască peste adevărata înfățișare. Crezuse că venise să îi deseneze furia și supărarea, să se confrunte cu ele. Dar văzuse că

alta era provocarea. Nu să le deseneze, ci să vadă dincolo de ele.

Se uită fix la el, fără să clipească, pînă cînd simți că i se usucă ochii și că i se împăienjenește vederea. Ar fi vrut să poată să îl întoarcă pe dos pe tatăl ei. Uneori, vezi lucruri mai adevărate, dacă eviți relația vizuală normală cu ele. Uneori ideile tale preconcepute sînt atît de puternice, încît reușesc să omoare adevărul, înainte de a apuca să îl vezi bine. Uneori, trebuie să lași adevărul să te ia prin surprindere.

Lena își întoarse privirea și închise ochii.

Îi deschise și privi iar spre fața tatălui ei, dar numai o secundă. Te poate lua prin surprindere sau, dacă ești curajos, îl poți surprinde chiar tu.

Din nou își întoarse privirea, apoi îl privi din nou, un pic mai îndelung. Acum, vedea mai mult. Prinsese ceva. Inspiră adînc, menținîndu-se cu grijă în această dimensiune vizuală. Locul acela în care vedea, dar încă nu simțea.

În sfîrșit, mîinile ei puseră cărbunele pe hîrtie. Îl lăsa să zboare. Nu voia să-l rețină cu rațiunea ei.

Fața tatălui ei nu mai era doar o hartă topografică. Gura era o serie de forme, nimic mai mult. Ochii lăsați în jos erau umbriți de lumini și umbre.

Rămase acolo timp îndelungat. Avea grijă să nu clipească prea tare, prea des, de teamă ca acest nou mod de a-l vedea să nu dispară.

Nu-i mai era deloc frică de el. Partea speriată a ei aștepta afară, lângă gura peșterii. Dar intrase cu restul înăuntru.

Descifră ceva în forma gurii tatălui ei. Un tic ușor. Un alt tic și apoi o curbură.

Ei nu-i mai era frică deloc, dar lui?

Desenatul îi lăsa sentimentele afară, dându-le un picior brutal. Desenatul mai profund le invită înapoi, făcînd pace cu ele, exact la momentul potrivit, după ce ești sigur că ochii tăi chiar își fac datoria. Luptă și pregătire.

Și, astfel, sentimentele îi reveneau, dar erau diferite, de data aceasta. Erau conduse mai degrabă de ochii ei, decît invers. Experimental, le lăsă să vină. Un desen bun era o înregistrare a sentimentelor tale despre o anume experiență vizuală. Trebuia să le lase să se întoarcă.

Văzu teama tatălui ei și așa de mult o surprinse lucrul acela, că abia dacă o putea contempla. De ce-i era lui frică?

Dacă încerca, își putea imagina. Îi era frică de nesupunerea ei. Îi era frică de independența ei. Îi era frică de faptul că se maturizase și de faptul că nu va deveni fata de care el să fie mîndru – sau acel fel de fată, de care Bapi ar fi fost mîndru. Îi era frică să fie bătrîn și fără putere. Îi era teamă că ea îi vedea vulnerabilitatea. Dar, bănuia ea, el voia ca ea să vadă toate acestea.

Își simți degetele înmuindu-se în jurul cărbunelui. Liniile deveniră largi, dezordonate. Era

tristă și emoționată de lucrurile pe care le văzuse pe fața lui. Nu voia să-l facă să-i fie dificil să o iubească. Dar, în același timp, nu putea nega că ea era cea care putea ușura situația.

Degetele îi zburau. Mușchii gâtului tatălui tremurau ușor, din cauza încordării de a sta liniștit, de dragul ei. Se străduia. Se străduia cu adevărat.

Aceasta o împresionă grozav.

După aproape două ore îl eliberă.

– Îți mulțumesc, spuse ea cu sinceritate.

El pretinse că nu fusese cine știe ce.

Ținu desenul cu partea desenată în afară, în timp ce ieșea, astfel încât el să se poată uita la rezultat, dacă voia. Nu a vrut.

Dar mai târziu, în seara aceea, când ea se îndrepta spre pat, trecînd în vîrfurile picioarelor prin bucătărie, lăsă desenul rezemat de un scaun. El stătea singur în camera cufundată în tăcere și chiar dacă îi văzu numai spatele, știa că se va uita la desen.

Win se oferă să ia volanul pentru ca ea să se poată ocupa de telefon. După o jumătate de oră de mers se opri să ia benzină. El cumpără niște biscuiți și porumb prăjit. Carmen nu mai mîncase porumb prăjit pînă atunci și constată că-i plăcea. De abia se auzeau unul cu altul din cauza zgomotului mașinii, așa că se treziră strigînd unul la celălalt, ceea ce li se păru extraordinar de amuzant de îndată ce își dădură seama. Rîsul făcu

ochii lui Carmen să lăcrimeze din nou și gustul sărat îi făcu buzele să ardă.

Era obosită și zdrobită, și îngrijorată, dar și fericită că mergeau cu mașina spre David și amîndoi făceau tot ce puteau să rezolve situația.

După socotelile ei aveau la dispoziție patru ore ca să-l găsească pe David și să-l ducă înapoi mamei ei. Acum era la numai o oră distanță. Putea să funcționeze calculul ei. Trebuia să funcționeze. Era încrezătoare că Tibby era o companie bună pentru mama ei, între timp, și că David și Carmen vor ajunge la vreme pentru momentul inițial, cînd începea de fapt, adevărata dramă.

Win era un șofer bun. Avea încredere în el și era atent la șofat, conducînd totuși fără efort. Din nu știu ce motiv, vederea mîinilor lui pe volan o impresionă prin forța lor masculină și chiar sexy.

Mai mult decît atît, avea un profil excelent. Nu exact ca Ryan Hennessey – nasul lui Win era un pic borcănat și buza de sus un pic în afară. Dar, lui îi stătea bine. Era amuzant cum poți să analizezi pe cineva, în timp ce acesta conduce. El se concentra la drum și ea îl putea privi în liniște.

Abia dacă se cunoșteau unul pe altul și deja rezolvau o problemă împreună. Era opusul celor mai multe dintre relațiile ei amoroase, care erau toate formă lipsită de conținut. Carmen era groaznică în felul în care își nota subiectele pe care voia să le discute cu băieții cu

care se întâlnea. Niciodată nu-și căutase subiecte anume pentru Win.

– Ești apropiată de mama ta, nu? spuse el, dus pe gânduri.

– Da.

Era un răspuns al lui Carmen cea bună, nu a lui Carmen cea adevărată.

– Dar tu ce faci?

– Mă împac cu amîndoi părinții. Eu sînt singur la părinți, așa că lucrurile se încing uneori.

– Și la mine la fel. Cel puțin pînă acum, cred...

– Destul de ciudat, să ai o soră la vîrsta de...

– Șaptesprezece.

– Șaptesprezece... repetă el.

– Aproape optsprezece. Dar tu?

Erau întrebări pe care ar fi trebuit să le lămurească în urmă cu două luni, dar nu se știe cum, nu o făcuseră.

– Nouăsprezece.

– Ei, e ciudat. Mai ciudat decît pot spune.

– Și eu am avut un frate pentru scurt timp. Încercă el s-o spună la modul degajat și de dragul conversației, dar nu îi ieși așa.

– Ce vrei să spui?

Carmen voia să știe, dar nu voia să întrebe nimic.

– Dacă vrei să-mi spui...

– Am avut un frățior. S-a născut cînd aveam cinci ani și a murit înainte ca eu să împlinesc șase ani.

– Oh!

Lacrimile lui Carmen era așa de la suprafață în zilele acelea, că pînă și tragedia unei persoane pe care nu o cunoștea, petrecută cu paisprezece ani în urmă, le invită să curgă.

– Îmi pare așa de rău!

– S-a petrecut demult. Dar este încă parte din viața mea, știi.

Nu știa, dar încerca să înțeleagă. Dădu din cap.

– Încă mă mai gîndesc la el, uneori. Îl și visez. Încerc să-mi amintesc cum arăta. Este greu să-mi amintesc, totuși, fie din cauza timpului scurs, fie din cauza sentimentelor puternice. Cu cît ai sentimente mai puternice pentru cineva, cu atît îți este mai greu să ți-l imaginezi cînd ești departe de el, așa cred.

Lacrimile lui Carmen curgeau de-a binelea acum și ea încerca să le ascundă de Win. Ar fi interpretat lacrimile ca aparținînd lui Carmen cea bună. Ar fi crezut că plînge fără egoism, pentru suferința lui și a familiei lui. Aceasta în timp ce Carmen cea rea plîngea pentru că Win își petrecuse viața simțind lipsa unui frate care dispăruse de pe lume și ea își petrecuse vara urînd un copil care nu se născuse încă.

Tibby învață ceva despre viitorul ei. Învață că viitorul ei nu va include și copii în el. Cu excepția situației în care ar adopta cîțiva.

Cristina era în iad și Tibby cu greu se putea uita la ea. La fiecare contracție – și acum păreau a veni în fiecare moment – Cristina părea că își pierde controlul. Când își reveni era mai puțin coerentă, se putea concentra mai greu, era mai puțin de recunoscut.

Tibby se uită la ce înregistra aparatul. O linie urma bătaile inimii copilului și cealaltă urmărea ritmul uterului Cristinei. Îi amintea lui Tibby de un seismograf.

Cristina ajunsese de la un 5 pe scala Richter la aproximativ douăzeci. Dacă pîntecele Cristinei ar fi fost California, atunci California ar fi fost sub ocean, la acea oră.

Tibby încercă să o sune din nou pe mama ei, dar nu răspundea nimeni la telefon. Alice știa cîte ceva despre acele lucruri. Ar fi știut să dea o mîină de ajutor. Forma numărul de mobil al lui Carmen, cînd apăru o asistentă în fața ei.

– Trebuie să lași telefonul. Face interferențe cu echipamentul. Du-te în altă parte și sună!

Tibby analizează această posibilitate cu un oarecare regret.

– Nu-i poți da niște doctorii sau ceva? o întrebă pe Lauren.

Îi era frică de așa multă durere. Nu știa cum să abordeze problema aceea.

Lauren se apropie și își puse mîinile pe umerii Cristinei.

– Te simți bine, scumpo?

Cristina încercă să-și concentreze privirea. Nu arăta ca și cum întrebarea ar fi avut vreun sens pentru ea. Răspunsul era atât de evident NU, încât întrebarea i se părea fără rost.

– În fișa de naștere e scris „naștere naturală”. Aceasta înseamnă, în general, fără medicamente, îi explică Lauren. De asta lucrează cu mine, și nu cu un obstetrician. Moașele nu prescriu medicamente periculoase.

Nu era un semn bun că vorbeau despre Cristina, în loc să vorbească mai bine cu ea.

– Un O.B. este un doctor? întrebă Tibby, gîndindu-se dacă nu ar fi fost bun un doctor în acel moment.

Dacă ar fi fost în locul Cristinei, ea ar fi cerut medicamente. Ar fi vrut cele mai grozave medicamente care existau. Ar fi vrut să o calmeze așa de bine, încît să nu se mai trezească vreo cîteva săptămîni.

– Se pare că trebuie să faci aceste opțiuni cînd naști. Apoi, cel puțin știi cum este, își exprimă Tibby o părere, dar Lauren nu o mai asculta.

Lauren studia acum monitorul cu un oarecare grad de interes.

– Cristina, lasă-mă să te consult din nou, scumpo. Contracțiile astea vin repede și cu furie.

Cristina scutură din cap.

– Nu, nu vreau!

Își ținea picioarele strânse unul lângă altul.

– Vom aștepta pînă trece contracția asta.

Laureen o bătu pe Cristina pe umeri într-un fel care trebuia s-o liniștească, dar Cristina nu era liniștită de fel, se crispa de durere. O împinse pe Laureen.

– Nu pot. Nu sînt gata.

Vocea Cristinei izbucni în suspine.

Laureen îi aruncă o privire lui Tibby care părea să spună că era cu siguranță cea mai nepricepută parteneră de naștere, pe care o văzuse. Tibby se simțea cu adevărat prost. Nu din cauza lui Laureen – nu-i păsa de ce crede Laureen – ci din cauza Cristinei. Cristina era singură. Nu-l avea lângă ea pe soțul ei sau pe sora ei, sau pe fiica ei, sau pe mama ei. O avea pe Tibby.

Instinctul lui Tibby era să se urce în pat cu Cristina, dar mușchii se luptau cu ea. Își aminteau de Bailey sau, mai recent, de Katherine. Tibby nu făcea asociații fericite cu paturile de spital. Dar cine face?

Cristina era într-o perioadă de calm. Plîngea liniștit. Tibby simțea o durere ascuțită în piept, care i se urca spre gît.

– Trebuie să te controlez, Cristina, trebuie să văd cum stai, spuse Laureen.

„Stă bine! îi veni lui Tibby să strige. Las-o în pace!“

– Nu sînt gata, spuse Cristina, cu ochii în lacrimi.

Laureen încercă să o facă să se întindă, dar Cristina o respinse.

Tibby nu mai putu suporta. Se urcă în pat lîngă Cristina. Îi apucă mîinile și i le strînse cu putere. Asta păru să-i distragă atenția.

Laureen încă mai trăgea de picioarele Cristinei.

– A spus că nu e pregătită! răcni Tibby.

Laureen păru descumpănită, văzînd-o pe Tibby cum strigase la ea. Apoi, spre uimirea lui Tibby, Laureen își puse fața pe o latură a capului lui Tibby. O sărută pe tîmplă.

Ca și cum ziua aceea nu mai contenea cu surprizele.

– Bravo, fetițo! șopti Laureen. Luptă-te pentru ea, are nevoie de tine!

Tibby o trase de mîini pe Cristina. O privi adînc în ochi.

– Cristina, sînt aici. Uită-te la mine, bine? Ține-mă de mîini. Strînge-le cît de tare vrei.

Așa îi spunea Alice lui Tibby cînd trebuia să facă injecție.

Cristina își revenea după o contracție. Arăta pierdută, dar, încet, se concentră pe Tibby.

Tibby îngenunche lîngă ea.

– Sînt aici. Ești bine. Arată-mi cît de mult te doare!

Durerea urca din nou pe fața Cristinei. O strângea de mâini pe Tibby așa de tare, încât Tibby observă că degetele și se albiseră. Încerca din răputeri să nu și le retragă. Presiunea crescuse și tot crescuse, pînă cînd Tibby era pe jumătate convinsă că își va vedea degetele căzîndu-i pe saltea.

– E bine! O simt! Este așa de bine! strigă Tibby.

Ochii Cristinei nu se dezlipeau de ai ei acum. Tibby simțea, într-o oarecare măsură, că așa și trebuia, în acel moment.

– Trebuie s-o controlez. Cred că se întîmplă, îi șopti Lauren lui Tibby. Ajută-mă!

Tibby nu știa ce voia să spună cu „se întîmplă“. Nu voia să știe ce însemna „se întîmplă“. Stătea călare pe picioarele Cristinei, deci practic stătea pe ea, deși nu se lăsa cu toată greutatea.

– Cristina, Lauren trebuie să-și facă treaba. Stai lipită de mine, bine! Stai cu ochii lipiți de mine! Mă urmărești?

Cristina dădu din cap aprobator.

– Strînge-mă de mâini. O poți face?

Cristina o lăsă pe Lauren s-o examineze, deși se simțea extraordinar de prost. Mîinile lui Tibby erau marmorate cu alb și purpuriu.

– Doamne Dumnezeule, spuse Lauren fără suflare. Se întîmplă așa de repede! Cristina, ai dilatare zece centimetri și ești gata să naști!

Tibby o privi lung pe Lauren, consternată. Oare nu asta făcea Lauren în fiecare zi? De ce

era surprinsă? Spusese că va dura ore întregi. Măcar cîteva. Oricum, nu una. Avea Lauren vreo idee despre ce făcea acolo?

Tibby nici măcar nu știa ceva despre Carmen. Nu voia să o sperie. Ea crezuse că avea să dureze cîteva ore. Crezuse că prietena ei avea destul timp să se întoarcă. Și acum ce se întîmpla? Ce trebuiau ele să facă acum?

Cristina începu din nou să plîngă. Era o mulțime de sînge pe pat, sub picioarele Cristinei.

Tibby nu voia să lase să se vadă teama care o cuprindea cu repeziciune. Dacă intra în panică, ce s-ar fi întîmplat cu Cristina? Avea nevoie să se concentreze una asupra alteia din nou.

Cristina avea un nou fel de dureri, scotea alt fel de gemete. Tibby încercă să nu se alarmeze. Nu era de nici un ajutor.

– Trebuie să împingi, scumpo. Înseamnă că simți nevoia să împingi. Ești aproape gata!

– Nu! zise Cristina, brusc lividă. Nu sînt gata! Nu pot face asta! David nu este aici! Unde este? Unde este Carmen? Copilul ăsta nu trebuia să vină decît peste patru săptămîni. În supărarea ei, Cristina își schimbase poziția. Lăsase mîinile lui Tibby, se rostogolise pe o parte și se încovoiasă în jurul pîntecelui.

Tibby își putea da seama după trupul ei contorsionat că Cristina se opunea cu toată puterea nevoii de a împinge.

– Trebuie să împingă! Simt asta! Nu te opune, Cristina! Este timpul să naști acest copil. Trebuie să-l lași să iasă, spuse Laureen care încerca în zadar să atragă atenția Cristinei.

Tibby încercă să o tragă din nou spre ea, dar Cristina nu se urnea.

– Tina, vrei să te uiți la mine? Mă vezi? Poți să faci asta! Știu că poți!

Cristina nu se uita.

– Nu pot.

Ne-am născut crezînd.
Omul poartă în el
credința, așa cum mărul
poartă mere.
Ralph Waldo Emerson

Cam la douăzeci de minute la sud de Downingtown, Carmen își dădu seama că mai exista un subiect potrivit pe care ea și Win nu îl abordaseră.

– Pleci undeva la școală, anul viitor? o întrebă el, fără să o privească.

– Umm... făcu ea își umezi buzele. Da.

Era evident momentul să spună și unde pleacă. Brusc, își dădu seama cît de mult dorea să-i spună. Că mergea la Williams. Voia ca Win să creadă despre ea că este inteligentă.

Bătu cu piciorul desculț în podea. Dar nu va merge la Williams. Va merge la Maryland și nu voia să-l mai mintă deloc. Îl plăcea prea mult ca să mai continue să facă așa.

– Merg la Maryland, spuse ea. Își înăbuși pornirea de a vorbi despre notele ei aproape perfecte și onorurile academice. Se rezumă la

adevăr. Dacă lui nu-i plăcea adevărul, ei... era bine să știe că aceea era situația.

– Oh.

Oare să fi fost dezamăgit?

– Dar tu?

Era ciudat că ea nu știa. Carmen era o studentă grozavă. Îi păsa de astfel de lucruri. Pe cei mai mulți băieți îi evalua aproape ca pe niște tîrîie-brîu și dacă mergeau la colegiu sau nu, acel lucru adăuga sau scădea din evaluarea lor. Win era diferit. Se părea că trebuia să-l cunoscă pe dinăuntru.

– Merg la Tufts. În Boston.

Schiță un zîmbet și își întoarse capul spre ea.

– Speram că vei merge și tu pe undeva prin preajmă.

„Așa era! simți că-i vine să țipe la el. Puteam să o fac! Aproape că o făcusem!“

Dar, rămase tăcută, ceea ce era bine, într-un fel, pentru că telefonul începu să sune. Îl auzi și răspunse imediat.

Era Tibby, care încerca să fie calmă.

– Oh, Doamne! Oh, nu! Spune-mi că glumești! striga Carmen în telefon.

Tibby nu glumea.

– Venim cît putem de repede, spuse Carmen, neputincioasă.

– Ce s-a întîmplat?

– Are dureri mari, de naștere, spuse scăpîndu-i un mic suspin. Nașterea merge repede. Întreabă de mine și de David.

– Doamne, murmură Win și își luă piciorul de pe accelerație. Ce facem acum? Ne continuăm drumul sau ne întoarcem?

– Întoarce, spuse ea.

Imediat ce el semnaliză, ea se gândi mai bine.

– Nu, continuăm drumul. Este și copilul lui David, totuși. Trebuie să-i spunem. Va fi zdrobit dacă nici măcar nu va ști.

Win părea că este de acord cu această soluție. Se întoarse pe banda stîngă a autostrăzii și apăsă pedala de accelerație. Rula cu o sută treizeci de kilometri pe oră și Carmen nu protesta.

Veștile o șocaseră și-i trimiseseră mintea înapoi la Beshesda pentru a fi cu mama ei. Carmen știa că Cristinei îi era frică. Probabil că avea dureri mari.

– Eram partenera ei la cursul Lamaze, murmură ea.

Era apropiată de mama ei. Mai presus de orice, asta era. Nu era numai răspunsul cel bun, dar era adevărat. Cum altfel poți arăta cît de puternic simțea ea disperarea mamei ei?

Cîndva, aceasta îi spusese că atunci cînd simți durerea și bucuria altcuiva așa de tare de parcă ar fi ale tale, atunci trebuie să știi că o iubești cu adevărat pe acea persoană. În acel moment, Carmen știa că partea cu durerea era clară. În ce privește bucuria... ei, mai era de lucru în acea privință.

Win ieși iscusit din autostradă, spre Downingtown. Carmen își concentrează energia spre hartă. Era o bună cititoare de hărți. Aveau de traversat străzi și de scanat mașini și numere de înmatriculare. Doamne păzește ca nu cumva David să fi parcat mașina în vreo parcare subterană.

Coordonatele îi duseră într-o zonă cu case. Carmen strigă de bucurie când văzu Mercury-ul galben. Strigă și când văzu literele și numărul de înmatriculare. Win râdea și chiuia, la rîndul lui. Năvăliră amîndoi ca o furtună pe ușa clădirii construite recent. Carmen încerca să se stăpînească să nu sune mai mult de două ori la ușă.

Apăru în ușă o femeie. Carmen îl văzu pe David în spatele acesteia și imediat începu să-i facă semne cu mîna și să strige. Totul a fost o nebunie, după aceea. Carmen nu-și mai amintea cine ce spusese, dar, după cinci minute, Carmen, Win și David o luaseră în viteză către sud, spre Bethesda, Maryland.

– Am uitat de mașina închiriată! mormăi David de pe locul din spate, încă verde-albastru la față.

– Nu-i nimic. O poate duce altcineva înapoi în locul tău! îl liniști Carmen. Se uită de la Win, așezat la volan, la David.

– Apropo, David Breckman, el este Win....

Să fie posibil să nu-i știe numele de familie? Trecuseră împreună prin valuri de emoții, el trăise totul împreună cu ea, de la povestea cu

ligamentele Valiei la casca de hochei a lui Katherine, la neașteptatul travaliu al mamei și nu știa nici măcar acel lucru despre el?

– Oh, care-ți este numele de familie?

– Sawyer.

– Win Sawyer.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Win, spuse David ca un robot.

Încerca să sune la spital de pe mobilul lui Carmen. Bateria se descărcase aproape de tot.

– Dar numele tău de familie care este? o întreabă Win. Erau în lumea lor.

– Lowell.

– Ce mai faci, Carmen Lowell?

Ea îi zîmbi cu grație.

– Întreabă-mă mai târziu.

Pe la Baltimore, zburau cu o sută patruzeci și cinci de kilometri pe oră. Carmen se enervă când o sirenă începu să sune în spatele lor. Win gemu.

– Oh, ce glumă! izbucni Carmen.

Win ridică din umeri. Carmen deschise portiera.

– Carmen, nu!

Amîndoi, și Win, și David, țipau la ea.

– Doar nu vrei să sari din mașină!

Deodată, un polițist țipă la ea prin megafon. Asta o enervă și mai tare. Trînti portiera și își încrucișă mîinile la piept.

– Mama este în spital, pe punctul să nască, fără soțul ei, și tu, practic, ne oprești din drum, explodă ea.

După o discuție calmă cu polițistul, Carmen se urcă din nou în mașină.

Will arăta un pic cam șocat. El și David arătau amândoi înfrinți, de parcă așteptau amenzi de sute de dolari, ba chiar să fie trimiși la închisoare.

– A spus că-i pare rău, le spuse Carmen, în loc de toate acestea. Dă-i drumul!

– Ce? strigară amândoi.

– Win, pornește! S-a oferit chiar să ne escorteze, dar am refuzat, continuă Carmen, odată ce atinseră iar viteza inițială. I-am spus nu, dar l-am rugat să-i anunțe pe colegii lui din trafic să ne lase în pace.

Win încercă să-și rețină un zîmbet.

Carmen nu-și putea da seama dacă era sau nu Carmen cea bună. Nu mai putea urmări mersul lucrurilor. David clătină din cap.

– Win, fata asta este o forță a naturii!

Win aruncă o privire piezișă spre Carmen.

– Așa am și eu impresia.

– Avem nevoie de ajutor aici, ziseră Lauren și Minerva, moașele împingînd-o la o parte pe Tibby. Nu mă pot descurca, adăugă Lauren.

De parcă Tibby n-ar fi văzut.

„Nu sînteți profesionistele? simțea Tibby că-i vine să țipe spre ele. Nu trebuia să știți despre ce e vorba aici? Eu am șaptesprezece ani! Și nici n-ar trebui să mă aflu aici!“

Minerva tuși. Era o filipineză îndesată.

– Asta nu e o problemă medicală. Este o problemă emoțională. Înțelegi ce spun ?

– Adică Cristina se comportă anormal pentru că soțul ei nu este aici? întrebă Tibby cu nerăbdare. Era obosită. Îi era frică.

– Da, răspunse Laureen. Și nu vrea să-l lase pe copil să vină pe lume. Trebuie să-l elibereze, trebuie să depășească momentul. Trebuie să o ajutăm ca să fie în siguranță.

Tibby știa puțin despre depășirea momentului. Se întoarse și se îndreptă spre Cristina. Se simțea ca un soldat care se întoarce pe câmpul de bătaie. Făcuse deja un lucru de bun-simț și își pusese o pereche de pantaloni de spital peste Pantalonii Călători, cu care era îmbrăcată încă de noaptea trecută. Se ruga ca ei să-i aducă Cristinei ceva din magia lor, prin asociere, dar nu era destul de nebună să lase Pantalonii care nu se spălau în asemenea situație. Cristina se lupta din răsuputeri. Și, într-o clipă, îi reaminti lui Tibby, cu putere, de fiica ei. Ca și Carmen, Cristina era o luptătoare, bine, dar tot ca fiica ei lupta pînă la distrugerea totală. Tibby se urcă în pat. O luă pe Cristina de după umeri. În sinea ei, îi făcu o promisiune Cristinei. „Dacă depășești momentul, și eu o voi face. O vom face împreună.“

Și Tibby putea fi o luptătoare, la rîndul ei. Cel puțin, putea încerca. O așeză pe Cristina sprijinită pe perne. Luă fața Cristinei între palmele ei.

– Tina. Știu că e greu. Nu vrei să naști. Știu ce simți. Vreau să spun... să naști. Evident, eu nu am avut un copil, dar...

Ei, o lua razna... Spre uimirea ei, văzu o undă de veselie în ochii Cristinei. Uite-o și nu e. Dacă Cristina ar fi putut măcar să se gândească să râdă de Tibby, atunci lucrurile ar fi stat mai bine.

– David și Carmen sosesc în curînd, continuă Tibby. Și îmi doresc așa de mult să vadă acest copil! Și copilul vrea să iasă, deci trebuie să o faci.

Tibby își imagina că vorbește de dragul de a vorbi. Dar Cristina o asculta acum. Trupul îi tremura din cap pînă-n picioare, dar asculta.

Laureen și Minerva își puseră mănușile de latex. Se așezaseră la picioarele patului pentru efortul principal. Cristina le lăsă să o întoarcă pe spate. Avea genunchii flexați. Era pregătită.

– Dă-i drumul! Poți să o faci! Știu că poți! Ești mama lui Carmen, așa-i? Poți face orice! Așa-i?

– Spune-i să împingă! murmură Laureen. Trebuie să împingă, altfel avem necazuri.

– Tina, împinge!

Tibby strigase atît de tare, că își simțise ochii zornăindu-i în orbite.

– Poți să o faci! Scoate copilul acesta afară, auzi?

Lui Tibby nici măcar nu-i mai păsa ce spune, important era că Cristina asculta.

Cristina se agăța acum de Tibby, ținînd-o strîns de gît, căutînd putere. Asta o făcea pe Tibby să se simtă puternică.

– Știi ce mult te iubim! Știi ce fericit va fi David cînd va vedea copilul! Imaginează-ți doar ce față va face Carmen!

Tibby era la fel de isterică precum Cristina, dar acum Cristina împingea și amîndouă – Lureen și Minerva – erau aproape în delir de încîntare și răsufiau ușurate.

– Tibby, dar împing, scînci Cristina.

– Da! Ești nemaipomenită! Ești o stea! Ești o eroină! Ești o bombă!

Tibby striga. Parcă ieșise afară din ea. Undeva, acolo, era conștiința ei și aici, chiar aici, era ea.

– Tibby! strigă Cristina. Își recăpătase oarecum controlul acum.

Tibby continua să strige cele mai tîmpite, cele mai prostesti lucruri. Nici măcar nu se mai auzea ce spune.

Contractiile veneau și cu fiecare contracție copilul era împins afară.

Minerva și Laureen își strigau cuvintele de încurajare, dar lumea se redusese numai la două dintre ele – Tibby și Cristina, o pereche amuzantă în orice altă zi a anului.

Cristina își ținea ochii fixați în ochii lui Tibby, în chiar pupilele lui Tibby, și Tibby nici

nu clipea. Atîta timp cît o putea ține pe Cristina concentrată asupra ei, nu conta.

– Văd capul copilului! Îl simt! strigă Lauren.

– Oh, Doamne! Ai auzit ? tună Tibby. Simte capul copilului!

Cristina le răspunse cu un zîmbet dumnezeiesc.

– Copilul e aici. Chiar aici!

Tibby nu-și mai încăpea în piele, de bucurie. Avea umerii Cristinei în mîini, apoi îi cuprinse fața cu mîinile.

– Ai făcut-o! Știi asta?

– Am făcut-o! strigă Cristina. Revenea la viață.

– Simt! Simt părul copilului, spuse Lauren.

– Tina, copilul tău are păr! țipă Tibby. Îți vine să crezi asta?

Cristina arăta de parcă îi plăcea ideea unui copil cu păr pe cap.

– Și Carmen avea păr cînd s-a născut, spuse ea slab.

– Ei. Ce noroc! Îmi place părul. Părul e grozav!

Tibby era buimacă acum. Desprindea de pe gîtul ei șuvițe lungi, transpirate, din părul Cristinei.

– Împinge încă o dată și capul este afară, o sfătui Lauren. Și o lăsă pe Tibby să transpună sfatul în cuvintele ei haotice.

– Tina, încă o dată, cu putere! Puternic! Împinge cu putere! Putere! Putere! Nu vrei să-ți vezi copilul?

Cristina făcu un ultim efort. Țipă ca de moarte. Fața i se făcu vineție de efort.

— Și... este... un... copil! strigă Laureen, văzînd doar partea de sus a bebelușului.

Încă un efort gigantic și restul copilului ieși la lumină. Lui Tibby îi era frică să se uite pentru că totul era plin de sînge. Dar Laureen ridică în sus micul trup roșu, încordat și slăbuț.

Tibby abia mai respira. Copilul dădea din mîini și a scoase un țipăt. Era o persoană foarte micuță, dar o persoană reală, care avea mîini din care dădea de zor și un țipăt de te asurzea.

Laureen îmbrățișa copilul și plîngea.

Tibby privea uluită și plîngea și ea.

Tăiară cordonul ombilical, cîntăriră copilul și mai făcură alte zeci de lucruri medicale. Copilul, acum mai mult roz, decît purpuriu, ajunse iar în brațele Cristinei.

Cristina își ținea copilul la piept și Tibby știu că se terminase. Mica lume a Cristinei consta din două persoane, dar a doua persoană nu mai era Tibby acum. Era cum trebuia să fie, tristă și fericită în același timp.

Încet, Tibby se dădu jos din pat. Voia să plece în liniște, să o lase pe Cristina să aibă o bucurie netulburată de nimeni.

Dar înainte o sărută pe creștet pe Cristina.

— Prostuță năvălaşă ce ești! șopti ea.

Nu erau chiar cuvinte potrivite, dar exprimau adevăratele ei sentimente.

Lîngă uşă, se izbi de Laureen care se învîrtea pe acolo. Laureen se opri.

– Tibby, ai un stil de a încuraja neortodox, dar foarte eficient. Eşti disponibilă şi pentru alte persoane în travaliu?

Laureen pe jumătate rîdea, dar Tibby putea vedea că pe jumătate plîngea. Avea lacrimi pe obraz.

– Nici vorbă!

Tibby se opri. Trebuia să ştie ceva. Era important, de parcă viitorul ei atîrna de răspunsul primit.

– Hei, Laureen.

– Da.

– Nu te-ai obişnuit ? Adică nu ai făcut asta de sute de ori ?

Laureen îşi dădu părul pe după urechi. Linia purpurie de sub ochi se întinsese. Faţa îi strălucea de sudoare.

– Ba da.

Îşi privi mîinile.

– Dar este un miracol. Este diferit de fiecare dată!

A iubi o altă persoană
înseamnă a vedea chipul
lui Dumnezeu.

Victor Hugo

Toți trei, Carmen, David și Win năvăliră în sala de nașteri cu o asemenea viteză și forță, că ai fi crezut că fiecare dintre ei avea propriul copil care aștepta să se nască.

Tibby fu prima față familiară pe care o văzură. Purta salopetă de spital cu multe pete care arătau înspăimântător pe ea și stătea în hol cu o expresie de încântare pe față. De cum o zări pe Carmen, izbucni în lacrimi.

– Aveți un bebeluș!

– Da?

– Oh, Doamne!

David se agita, încercînd să o găsească pe Cristina.

– Aici!

– Tibby îl apucă de cămașă și îl trase într-un salon.

Era o cameră de spital, desigur, și era mobilată cu un pat. Patul era dotat cu o femeie împurpurată, cu un halat roz pal și ea, la rîndul ei, era

dotată cu o bocceluță învelită într-o păturică pufoasă, dotată cu o căciuliță tricotată de mărimea unei șosete.

Carmen era înconjurată de strigăte, vaiete și exclamații de surpriză și bucurie, așa de multe și așa de gălăgioase, încât nu-și putea da seama de la cine veneau – nici măcar dacă ieșeau din propria gură. Îl lăsă pe David să o împingă spre pat, dar i-o luă înainte cu o secundă. Cu brațele larg deschise, se lipi de mama ei și de acel copil și chiar de David. Cristina râdea și suspina, și Carmen își simțea respirația agitată, la unison cu ceilalți.

– Avem un copil! exclamă David și se îndepărtă câțiva centimetri, încercând să pună stăpânire pe situație. Așa-i?

Cristina era acum femeia calmă și înțeleaptă. Râdea de fața lui chinuită.

– Da, copilul ăsta este al nostru.

Lacrimile curgeau pe fața lui David. Trebuia să fie sigur în legătură cu Cristina, înainte de a se obișnui cu ideea că avea propriul copil, pe lângă Carmen.

– Cristina, îmi pare așa de rău... Nu știu cum s-a întâmplat să...

Cristina și-a lipit mîna de fața lui.

– Nu mai spune nimic altceva. Am avut-o pe Tibby. Avem un copil frumos și sănătos. Și tu, *nena*. În acest moment am tot ce mi-am dorit pe acest pămînt.

Tremurînd de emoție, amîndoi, Carmen și David, își îndreptară privirile spre mica făptură.

– Vreți să știți ce este?

Carmen era așa de copleșită, încît uitase ce era mai important. Cîndva, asta o interesase foarte mult.

– Este băiat, spuse Cristina cu bucurie.

– Oh! lăsa Carmen să-i scape încă un suspin, dar îl direcționează în altă parte față de urechile mamei ei. Avem un băiat...

David mai plînsese puțin.

Carmen privi peste umăr spre ușă. Voia să împartă cu Tibby și cu Win bucuria ei enormă, dar amîndoi dispăruseră.

Carmen își dădu seama că trebuia să-i găsească. De asemenea trebuia le să le ofere un moment numai al lor lui David, Cristinei și copilului lor.

Se dădu puțin înapoi, văzîndu-i pe cei trei în triumghi. Fața mamei ei radia o asemenea ușurare și bucurie, încît Carmen își simți propria față căpătînd aceeași formă, fără ca măcar să-și fi dat seama. Conexiunea era așa de puternică, încît simțea că parcă fața mamei era fața ei, inima mamei bătea cu inima ei, sentimentele lor erau aceleași.

Și își aminti despre capacitatea de a te bucura de bucuria altuia și de faptul că acesta știe că îl iubești.

Bună și mărește Carmen,

Aceasta este o zi a miracolelor. Pune-ți pantalonii, oferă-ți ceva pentru tine însăși.

Cu toată dragostea,

Tibby

Cînd găsi Pantalonii Călători împăturiți frumos cu un bilețel pus pe ei chiar lîngă ușa salonului mamei ei, Carmen alergă la baie și îi puse pe ea. Apoi luă liftul pînă la geriatrie. Win stărea lîngă automatul cu băuturi. Se căuta în buzunare pentru ceva mărunțiș. Se întîmpla că nici unul din ei nu mîncase nimic decît floricele de porumb pînă atunci.

Primul ei impuls a fost să-l îmbrățișeze și nu își oferi nici un răgaz să se gîndească de două ori. Își aruncă numai brațele în jurul lui.

– Îți mulțumesc foarte mult, Win! exclamă în gura mare. Îți mulțumesc pentru tot.

– Îmi pare rău că nu am ajuns la timp, spuse Win cu gura în părul ei și cu mîinile în jurul ei, de asemenea.

– Cred că e în regulă. Cred că totul este bine acum.

– Hei, nu am vrut să dispar, am vrut numai să nu stau în calea familiei tale reunite, îi explică el.

– Știu, dar simțeam nevoia să te văd.

Se dădu puțin înapoi ca să-i facă lui loc. El nu părea să aibă nevoie. Își infundă din nou fața în părul ei, strîngînd-o la piept.

– Și eu simțeam nevoia să te văd, murmură el.

O strînse mai tare în brațe. Ea își lăasă trupul să se relaxeze, simțindu-i ritmul respirației. Îi simțit coloana vertebrală sub palme. Inima îi bătea doar la câțiva centimetri de inima lui.

– Simt nevoia să-ți spun ceva, spuse peste umărul lui.

El își ridică încet capul. Ea se depărtă puțin de el. El păru destul de dezamăgit.

– Sînt îngrijorată de ceva și vreau să vorbim pe șleau!

Expresia lui de neliniște crescuse. Oftă.

– Mă gîndesc că tu crezi că sînt o persoană cumsecade și voiam să știi că nu sînt. Sînt mediocră și egoistă în cea mai mare parte a timpului.

El își atinse creștetul, confuz.

– Ești prea bun pentru mine, îi explică ea.

– Asta este imposibil.

– Nu, serios, Win. Tu ești un om bun, iar eu numai pretind că sînt bună. Ți-am dat această impresie falsă că sînt altruistă și drăguță. Și, de fapt, nu sînt.

Win ridică din sprîncene.

– Doamne, ce ușurare! Ți se pare ție că eu sînt bun, dar tocmai începeam să mă simt intimidat.

– Da?

– Da, da!

– Cîștig opt dolari și jumătate pe oră ca să stau cu Valia.

Carmen își imagină că era momentul să facă toate dezvăluirile.

– Doamne, dar meriți o sută!

Ea rîse.

– Amuzant este că am sfîrșit prin a ține cu adevărat de ea. Partea aceasta e gratis! adăugă ea.

El o studie îndelung, cu o privire cercetătoare în ochi, înainte de a deschide gura.

– Eu am fost gras.

Carmen își simți sprîncenele luînd-o în sus.

– Poftim?

– Am fost gras. Am fost un copil gras. Cum am ajuns la capitolul dezvăluiri, aş putea și eu să fac cîteva.

Ea nu se putea obține să nu-l măsoare de sus pînă jos, în caz că nu remarcase vreo sută de kilograme pe corpul lui. Nu existau.

– Aveam treisprezece ani în vara aceea cînd părinții m-au trimis într-o tabără pentru grași. În vara următoare, am crescut șase centimetri și am făcut înot la modul serios. Totuși, copilul cel gras trăiește încă în mine.

Carmen încercă să potrivească și piesa aceea într-un puzzle, puzzle-ul lui Win. Se potrivea, într-un fel amuzant. El își dresе glasul.

– Așadar, după cum vezi, eu sînt cel care se preface! Tu ești prea bună pentru mine.

– Este imposibil! spuse ea.

El se apropie din nou de ea. O privi îndelung în ochi apoi o trase, în cel mai intim mod posibil, de una dintre bretelele Pantaloniilor.

– Dacă tu ești prea bună pentru mine și eu prea bun pentru tine, ce înseamnă asta?

– Că ne potrivim?

El zîmbi.

– Am voie?

Voia să o prindă din nou în brațe.

– Te rog!

În fața automatului de bomboane, sub haloul luminii fluorescente de pe culoar, înconjurați de mirosul de oameni bătrîni, el își puse buzele pe buzele ei. O sărută ușor și delicat la început, apoi mai apăsător.

Își îngropă capul în gîtul ei. Îi dădu părul la o parte și o sărută pe gît. Ea suspină ușor.

– Voiam să fac asta de mult, murmură el la urechea ei.

– Mmmm...

Acum ea îi căută buzele. Îl sărută pierdută. Poate pentru prima dată, săruta pe cineva fără un singur gînd despre cum era și ce era sau ce însemna acel lucru.

Îl sărută cu o pornire din adîncul sufletului ei. O doamnă în vîrstă ieși cu scaunul ei cu roțile din cameră și îi surprinse asupra faptului.

– N-ați putea voi doi, porumbeilor, să faceți asta altundeva? bombăni ea.

Carmen și Win începură să rîdă, luînd-o la fugă spre lift. Se ținură de mîna cît coborîră și după ce ieșiră din hol.

Carmen mergea și îl ținea strâns de mână și brusc avu ciudata impresie că buna Carmen mergea înaintea ei, la câțiva metri în față, ca o fantomă, ca un spirit plutitor.

Era o zi a miracolelor ziua aceea. Carmen puse stăpânire pe acel spirit. Intră în buna Carmen și se făcu una cu ea. O lăsă să plece afară din ea pe Carmen cea rea, dacă mai era nevoie.

Și, astfel, ușile spitalului se deschiseră și Carmen cea întreagă ieși, renăscută, în lume.

Pantoful îmi e desfăcut,
Piciorului meu îi este
frig,
Am o pasăre
Și vreau să o țin în mână.
Dr Seuss

Tibby nu ieșise încă din atmosferă.

Cufundată în lumina amurgului, mergea pe Connecticut Avenue. Mașinile se grăbeau pe lângă ea. Oamenii mergeau încoace și-n colo. Tibby se simțea de parcă fusese aspirată de o gaură de vierme și scuipată apoi în lumea obișnuită. Lumea era obișnuită, dar ea nu mai era deloc obișnuită.

Gaura de vierme se întâmplă să fie destul de mizerabilă. La spital se spălase pe mâini și pe față și își scosese halatul pătat. Își scosese Pantalonii și-și pusese o pereche de pantaloni de spital. Așa plecase. Sperase să nu fie arestată pentru acel lucru. Se simțea încă lipicioasă. Nu voia să se mai gândească la nimic. Simțea nevoia să-l găsească pe Brian. Nu voia să ajungă să se lase doborâtă de oboseală.

Știa că el era acasă. Acasă la ea. O luă în direcția care trebuia.

La o stradă de casă îl zări mergînd spre ea. Nu era nici un dubiu. Era una din acele zile.

Nu alergară unul în brațele celuilalt sau ceva de genul acesta. Se îndreptă spre ea și cînd ajunse la ea se întoarse cu 180° așa încît acum mergeau amîndoi în aceeași direcție. Au mers așa, mult timp. Ea îi căută mîna. El o prinse de mîna.

– Am o idee, spuse ea.

– Bine, spuse el fără să o întrebe ce idee. Era dornic să lase lucrurile în voia lor. Traversară străzi după străzi apoi urcară dealul spre piscina de la Rockwood. Săriră peste un rîuleț. Urcară apoi niște scări. Cînd ajunseră la gard, era întuneric. Și ei se simțeau minunat. Un loc înalt este tot ce ai nevoie pentru a-l sări.

– Putem să ne cățărăm pe aici! zise ea și îi arătă spărtura din gardul de sîrmă.

Brian părea că gîndește că lucrul avea o logică. Ea o luă înaintea. El o urmă. Așa mititică cum era se cățara foarte ușor. Sări ultimii cinci-șase metri și se binedispuse. El își făcu apariția lîngă ea.

– Ești gata?

– Cred că da, răspunse el, încrezător, chiar dacă nu știa despre ce vorbea ea.

Ea începu să-și desfacă nasturii la cămașă și ochii lui se măriră ușor. Avea un sutien frumos. Totul era frumos. Îi văzu pielea strălucind în aerul

cald al serii. Își scoase pantalonii verzi ca apa. Asta era ceva nou. Îi lăsă să alunece, îi luă și îi împături cu grijă. Chiloții ei aveau culoarea roz și totul părea normal.

Ochii lui Brian priviră în altă parte, apoi înapoi la ea. Erau grijulii, surprinși și plini de speranță. Și plini de dor. Era și mult dor. El aștepta permisiunea de a-și lăsa ochii să se oprească asupra ei. Și ea îi dădu această permisiune, dintr-o privire.

– Acum e rîndul tău.

El își scoase cămașa și jeanșii în cîteva secunde. Își lăsă hainele pe jos, grămadă. Pielea îi strălucea deasupra și sub șortul pe care i-l cumpăraseră chiar ea, trei bucăți la nouă dolari, de la Old Navy. Nu-și dăduse seama că-i vede din nou, în acel context. Trase scurt aer în piept. Și-l imaginase de multe ori, înainte. Realitatea era mai bună. O ținea din nou de mîină. Își lăsară ochii să alerge nevăzuți unul pe trupul celuilalt. Ce altceva mai era de ascuns? Ea nu voia să ascundă nimic.

Ea îl conduse pînă la margine. Alese dinadins capătul adînc al piscinei. Stăteau unul lîngă altul, cu degetele de la picioare îndoite peste marginea piscinei. Îl privi, drept în ochi. El o privi la fel. Se vor distra bine.

Unu. Doi. Trei.

Și săriră amîndoi odată.

Bridget se simțea mai bine, trupește. Dramatic de bolnavă, dramatic de mai bine, tipic pentru ea!

Aflînd despre nașterea frățiorului lui Carmen, se bucură foarte mult. Vestea veni ca un pahar de apă rece, proaspătă, pentru sufletul ei. Petrecu aproape o săptămînă trimițîndu-i flori și baloane Cristinei.

Dar totuși o durea inima. Voia să-l vadă pe Eric. Avea nevoie să-l vadă. Dorea dureros prezența lui. Dar el plecase. Sîmbătă dispăruse fără urmă.

Nu era în cabina lui. Nu fusese în sala de mese, trei zile la rînd. Într-un tîrziu, își luă inima în dinți și se duse la Joe.

– Se pare că mi-am pierdut partenerul, spuse ea, încercînd să pară relaxată.

– Îl placi acum, nu-i așa? spuse Joe, șmecheros.

Îi veni să-l plesnească.

– Știi unde s-a dus? Nu putea să-i pronunțe numele lui Eric.

– N-am nici o idee!

Bătu cu piciorul gol în podeaua biroului principal.

– Știi cînd se întoarce?

– Ar face bine să vină pînă luni. Avem de susținut un concurs greu.

Îl ura pe Joe în acel moment, cutremurele din San José sau nu. Era un tip care își vedea de propriul interes, fără să-i pese de alții.

– Nu ți-a spus nimic?

– A spus că trebuie să plece pentru câteva zile.

Atîta tot.

Bridget plecă nervoasă. Practic țipă cînd o așchie din podeaua de pin îi intră adînc în degetul mare de la picior. De ce naiba nu-și pusese blestemații ăia de pantofi? Ce se întîmpla cu ea?

Unde se dusesese Eric? Pentru ce? Trebuise să plece departe de ea? Ce se petrecuse între ei doi?

În seara aceea, încercă să alerge, dar se simți slăbită. Nu putea mânca nimic. Le sună pe Lena, Carmen și Tibby de la telefonul fix, din biroul personalului, și le lăsă mesaje fiecăreia. Asta o făcea să intre în panică. De ce nu le putea găsi? Se simțea teribil de singură.

Se gîndi să o sune pe Greta, dar nu știa cum să-și pună sentimentele în ordine. Ce să-i explice? Eric nu era iubitul ei. Nu era nimic pentru el. De ce simțea așa de disperat nevoia de el?

Stătea pe debarcader, la lac, și urmărea cum se îngroșau norii. Își dorea să plouă tare și îndelung, și să îndepărteze totul. Niciodată ploaia nu vine cînd o chemi.

Nu putea să stea locului. Mergea încoace și-ncolo. Îi dădu un picior mingii de fotbal, jucîndu-se pe terenul de golf. Fulgerul la distanță nu fusese adevărat. Era gol și fals, un fulger din cauza căldurii. Nu un fulger de ploaie.

Oricît de mult se felicita singură că reușise ca vara aceea cu Eric să fie diferită de vara trecută, totul începea să pară deranjant de asemănător.

Ca și înainte, se deschisese unei clipe de intimitate și, cînd încercase să o regăsească, nu mai era nimeni și nimic acolo. Eric îi oferea, fie că voia sau nu, o idee formidabilă despre dragoste. Dar pentru ea durase numai atît cît să constate apoi cît de săracă rămăsese. El o împinsese spre acel moment ca să o distrugă apoi. O făcuse să vrea și apoi nu-i mai oferea nimic.

De ce-i făcea așa ceva? De ce-l lăsa ea să-i facă așa ceva? Cum se putea dărui ea așa, chiar și după ce primise deja o lecție așa de amară?

Își dorea să nu o fi găsit într-o așa stare febrilă, vulnerabilă. Dorea să nu-și fi făcut griji pentru ea și să nu fi avut grijă de ea, și să nu o fi ținut în brațe toată noaptea. Toate acestea însemnau extaz, și pierderea lui neașteptată, inexplicabilă, era prea dureroasă ca s-o poată suporta. Mai degrabă ar fi vrut să treacă prin viață, întrebîndu-se dacă a fost posibil un asemenea lucru, decît știind că totul a fost real, dar nu a fost pentru ea.

Ce demnă de milă era! Dorea să renunțe, să alunge tot ce avea, cel mai prețios lucru pe care-l avea. Pentru ce? Una era să te sacrifici pentru o cauză superioară. Alta era să te autodistrugi pentru o persoană care nici măcar nu te vrea. Era un act de autojertfire, de sacrificiu, pe care nimeni

nu-l aprecia, care nu făcea nimic bun nimănui. Ce putea fi mai tragic decît atît?

Credea că era independentă și puternică, dar gustase puțin din dragoste și era mai înfometată ca oricine acum. O dorea cu nesaț.

Toate desenele fuseseră dificile, dar Lena îl lăsase pe cel mai dificil la sfîrșit.

Stătea pe gînduri. Își făcuse manichiura și pedichiura, împreună cu Effie. Își petrecuse dimineața făcînd cumpărături și gătind pentru familia lui Carmen, din dorința de a fi de ajutor. Ea și Carmen petrecuseră seri fericite vorbind, așezate pe podea, despre desen și despre Win, și despre plajă, urmărind, pur și simplu, respirația bebelușului.

Dar acum sosise momentul. Mapa ei cu lucrări urma să fie pusă la poștă în ziua următoare; nu mai putea amîna în nici un fel momentul. Cînd era liniște în casă și lumina era bună, își punea pe ea Pantalonii Călători, se așeza în fața oglinzii din dormitorul ei și se apuca de lucru.

Una era să te uiți la problemele altora. Alta era să te uiți la propriile probleme. Dacă sentimentele și așteptările făceau dificil de citit pe fața cuiva drag, cît de mult puteai citi pe propria față?

Dar unul dintre lucrurile surprinzătoare pe care le descoperi Lena în timp ce își privea fața în oglindă a fost că fața ei nu-i era așa de familiară ca altele. Da, se uitase destul de mult la ea, în decursul anilor. Dar fața ei nu era așa de

înrădăcinată în creierul ei cum erau chipurile mamei și a tatălui ei.

Lena avea o relație amuzantă cu fața ei. O voia și nu o voia minunat de frumoasă. O privea cu dorința de a găsi o fisură care să o arunce dintr-o categorie (frumoasă) într-alta (urâtă). Și se uita la ea cu teama că nu va reuși să găsească acea fisură. Oricum, de obicei, nu o găsea.

Era cam cum spusese Tolstoi în *Anna Karenina* despre toate familiile fericite care seamănă toate unele cu altele. Lena simțea că toate fețele frumoase erau asemănătoare – cinstit, just, exact.

Ceea ce le separa era urîtenia, tristețea. Lena nu găsea așa de multă urîtenie obiectivă în fața ei. Dar tristețea era evidentă.

În timp ce începea să deseneze limita exterioară a obrazului ei, își dădu seama că avea aspectul unei persoane care aștepta. Oare ce aștepta ea?

Pe Kostos, desigur. Cel care era în permanență acolo, în timp ce ea îl evita în mod intenționat.

Încă îl aștepta să se întoarcă la ea, chiar dacă el nu avea de gând să o facă. Era încă preocupată de ceva ce nu se va întâmpla. Era bună la așteptat.

Este un lucru trist să fii bun la așteptat.

„Eliberează-mă!“ îl imploră ea, fără cuvinte.

Avea nevoie să se desprindă de el. Avea nevoie să-și continue viața. Poate chiar să se îndrăgostească din nou. Avea un candidat în minte.

Era ușor să-ți dorești să renunți la tortură, la inima frântă și la Kostos cel absent. Cel puțin, părea a fi ușor. Dar exista un clenci. Ca să lași durerea să plece, trebuia să renunți și la alte părți: la sentimentul de a fi iubit. Sentimentul de a fi dorit și chiar acela că cineva are nevoie de tine.

Felul în care Kostos o privea și o mîngîia. Felul în care suna numele ei cînd îl pronunța el. Cîți de „Te iubesc“ scrisese el, începînd cu sfîrșitul celei de-a treia scrisori și pînă la ultima lui scrisoare (șaptesprezece – unul pentru fiecare an de viață al ei.). Și, da, ea citea încă acele scrisori. Este vremea pentru o confesiune completă: citea acele scrisori. Nu de suferință se agăța ea de bunăvoie. Se agăța de un lucru prețios. Dar lucrul acela prețios o destina, condamna, irevocabil, suferinței.

Îl aștepta pe Kostos să vină la ea. Îl aștepta s-o elibereze. Trăia liniștit, pasiv, la marginea vieților mai importante ale altor oameni: cea a tatălui ei, cea a lui Kostos. Ocupa locul pe care i-l lăsau ei.

Nu-l mai putea aștepta pe Kostos. Acesta era lucrul pe care îl citi pe fața pe care o văzu în oglindă și pe hîrtie. Exista o persoană care o putea elibera pe Lena și Lena o privea pe acea persoană drept în față.

Beezy,

Sună-mă, vrei? Lucrurile astea sînt pentru tine și sînt pline de forță, așa că poartă-le. (Cu grijă! Trebuie să spun, Bee, că sînt îngrijorată pentru tine.) Mă aflu aici, dar pot fi acolo, într-o clipă. Sună-mă.

Cu dragoste,

Len

Am nevoie de steaua ta
numai pentru o zi.

Nick Drake

Bridget nu îl văzu pe Eric pînă luni dimineața, tîrziu. În timpul care trecuse, ea simțise că universul ar fi putut exploda și s-ar fi putut răci, și ar fi putut da naștere cîtorva noi galaxii.

El nu se uită la ea și nici ea nu îl privi. Ori, oricum, nu îl lăsa să vadă că îl privea. El era cel care o evita, nu-i așa ? Ura asemenea persoane. Se ura și pe ea cînd făcea așa. Cum se poate transforma o persoană din eroul ei în distrugătorul ei, într-un timp atît de scurt?

Competiția dintre tabere începu luni. Pentru că era o săptămîină competițională, ea și Eric se duseră la lac. Aceasta era perioada verii în care toți trăiau și respirau numai fotbal. Eric și Bridget încetară să simtă nevoia să se vadă unul cu altul.

Marti după-amiază, echipa lui Bridget cîștigase deja primele două meciuri. De obicei își conducea jucătorii dur, dar era amuzantă. Acum îi conducea și mai dur și nu mai era amuzantă. Era rea.

Și echipa lui Eric câștigase două meciuri. Oricît de supărată era, Bridget trebuia să mărturisească totuși că Eric era probabil cel mai bun dintre antrenori. Era răbdător și intuitiv, și avea deja trei ani în Divizia 1 de fotbal. Bridget era considerată de ceilalți antrenori ca fiind talentată, dar imprevizibilă și fără experiență. Și avea cîteva talente reale în mîinile ei. Toată lumea era de acord că echipa lui Eric era echipa care avea să fie învinsă. Așa că Bridget era hotărîtă să bată acea echipă.

Poate nu era cel mai matur mod de a se lupta cu furia ei. Dar avea o mare cantitate de energie periculoasă în ea și era mai bine să o folosească la fotbal, decît în, să spunem, diverse mașinațiuni.

Așadar, ea știa că echipa ei și a lui Eric se vor întîlni în finală, vineri. Își petrecuse fiecare moment de pînă atunci, lucrînd la tehnica și strategia jocului. Avea cîteva jucători cu adevărat buni: Karl Lundgren, Aiden Gross, Russell Chen. Știa exact cum să-i folosească. Era un jucător, Naughton, care cerea ceva atenție.

Analiză echipa lui Eric. Planifică întîlniri pe ascuns cu propria echipă la lumina reflectoarelor, în pădure, după cină. Îi lua pe membrii echipei la alergări, dimineata devreme. Trebuia să se abțină să nu impună un ritm zdrobitor.

De trei-patru ori în zilele care trecuseră, Eric o privise și-i făcuse cu mîna sau încercase să-i prindă

privirea. Ea continua să-și țină capul în jos. Nu avea de gând să mai spere ceva.

Joi seara, găsi Pantalonii Călători înghesuiți într-o sacoșă Jiffy, în cutia poștală, împreună cu un bilet de la Lena. Era ocupată.

Vineri dimineța se sculă la ora cinci. Era prea preocupată să doarmă. Își puse tricoul albastru al echipei. Își perie părul și îl lăsă pe spate. Ca hipnotizată, se machie și își dăduse cu puțin albastru în jurul ochilor. Culoarea se potrivea cu ochii ei, cu Pantalonii ei, cu starea ei și cu tricoul ei. Spiritul echipei și toate celelalte.

Ieși ca să-și consulte carnetelul cu note în lumina primelor raze de soare care atingeau pământul. Era încă fixată pe Naughton. Fiecare merită o șansă. Fiecare are ceva de oferit.

Într-o clipă de inspirație, se duse în cabina lui și îl trezi.

– Îmbracă-te și ne întâlnim pe terenul din sud.

El avea o privire plină de speranță și Bridget bănuî că speranța lui avea legătură cu altceva, nu cu fotbalul.

– Naughty¹! Nimic de genul acesta. Trebuie doar să văd ce fac cu tine.

El știa că e un jucător neconvențional. Dacă nu o știa, trebuia să o afle.

Cînd ajunse pe teren, ea îi ordonă să treacă în poartă. Într-un fel, Eric avusese dreptate.

¹ *Naughty*, „obraznic“, în lb. engl. (n.tr.)

Deficiențele lui Naughty îl făceau o alegere teribilă pentru un portar. Dar, pe de altă parte, era ceva în ceea ce-l privea...

– Gata? întrebă ea așezându-se cu mingea la circa patru metri de poartă.

Trase un șut drept spre el, puternic, dar nu foarte puternic. El ieși din poartă și atinse mingea cu mâinile, lăsînd-o să intre apoi în poartă. Picioarele lui mari nu fuseseră bune de nimic și mâinile, chiar mai proaste de atît. Ea se întreba de ce se fixase el pe fotbal încă din clasa întîi, cum îi mărturisise el cu mîndrie că se întîmplase.

– Hai să mai încercăm o dată.

Aruncă mingea către ea și ea o stopă cu piciorul. Încercă mai multe șuturi direct spre poartă.

Nu putea sta locului, cît să prindă mingea care venea direct spre el. Simțea nevoia să se miște. Se răsucea încontinuu, aproape tot timpul.

Ea decise să încerce să-și pună în practică teoria. Se mai dădu puțin înapoi și își făcu ceva loc care să-i permită să alerge. Lovi mingea cu putere, trimițînd-o drept în colțul din stînga sus al porții. Urmări cu uimire și de asemenea cu satisfacție cum corpul lui se lansă în direcția mingii. Sări înalt și, cu mâinile întinse la maximum, prinse mingea.

– Uau! Frumos! strigă ea.

Înlăuntrul ei, țipa de bucurie, dar nu dorise să dea așa mare importanță.

Îi trimise alte mingi și mai puternice, îndreptate spre unghiuri și el le prinse pe fiecare dintre ele. Nu putea apăra poarta cînd asta însemna doar să stea în poartă. Nu trebuia să fie lăsat deloc să gîndească, altfel mintea îl sabota complet. Dar se putea mișca. Avea un simț remarcabil, aproape ca un spiriduș, simțea unde urma să vină mingea și, cu cît aceasta venea mai repede, cu cît era mai departe de el, cu atît mai impresionantă era abilitatea lui de a o prinde.

Spre final, ajunsese de fapt, o provocare să tragă un șut pe care el să nu-l poată apăra. Numai ultimul și cel mai frumos șut al ei se transformă într-un gol.

Se duse spre el și îi strînse mîna. Îl bătut puternic pe spate.

– Naughty, ai ceva, nu știu ce, dar ai ceva deosebit!

– Arăți uluitor, spuse Tibby stînd în fața Cristinei, la măsuta din bucătărie.

Cristina își lăsa capul în jos cu modestie. Privi mîndră spre copilul ei. Părea că și ea se simte uluită.

– Sînt norocoasă, asta e! spuse Cristina, legă-nînd puțin copilul în brațe. Dar, ascultă, Tibby. Cristina își îndreptă privirea spre ușa închisă. Vreau să fim numai noi două – făcu o pauză și privi copilul – ei, numai noi trei! – cîteva minute, pentru că vreau să te întreb ceva. Este ceva serios

și nu trebuie să spui da și nici măcar nu trebuie să răspunzi pe loc.

– Bine, zise Tibby, neputîndu-și stăpîni o ușoară nervozitate. Doar nu ai de gînd să mă rogi să fiu din nou asistenta ta la naștere, nu-i așa ?

Cristina izbucni așa de tare în rîs, încît copilul o privi mirat.

– Nu că n-ai fi fost exact de ce aveam nevoie în acel moment, spuse Cristina la modul cel mai serios. Ai fost.

Ochii ei priveau primejdios de strălucitor și Tibby își simți propriii ochi devenind la fel de strălucitori.

– Vreau să te întreb dacă ai vrea să fii nașa copilului.

Ochii lui Tibby se făcură mari de tot.

– Știi că sună a ceva greu, dar nu trebuie să fie așa. Tu ai jucat deja un rol special în viața lui, oricum. Vreau să fii conștientă de asta. Mi-ar plăcea să cred că vei continua să-ți împarți viața cu el, măcar puțin.

Tibby nu avu nevoie să se gîndească prea mult.

– Mi-ar face mare plăcere!

– Serios?

– Absolut!

– Grozav!

– Trebuie să-l îndrum din punct de vedere religios? întrebă Tibby cu oarecare neliniște.

Cristina clătină din cap.

– Nu, nu. Învață-l cum se fac filmele. Sau spune-i despre mașini. Du-l la filmele pe care eu nu-i voi da voie să le vadă.

Tibby aprobă, dînd din cap. Îi plăcea ideea.

– Doamne, așteaptă să le spun și părinților mei! spuse cu bucurie. Sînt o mamă singură adolescentă.

Rîsul Cristinei izbucni din nou zgomotos, dar, de această dată, copilul nu mai remarcă.

Carmen își făcu apariția în ușă. Purta o rochie de plajă din Tonger și pielea îi era tăbăcită și lucioasă.

– Ei, ce-a spus? întrebă ea.

– A spus da.

– Felicitări pentru voi toți trei, spuse Carmen.

– Mulțumim. Da, unde te duci, domnișoară Superbitate? o întrebă Tibby.

– Iese cu Win. Nu l-ai cunoscut încă?

Cristina arăta așa de fericită, de parcă ea se ducea la întîlnire.

– Abia aștept să-l cunosc. Cum arată? întrebă Tibby.

Carmen arată înspre bucătica rozalie și zbîrcită de frățior.

– Ei, nu seamănă deloc cu Ryan Breckman...

Finala campionatului a fost un lung și aprig joc defensiv.

Tîrziu, în a doua repriză, amîndouă echipele erau epuizate.

Era versiunea fotbalistică a jocului de-a frînghia¹. Bridget își pusese ce avea mai bun și mai strălucitor în apărare. Nu făcuse nimic pentru ofensivă. Chiar și Naughty a fost un timp centru înaintaș.

În poartă îl puse pe Mikey Rosen. Acesta era echilibrat și competent. Nu făcea nimic de mîntuială, cînd apăra o lovitură obișnuită și chiar una bună. Și, oricum, apărarea ei era așa de puternică și bine gîndită – încît nici nu credea că sarcina lui va fi așa de importantă. Treaba era că ea nu-și antrenase echipa pentru a cîștiga. Nu încă. Aceasta făcuse strategia ei mai simplă. Mergea la un rezultat de 0 la 0 sau de egalitate. Echipa nu prea pricepea de ce lucrurile stăteau în acel fel, dar aveau încredere în ea.

– Apărare, le spuse subordonaților ei.

„Apărare“, spunea fiecărui jucător, de fiecare dată cînd deschidea gura. „Apărare“, striga din străfundul plămînilor cînd mingea trecea de centrul terenului. Avea un singur gînd.

– Nu pase! bolborosea spre ei.

Uneori este mai ușor să te concentrezi total și complet pe un singur obiectiv clar.

Mergea de-a lungul terenului pe partea ei și Eric pe partea lui. El vedea ce făcea ea, dar nu înțelegea de ce. Ei îi plăcea să-l vadă confuz. El

¹ Partenerii trag de aceeași frînghie, stînd într-un picior și încercînd să se dezechilibreze. (n.tr.)

trebuia să-și schimbe strategia pentru a se potrivi cu a ei și echipa lui ieși puțin din ritm, exact așa cum sperase ea să se întâmple.

Fluierul final dădu verdictul pe care-l sperase ea: 0 la 0. Acum trebuiau să treacă de prelungiri și să încerce să evite regula golului de aur.

Toată tabăra se adunase pe marginile terenului, în acel moment. Cereau luptă pînă la sînge. Era frustrant să urmărești așa un joc lung fără măcar un singur gol. Fără măcar o singură acțiune periculoasă la poartă.

Își adună echipa strîns în jurul ei. Toți ochii erau îndreptați spre ochii ei. Ca antrenoare, asta era ceea ce voia: să se simtă total atașată și în deplină sincronizare cu fiecare din jucătorii ei. Concentrarea ei îi captiva. Nu avea nevoie de un discurs. Le captase privirile.

– Zero! le spuse în șoaptă. Puteți să o faceți?

Ei strigară și țipară, și țîșniră înapoi pe teren.

Printre toate țipetele și înjurăturile din partea fanilor, echipa ei trecu prin prelungiri. Fără eroisme. Jucaseră puternic și ferm defensiv. Își făcuseră antrenoearea să se simtă mîndră de ei.

Un alt fluier anunță sfîrșitul meciului și începutul șuturilor la poartă, pentru a se decide cîștigătorul. Arbitrul dădu cu banul și echipa lui Bridget cîștigă primul șut. Exact așa cum plănuiise ea. Îi făcu semn cu capul lui Russell Chen. El nu era un jucător așa de tare ca

Lundgren, dar trăgea bine la poartă și, jucînd ca fundaș tot meciul, era gata să explodeze acum.

Inima lui Bridget tresări cînd portarul lui Eric își ocupă poziția și ceilalți membri ai echipei se adunară în cercul din centru.

Arbitrii își ocupară pozițiile și Russell se așeză la locul de executare a penaltiului. Urmări baletul „ghici unde“ dintre trăgătorul la poartă și portar și apoi cînd mingea lovi direct partea de sus a porții. Portarul lui Eric nu ghicise direcția. Nici măcar nu atinse balonul.

Toată echipa ei și jumătate din fani izbucniră în urale. Telepatic, îi avertiză să nu-și piardă concentrarea încă și, fiind așa de sincronizați cum erau, jucătorii părură să fi priceput mesajul.

Era acum rîndul echipei lui Eric.

Nu era problemă pe cine va alege să tragă la poartă. Jerome Lewis era probabil cel mai bun jucător din tabără. Merse spre locul de executare a penaltiului.

Echipa lui Bridget o privea fără să respire. Știa că are un as în mîneacă. Ea îl bătu pe Naughton pe umăr.

– Mergi și arată-le ce poți!

El păru surprins, de parcă nu-i venea să creadă că ea chiar vrea asta.

– Mergi! strigă ea.

El se duse. Nu se grăbea. Toți șopteau și vorbeau între ei, în timp ce-i urmăreau marșul lent

spre poartă. Chiar și arbitrii își întorceau privirile spre ea, ca și cum ar fi spus: „Ești sigură că asta vrei?” Ea așteptă pînă Naughton își ocupă poziția înainte de a-i face semn arbitrului.

Pentru prima oară, Eric se uită direct la ea. Era un om căruia îi plăcea competiția, desigur, dar acum el arăta mai preocupat de sănătatea ei mintală. Jucătorii lui zîmbeau între ei cu îngîmfare, în cercul central.

Bridget își fixă ochii pe Naughton și îl țintui cu privirea. El avea nevoie să știe că ea crede în el.

Potrivit regulilor taberei, se aplica regula „sudden death”¹. Dacă Lewis reușea să marcheze, șuturile continuau în runda următoare. Dacă rata, jocul se încheia.

Arbitrul fluieră. De obicei, ca antrenor al echipei adverse spera ca șuteurul să rateze. În cazul ciudat al lui Naughton, lucrurile stăteau dimpotrivă. „Te rog, Doamne, lasă-l pe băiatul ăsta să tragă un șut bun!”, își spunea în gînd Bridget.

Lewis reuși un șut magnific. Toată tabăra era în liniște perfectă, în timp ce toți urmăreau mingea zburînd prin aer spre poartă. Naughton păru să sară în sus în chiar secunda în care mingea părăsise piciorul lui Lewis. Țasta era un

¹ „Moarte subită” (n.tr.)

aspect. Bridget știa că Naughton avea ochi incredibil de buni.

Mingea zbură, Naughton făcu un salt și întâlnește mingea chiar în cel mai înalt punct din colțul porții. Naughton apucă mingea în aer și ateriză la pământ cu ea în mâini. Era așa de surprins de realizarea lui, încât făcu un pas greșit și lăsa mingea să-i sară din mâini. Din fericire, ea sări spre exteriorul liniei porții, și nu spre interiorul acesteia.

Năucită, mulțimea izbucni în urale. Bridget urmărea cu încântare și mândrie echipa ei alergând spre poartă și purtându-l pe Naughton pe umeri. Îl purtau spre antrenarea lui, punându-l la picioarele ei. Printre urale, ea îl îmbrățișă și depuse un sărut apăsător pe obrazul lui. El părea să fie încântat de aceasta.

Le permise cu grație să răstoarne conținutul rece ca gheața al răcitorului de apă pe capul ei. Apoi veni momentul să-și strângă mâinile cu adversarii. Se înșirară, Bridget la sfârșit, și își loviră palmele sau își strînseră mâinile. Ultimii doi care au stat față în față fură antrenorii.

— Ai câștigat. Nici nu mă îndoiam, spuse Eric galant, înclinându-se în fața ei, ca și cum ea ar fi fost o femeie de afaceri japoneză și nu o fată care-l iubea până la uitarea de sine.

Nu se putu stăpîni să nu-l privească în ochi. Pentru o clipă. „Și totuși, nu am cîștigat, nu-i așa?”

Lenny. Salut. Sînt Bee. Sînt bine. De-adevăratelea. Nu te mai îngrijora! Dar chiar vreau să vorbesc cu tine. Sînt gata să vin acasă. Îmi este foarte dor de tine. Salut! Știu ce nume i-ai dat bebelușului! Îmi place! A fost ideea lui Carmen? Probabil că a rîs de s-a prăpădit. Sună-mă... Nu, nu-ți face probleme. Este imposibil să mă suni aici. O să te sun tot eu. Și nu fi îngrijorată pentru mine! Bine? Îmi este dor de tine. Billip.

Sînt dorințe nesfîrșite
în mine.

William Shakespeare

Lena îi încredință lui Annik mapa cu lucrări.

Amînase prea mult și brusc se simțea ciudat de nerăbdătoare. Dar nu era așa. Annik își lăsă creionul jos, își puse ochelarii și începu să răsfoiască imediat filele.

Nu trecură trei minute, că închise mapa și își ridică privirea.

– Nu are importanță dacă cîștigi bursa!

Lena își înălță capul, privind-o mirată.

– Are, pentru mine! zise ea.

– Vei primi bursa, spuse Annik închizînd subiectul. Numai dacă tipii din comisie nu sînt orbi sau complet idioți. Îi zîmbi Lenei. Motivul pentru care nu contează este că desenele sînt foarte reușite. Indiferent ce se întîmplă după aceasta, este fără importanță. Un mic accident de mașină. O boală fără importanță. O mică durere sufletească. Acum, ești artistă!

Annik spusese cuvîntul „artistă“, de parcă acesta ar fi fost mai bun decît supererou sau nemuritor.

– Mulțumesc. Cred...

– Nu este un cadou pe care ți-l fac eu. Ți l-ai făcut tu singură.

– Tu m-ai ajutat.

– Așa sper. Ai făcut mai mult și mai bine decît îmi imaginam.

– Am reușit. Încep cu adevărat să cred astfel.

– Ai reușit. Se poate vedea. Simt că ai reușit.

Lena zîmbi la gîndul celor văzute și simțite în acea încăpere.

– Hei, te pot întreba ceva ?

– Bineînțeles, răspunse Annik.

– Mă întreb de mult timp aceasta. Simt că ar trebui să te întreb, pur și simplu.

Annik dădu din cap încurajator, ca și cum aproape că știa ce avea Lena de gînd să spună.

– De ce ești într-un scaun cu roțile?

Annik se trînti cu spatele pe spătarul scaunului în incredibilul ei fel de a fi.

– Doamne, nu credeam că vei mai întreba vreodată!

Win aștepta în fața blocului, cu motorul mașinii pornit.

Carmen nu-și imaginase niciodată că va exista un băiat cu care va merge la Target ca să cumpere

articole pentru școală. Totuși, făceau și lucrul acela împreună, cu multă plăcere.

Carmen dădu buzna pe ușa de la intrare ca să-și ia lista de cumpărături și cardul. Uitase să le ia cu ea la micul dejun, unde se întâlнисeră toți: Tibby, Brie, Lena, Effie și Win, la Tastee Diner, cu vreo două ore înainte.

Carmen se opri puțin în camera de zi. Era uimită cât de diferită era atmosfera din apartament, în acele zile de cînd cu Win, de cînd apăruse bebelușul. Pereții păreau mai apropiați și totuși podeaua părea ușor mai largă. Era liniște. Pentru prima dată aerul condiționat era mut. O boare ușoară de toamnă intra prin fereastra deschisă. Poate de aceea i se părea că e un aer nou în încăpere.

Se grăbea, avea treburi de făcut. Cu toate acestea, acel apartament o aștepta pe ea. Întotdeauna avea să o aștepte.

Știa că, dacă va da colțul la capătul holului, o va găsi pe mama ei în cameră împreună cu bebelușul. Și chiar așa a fost. Ea și cu bebelușul Ryan stăteau îmbrățișați în pat.

Își petrecuseră dimineața amîndoi cu mîncatul și dormitul. Adesea, în momentele ei libere, Carmen îi vizita, săruta întîi pumnișorii copilului, înfășîndu-l ca pe un păpușoi, înainte ca el să se desfacă din nou din scutece. Acum Cristina dormea și Ryan începea să se agite. Carmen își

puse mîna pe spatele lui micuț, admirînd efortul frățiorului ei.

Avea sentimente foarte diferite față de el, nu așa cum se așteptase. Era al ei, și durerile lui, fragilitatea lui, temperamentul lui și forma urechilor lui erau deja exact ca ale ei. Dar respecta totuși faptul că Ryan era al Cristinei și al lui David.

Se așteptase, înainte ca el să se nască, că va fi parte a vechii ei lumi, rivalizînd cu ea pentru spațiul ei și tot ce-i aparținea deja. Dar nu se întîmplase așa. El aparținea lumii celei noi. Amîndoi aparțineau acesteia, împreună.

Victoria lui Bridget nu fusese prea dulce. Mă rog, aici nu e vorba de jucătorii ei. Pentru ei fusese dulce. Mărșăluiseră prin tabără ca niște eroi tot restul săptămînii, dezbătînd și repovestind momentele majore ale jocului (nu erau prea multe). Era fericită pentru ei. Ajunse să-i iubească.

Avusese o binecuvîntată zi acasă, în Bethesda, și vederea prietenelor ei o făcu să simtă din nou că viața are un sens. Cînd revenise în tabără, se îmbrățișase cu Diana și mîncase și dormise, recăpătîndu-și puterile. Știa că-și poate vindeca inima rănită, dar asta însemna efort și, în același timp, multă încredere.

Își dădu seama că povestea cu Eric nu se încheiase. Își putea ține tristețea pentru ea și putea să se întrebe pe vecie ce se întâmplase, de fapt. Cu două veri înainte, ea rămăsese fără cuvinte. Luase totul asupra ei, plînsese și suferise înlăuntrul ei. Dar nu mai avea chef deloc să facă la fel.

Așteptă pînă ce tabăra se mai liniști și plecă să-l caute chiar în cabina lui. Asta îi aduse aminte de alte cîteva experiențe de demult, cînd îl scosese din pat. Atunci, ea intrase în încăpere să-l caute. Acum, era ca un pelerin. Bătu politicos la ușă și așteptă.

El veni la ușă și îi deschise. Părea a-i fi frică de ea sau așa i se părea ei?

— Te superi dacă te invit la o plimbare? îl întrebă.

Era pe punctul să-i spună ceva care să-l liniștească, că nu-i va face nimic, dar să fi fost absolut necesar? Nu-și dovedise deja bunele intenții? Nu erau acestea o garanție pentru ea? Sau nicio-dată nu poți înceta să trăiești un lucru ca acesta? Poate o fată să-și recîștige cu adevărat buna reputație în vreun fel care să conteze?

El aprobă, dînd din cap. Dispăru pentru cîteva secunde și reveni. Purta un tricou, un șort și pantofi.

Mergeau deja de ceva timp. Ea avea părul prins cu un elastic. Purta un tricou de fotbalist

peste pantaloni. Încercase timp de o săptămână să poarte pantofi, dar acum era iar cu picioarele goale. Decisese că poate suporta o înțepătură în vreo așchie, din cînd în cînd, drept plată pentru libertatea picioarelor.

Fără să-și dea seama, coborau spre lac și se urcară pe doc. Se așezară amîndoi, unul lîngă altul. Acela era locul lor.

Era lună plină și destul de lumină, ca umbrele lor să se profileze pe apă. Ei îi plăceau imaginile lor acvatice.

– Îți voi vorbi un timp și tu să mă asculți. Bine?

De ce mai spusese, oare, „Bine?” Oricum nu voia să-i ceară permisiunea.

El aprobă, dînd din cap.

– Voi vorbi despre lucruri care nu-ți fac plăcere, îl avertiză ea.

El aprobă din nou, dînd din cap. Arăta obosit, remarcă ea. Chiar și în lumina aceea slabă, putea vedea cearcănele albastrui din jurul ochilor lui. Arăta de parcă nu se răsese de ceva timp.

– Am crezut că, în vara aceasta, am devenit prieteni. Nu credeam că va fi posibil, după ceea ce am făcut amîndoi – eu am făcut – acum două veri, dar s-a întîmplat. Eram fericită. Îmi plăcea să fiu prietena ta. Admit că poate am avut și alte gînduri, dar ele nu au însemnat pentru mine așa

de mult, cât însemna să fiu prietena ta. Eram fericită să fiu apropiată de tine, în orice fel.

Brigdet simțea nevoia să fie cinstită în acel moment. De aceea se afla acolo. El se uita în jos, jucându-se cu bentița de piele uzată de la încheietura mîinii.

– Nu încercam să devin iubita ta. Știu că ai o iubită. Accept situația. Nu voiam să mă pun în calea voastră. Sînt fericită pentru tine, dacă tu ești fericit cu ea. Nu spun că nu mi-a fost greu, dar este adevărat... adică, acesta este adevărul. Voiam să ai încredere în mine.

Încă privind în jos, el păru de acord cu ea.

– Și am petrecut ceva timp împreună, am făcut tot felul de lucruri împreună și ne-am simțit bine. Cel puțin, eu m-am simțit bine. Și cred că și tu te-ai simțit bine.

Vocea ei deveni un pic șovăitoare, dar continuă.

– Și atunci cînd m-am îmbolnăvit, tu ai avut grijă de mine. Ai avut grijă de mine, cum nimeni nu a avut vreodată. Chiar dacă toată viața noastră va trece și nu ne vom mai revedea sau nu vom mai vorbi unul cu altul, nu voi uita niciodată.

Tăcu, pentru ca lacrimile să nu-i înece cuvintele. Voia să și le păstreze în ochi, dacă era posibil.

– Am avut încredere în tine. Credeam că îți pasă de mine. Nu ca iubită. Nu despre asta vorbesc. Am avut încredere în tine ca în prietenul meu. Și, apoi, tu ai dispărut. Nu mi-am putut imagina ce s-a întâmplat. Te-am simțit așa de aproape de mine, și tu ai plecat. M-ai făcut să cred în tine și apoi m-ai lăsat baltă. Așa faci de obicei? Îi lași pe oameni să se apropie de tine numai pentru ca apoi să-i dezamăgești?

Își șterse lacrimile, înainte ca ele să se prelingă pe obraji.

Acum, Eric o privea, cu ochii serioși și strălucitori, ca și ai ei.

– Bee. Nu. Nu așa stau lucrurile cu mine...

Ei îi tremura barba, deși își dorea să nu se fi întâmplat așa ceva.

– Dar cum stau?

El își îndreptă puțin spatele. Își studie nodurile degetelor. Își deschise și își strânse la loc pumnul.

– Acum eu voi vorbi un timp și tu vei asculta, bine?

– Bine.

– Motivul pentru care nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat este că mă urăsc pentru acele momente. Nu spun că tu nu ai avut nici o vină, pentru că ai avut. Dar puteam să mă opun. Asta trebuia să fac. Dar, nu am făcut-o, fiindcă voiam același lucru pe care-l voiai și tu, și asta

era greșit. Crezi că a fost numai vina ta, dar și eu voiam la fel de mult. Trebuia să știi asta.

Abia dacă mai putea mișca. Îi urmărea figura și îl asculta.

— Motivul pentru care am dispărut după ce te-ai îmbolnăvit este fiindcă trebuia să merg la New York și nu puteam amîna. Am mers cu mașina pînă acolo și m-am întîlnit cu Kaya pentru că trebuia să-i spun că nu mai pot fi cu ea.

Bridget trase scurt aer în piept.

El arăta trist.

— Credeam că o iubesc. Acum două luni, i-am spus că o iubesc. Nu puteam lăsa lucrurile așa. Mi se părea greșit.

Bridget voia teribil să-i pună întrebări, dar voia, de asemenea, să respecte legămîntul de a tăcea. Își strînse buzele ca să nu scoată nici o vorbă.

El își deschise pumnii și își uni mîinile, ca și cum urma să se roage.

— Spun că era o greșeală pentru că știam că nu puteam să o iubesc de adevărat, dacă am simțit ceva așa de intens pentru altcineva.

Bridget înghețase. Îi era frică să se gîndească la ce voia el să spună în caz că nu voia să spună ceea ce credea ea că vrea să spună.

— Și motivul pentru care am fost rezervat față de tine este acela că, atunci cînd sînt lîngă tine, nu

mai gîndesc foarte corect. Am nevoie să mă gîndesc bine, înainte de a mai face vreo prostie.

Bridget îi aruncă o privire. Speranța îi umplea pieptul, chiar dacă încerca să o alunge.

– Cînd am fost la New York, tot ce am vrut era să mă întorc repede la tine. Dar ce însemna asta? Că am terminat cu Kaya, așa că mă puteam vedea cu tine? Că eu eram un tip care uita o fată pe care crezuse că o iubea, în cinci ore sau chiar mai puțin de atît? Și, oricum, nu am vrut să te simți tu responsabilă de ruptura noastră. Știu că nu așteptai asta. Toată vara ai fost destul de lipsită de egoism pentru a respecta legătura mea cu Kaya și eu am fost la fel. Este urît. Nu am simțit că merit să alerg înapoi la tine. Îmi era rușine.

Bridget nu putea urmări toate aceste gînduri. Nu-și putea da seama încotro o va lua relația lor.

– Există un lucru de care sînt sigur și știu că e corect. Noi am petrecut împreună acea noapte, eu ținîndu-te în brațe, și am simțit ceva mai puternic decît am simțit vreodată pentru altcineva, pînă atunci, și mai puternic chiar decît am crezut eu că e posibil să simți pentru cineva. M-a dat peste cap. Teoretic numai, fiindcă m-a făcut să înțeleg că nu mai puteam fi cu Kaya.

Clătină capul din nou. Arăta parcă dezgustat de el însuși, dar încercă să rîdă.

– Am dorit să fiu rațional, să cred că decizia mea privind-o pe Kaya este teoretică, și nu indusă

de atracția mea nebunească, irațională, pentru tine.

– Așa este? îl întrebă ea fără suflare... teoretic?

El o privi în față foarte îndeaproape.

– Nicidecum!

Hei, voi de acolo!

6 1/2 zile! Ahhh!... Iahhh!... Uahhh!...

Carmă.

Scrisoarea ajunsese la Lena cu marca poștei din Providence, Rhode Island, și aproape în ultimul moment în care se mai putea, înainte de excursia pe plajă de la sfârșitul verii.

Inima Lenei lăcrimă când o deschise, dar știa că ea nu avea să îi determine soarta, chiar dacă răspunsul era nu. Pentru că Annik avea dreptate. Era artistă. Își va croi un drum al ei, indiferent ce ar spune oricine. Soarta ei nu mai aparținea nimănui de atunci înainte.

Scrisoarea nu spunea „nu“, spunea „da“. Lena își închise ochii și lăsă fericirea să curgă pretutindeni prin trupul ei. Era severă cu ea însăși, în ce privea fericirea, dar momentul acela îl merita. Se duse în bucătărie și se așeză pe scrisoare, pur și simplu, gândindu-se îndelung la conținutul ei. Voia să meargă și putea să meargă. Nu avea nevoie de banii părinților ei, nu avea nevoie de permisiunea lor. Se gândise și la acel lucru. Nu

avea nevoie de ea, dar o voia. Iată ce reușise să facă.

Își puse pe ea o fustă curată și o bluză frumoasă, de pînză. Își perie și își întinse părul, își puse cercei cu perle în urechi. Luă mașina mamei ei, ca să meargă la birou la tatăl ei.

Domnul Jeffords, secretarul acestuia, o invită pe Lena înăuntru fără a o anunța.

Tatăl ei păru surprins să o vadă pe Lena în prag.

Într-adevăr, era așa de surprins, părea așa de sincer fericit la vederea ei, de parcă uitase tot ce se petrecuse în cele două luni care trecuseră și revenise, instinctiv, la vechea lui tandrețe.

— Intră, se grăbi el să o invite, ridicîndu-se în picioare. Ea avea încă în mînă scrisoarea, cînd se așeză în fața lui.

— Am vorbit la școala de artă cu privire la bursă, spuse ea.

— Ai primit-o, spuse el cu voce egală.

— De unde știi?

El părea calm.

— Pentru că ți-am văzut desenele. Cînd le-am văzut, am știut că vei cîștiga bursa.

Acesta a fost unul dintre complimentele cele mai puțin directe pe care le primise ea vreodată. Dacă primise vreunul vreodată.

— Tati, nu vreau să te supăr sau să te dezamălesc. Dar chiar vreau să merg la această școală. Vreau ca tu și mami să vreți și voi acest lucru.

El suspină. Își puse cotul pe birou și își sprijini obrazul în palmă ca un tînăr.

– Lena, mă tem că eu sînt cel care te-a supărat și te-a dezamăgit pe tine.

Ea nu se grăbi să-l aprobe, dar nici nu avea de gînd să-l contrazică.

– Trebuie să mergi la școala de artă. Mi-ai dovedit-o cu desenele acelea, exact cum le-ai dovedit-o și celor care ți-au acordat bursa.

Rămase rezervată în continuare. Nu avea încă încredere în spusele lui.

– Așadar, nu ai nimic împotrivă?

El rămase pe gînduri un timp.

– Sînt onorat că mă întrebi, cînd tu ți-ai cîștigat singură dreptul să nu mă întrebi nimic.

O dorea în piept.

– Vreau să te întreb. Pentru mine contează ce spui tu.

– Răspunsul este da.

– Îți mulțumesc!

Se ridică să plece.

– Lena?

– Da?

– Cînd am început să-mi dau seama, cu ajutorul mamei tale, cît de mari erau greșelile mele recente, zise el și își dresе vocea, m-am simțit mîndru de tine pentru că nu ai ținut cont de ele.

– Nu prea ai făcut în așa fel, încît să-mi fie și mie mai ușor, îi spuse ea cu onestitate.

Valia 123.

Dumnezeu să mă ajute, Rena dragă, vin acasă!

George a înțeles, în sfârșit. Effie mă va duce acasă cu avionul, peste o săptămână. Te rog, înțelege-te cu Pina, dacă poți să-ți pierzi ceva timp cu ea, să-mi arătască și mie casa.

Rena Downs:

Draga mea Valia, plîng cînd citesc scrisoarea ta. Ce fericite vom fi să te avem din nou acasă, în locul cărui îi aparții.

Am încercat, în felul
meu, să fiu liberă

Leonard Cohen

– Salut, tati.

– Carmen? Salut! Ce faci?

Se simțea ușor rușinată, dar nu mai putea amîna lucrurile.

– Bine!

– Ce face copilul?

– E foarte bine. Lovește cu picioarele ca unul cu centura neagră!

Albert rîse apreciativ, deși era vorba de copilul fostei lui soții și a noului ei soț.

– Ce face mama ta? Întrebă el sincer interesat.

– Și ea e bine. Toți spun că-și revine, e așa cum era cu optsprezece ani înainte!

– Sînt sigur de asta, spuse tatăl ușor malițios.

– Deci, tati?

– Daa ?

– M-am tot gîndit...

El așteptă răbdător, deși ea își cam dorea ca el să intervină.

– Crezi că... um, îşi îndepărtă părul greu de gîtul transpirat. Crezi că cei de la Williams m-ar putea accepta din nou?

– Chiar crezi că vrei să mergi acolo?

Carmen nu voia să dea impresia că ia o decizie rapid, așa că nu dădu răspuns imediat, ci făcut pauză.

– Da.

Carmen îşi mușcă buzele.

– Mă gîndeam că aş putea să stau la cămin acolo, ştii, să capăt experienţă de colegiu şi să fiu totuşi aproape de casă. Dar, apoi, mi-am dat seama, că vreau, chiar vreau să merg la Williams; crezi că mă vor accepta înapoi? Doamne, vreau să spun, care sînt şansele ca ei să mai aibă vreun loc liber?

Vocea îi era deja agitată şi nu mai părea deloc calmă.

– Să văd ce pot să fac. Lasă-mă să sun.

Carmen încercă să-şi cureţe camera în timp ce aştepta. Adevărul e că făcu toate acestea spasmodic, făcînd ordine de mîntuială, cum ar fi să pună la întîmplare bateria în sertarul cu ciorapi, ca să nu o mai vadă în faţa ochilor, ceea ce nu făcea decît să complice momentul curăţeniei adevărate, de mai tîrziu.

La mai puţin de zece minute, sună telefonul. Îl ridică la mijlocul primului clinchet. Aşa era de calmă.

– Alo?

– Alo, zise vocea tatălui ei.

– Ai vorbit cu ei?

– Da. Și Colegiul Williams spune că te primesc.

– Mă primesc?

– Daaa!

– Așa de simplu?

– Păi, da!

– Glumești.

– Nu!

– Serios?

Lui Carmen îi era frică să se bucure așa de curînd.

– Sînt fericit pentru tine, iepurașule. Citesc în vocea ta că asta este ceea ce îți doreai.

– Cu adevărat, asta este ce-mi doream!

Își scutură capul, simțind cum nervii îi străbat tot corpul.

– Nu pot să cred că este așa de ușor.

El nu răspunse la asta.

– Mai bine ai începe să împachetezi. Și distrează-te la plajă cu prietenele tale în weekendul acesta.

– Așa voi face. Mulțumesc!

După ce îi spuse că îl iubește și puse telefonul în furcă, o cuprinse o altă bănuială meschină. Să fi fost acesta un caz de înțelegere secretă între părinți, din nou? Poate chiar o falsă intervenție părintească?

Oare tatăl ei chiar sunase la Williams să le spună că ea nu va merge la acest colegiu, atunci când se răzgîndise? Oare tatăl ei își retrăsese atunci banii dați în avans? Să fi fost și acela un caz în care părinții o cunoșteau mai bine decît se cunoștea ea însăși?

Într-un fel, era ceva sîcîitor. Dar, la urma urmelor, era bine să fi iubită.

Carmabelle: Îți poi în bagaje topul verde, pentru ca eu să flu extrem de șmecheră și să ți-l fur în primul minut în care te întorci cu spatele?

Tibberon: Bineînțeles. Dar cum să alfu cine mi l-a furat?

Carmabelle: Sînt emoționată.

Tibberon: Și eu sînt emoționată.

Timp de trei zile, Bridget îl lăsă pe Eric singur ca să-și limpezească gîndurile. Și la sfîrșitul celei de-a treia zi, chiar cînd credea că nu mai suportă așteptarea, capul lui, cu gînduri cu tot, își făcu apariția lîngă patul ei, în care ea stătea întinsă.

— Te deranjează să faci o plimbare cu mine? șopti el.

Ea sări din pat. Îl urmă afară din cabină, în tricou și șort. Brusc, își aduse aminte de ceva ce-i spusese Carmen la începutul verii.

— Mă poți aștepta o secundă?

Îl lăsă afară și se întoarse în cabină. Își găsi rochia albă, de la petrecerea seniorilor, încă

ghemuită la fundul sacoșei ei. Nu se gândise că o va purta. Își scoase hainele de pe ea și își trase rochia peste cap. Din fericire, materialul mătăsos nu se șifona.

Pantalonii ar fi fost prima ei alegere, desigur, dar trebuise să-i trimită înapoi Lenei. Și, în afară de aceasta, nu voia să fie lacomă. Primise deja ceea ce-și dorea de la ei.

– Bine, spuse ea, reapărînd alături de el în întuneric. Picioarele ei erau tot goale și părul în neorînduială.

El clipi și de dădu un pas înapoi ca să o privească.

– Doamne, Bee, murmură el.

Ea nu prea înțelese ce voia el să spună, dar nu avea de gînd să-l preseze în vreun fel.

Merseră unul lîngă altul înspre lac. Ea încercă să nu țopăie, dar nu se prea putea abține. Era fericită. Mîna ei se lipi în trecere de mîna lui și nervii ei începură să cedeze. După toate cele prin care trecuseră împreună, tot ce simțiseră și despre care vorbiseră, nici măcar nu mai știau acum cum să se atingă unul pe celălalt.

Își ocupară locurile obișnuite de pe doc. Bridget putea simți căldura lăsată de ei, ultima dată, pe scîndurile marcate de vreme. Își lăsa picioarele să atîrne deasupra apei, făcîndu-i plăcere să simtă aerul sub degetele goale. Trupurile nu mai făceau umbre în noaptea aceasta, erau complet învăluite în noapte.

Eric se trase puțin mai aproape. Avea o expresie glumeață.

– Știi ceva?

– Ce?

– Când ți-am văzut numele pe lista antenelor, înainte de venirea verii, am avut o presimțire. Știam că-mi vei da din nou viața peste cap.

Ceea ce spunea nu dădea impresia că îi părea rău.

– Dacă aș fi văzut lista, nu știu dacă aș mai fi venit, șopti Bridget.

El oftă.

– Așa de tare nu-ți plăceam?

– Uuuf. Nu-mi plăceai? spuse ea, zîmbind puțin. Nu. Nu acesta este cuvântul. Îmi era frică de tine. Nu voiam să mai simt toate lucrurile astea din nou.

– Era greu, nu-i așa?

– Situația scăpase oarecum de sub control.

– Am mai crescut de-atunci.

– Puțin. Îmi place să cred acest lucru.

– Ai crescut. Te-ai schimbat. Și totuși, nu.

O trecu un fior. Cam așa era.

– Îmi pare rău că am dispărut așa, spuse el cu tristețe. Nu am vrut să te rănesc. Nu știam dacă și tu simțai ce simțeam eu. Mă temeam că numai eu simțeam astfel.

– Nu era adevărat!

– Acuma știu.

Rămaseră puțin pe gânduri.

– Mă bucur că nu am citit lista cu antrenorii.
Mă bucur că am venit, spuse ea, după un timp

– Și eu, la fel. Trebuia să ne găsim unul pe celălalt, într-un târziu.

– Adevărat?

– Da. Așa trebuia să fie.

– Așa crezi?

Ea agreea ideea.

– Da.

– Așa ți-au spus gândurile tale? Când au făcut-o?

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. El zîmbi, dar arăta de asemenea serios.

– Da. Așa mi-au spus. Poate nu chiar de-a dreptul. Poate că nu asta așteptam eu să-mi spună. Dar asta au făcut. Deci, asta e!

– De unde știau ele?

– Pentru că atunci când am stat lîngă tine, pe patul meu, a fost un moment în care am putut simți tot prin ce trecuseși tu și mi-a venit ideea că, dacă aș fi putut să te fac fericită, atunci și aș fi fost și eu fericit.

Bridget era prea emoționată ca să poată vorbi. Își lăsă capul spre el. El își puse brațele în jurul ei și ea pe ale ei în jurul lui. O spusese simplu, dar acele cuvinte erau suficiente pentru o viață întreagă. Putea să o facă fericită. O făcuse.

Ultima dată, începuseră cu sfîrșitul. De data aceea, începuseră cu începutul. Nu poți șterge

trecutul. Nici măcar nu-l poți schimba. Dar, uneori, viața îți oferă posibilitatea să îl îndrepti.

Poate că mâine se vor săruta. Poate că în următoarele săptămîni vor ști cum să se mîngîie unul pe celălalt, să-și transpună sentimentele în gesturi de toate felurile. Într-o zi, spera ea, vor face dragoste.

Dar, acum, era tot ce își dorea.

Luîndu-ne după lumina
soarelui, am părăsit lumea
veche.

Christofor Columb

Casa de pe plajă a familiei Morgan avea covoare de nisip. Frigiderul era gol, cu excepția unei jumătăți de franzelă. Oalele și tigăile arătau vechi de doi ani, deși Joe le spălase foarte recent.

Dar casa era uluitor de frumoasă, înălțîndu-se deasupra ierbii de mare, în mijlocul unor dune joase, aflate la doar opt metri sau cam așa de la țărmul Oceanului Atlantic.

Primul lucru pe care îl făcură cînd ajunseră acolo a fost să-și smulgă hainele de pe ele (conform unei înțelegeri anterioare, purtau costume de baie pe dedesubt) și să alerge țipînd și strigînd în ocean.

Valurile erau înalte și dure. Loveau, atacau și la sfîrșit te izbeau. Putea părea înfricoșător, se gîndea Tibby, numai că ele se țineau strîns de mîină, încît curenții de adîncime nu le putea trage pe plajă. Totul, în plus țipetele, rîsetele și chiuiturile, le făcea să se distreze de minune.

Cel de-al doilea lucru pe care îl făcură a fost să se prăbușească pe nisipul cald. Soarele după-amiezii le usca spinările, în timp ce ele stătea acolo întinse, umăr lângă umăr. Inima lui Tibby încă bătea de frica amenințării apei. Avea pietricele în costumul de baie. Îi plăcea să simtă nisipul sub obraz. Se simțea fericită.

Voia să lase acea fericire să-i fie ghid. Nu va mai aștepta viitorul cu nerăbdare. Nu-și va mai obosi creierul așa de tare.

Vor fi despărțiri inevitabile. Unele de rutină. Ca atunci când o privea pe Lena și pe Bee plecând cu mașina spre Providence, într-o mașină U-Haul¹, joi. Și-o putea imagina pe Bee claxonînd pe parcursul primilor șapte kilometri departe de casă. Apoi, va fi momentul de vineri, când o va săruta pe Carmen și o va urmări cu privirea plecând spre Massachussetts, împreună cu tatăl ei și cu toate cele cincizeci de milioane de valize ale ei. Despărțirea de la gară, sîmbătă dimineata, când ea și mama ei vor lua metroul spre New York City. Tatăl ei o va bate pe spate și lui Katherine îi va tremura bărbița, iar Nicky își va tîrî picioarele și nu îi va răspunde la sărut. Tibby putea desena, dacă încerca. Și despărțirea de Brian. Știa că nu va dura mult. Brian urma să

¹ U-Haul, companie din SUA care asigură camioane pentru mutări. (n.tr.)

meargă la Maryland, pentru că era aproape gratis, și totuși ea bănuia că el nu primise 800 de puncte la un test de matematică pentru nimic. Va găsi el drumul către ea. Știa că o va face. Era bine că ea ceruse o cameră single.

Dar momentul acela era pentru Tomnatică și numai pentru ele. Era weekendul lor de excepție. Vor trăi fericirea fiecăruia dintre acele momente, nu contează cât de scurte vor fi. Împreună. Tomnaticile puteau chiar să fie împreună.

Făcură apoi duș (deși apa fierbinte se termină după ce făcu baie Carmen și înainte de a intra Lena la duș) și mîncară un prînz tîrziu, cu sandviciuri cu brînză la grătar, și prăjiturile, simțindu-se obosite de soare și foarte înfometate, așa cum te face oceanul să te simți.

Primul apel pe mobil sună imediat după prînz.

– Adevărat? Grozav! rîdea Carmen și îndepărtă cîtiva centimetri telefonul de la gură. Win a văzut-o pe Katherine în salonul copiilor, la spital, astăzi, îi explică ea lui Tibby. Casca de hockey nu mai există!

– Știu. O să-i lipsească.

Tibby zîmbi, apreciativ. Îl plăcea pe Win. Ea îi dăduse marele imbold lui Win. Dar își dădu seama că voia ca el să nu li se alăture chiar imediat.

Al doilea apel veni de la Valia. Evident, Valia nu putea găsi fotocopia desenului pe care i-l făcuse Lena și o voia de urgență, ca să o ducă cu ea în Grecia. Valia era foarte vioaie și își revărsa energia în activitatea de împachetare. Valia insistă să vină Carmen la telefon ca să-i poată spune ceva despre noul serial la care se uita, același show stupid la care obișnuia să se uite împreună.

Al treilea apel a fost de la Bee. Tibby vedea că Bee era topită la telefon și știu că e din pricina lui Eric. Niciodată nu o putea invidia pe Bee – sau pe oricine iubea ea, totuna – o voce care îi sugera imaginea perfectă a fericirii.

Tibby stătea în picioare la tezgheaua din bucătărie și se gândea la numărul de voci care se alăturaseră vieților lor.

Apoi sună Brian, pe mobilul lui Tibby. Voia să vorbească cu ea și ea voia să vorbească cu el – doar câteva minute.

Imediat ce Tibby închise, alte două telefoane începură să sune, în același timp. Lena prinse ocheada lui Tibby.

– Ce se petrece aici? E ca o glumă! spuse ea.

Tibby aprobă.

– Numai că nu-mi pot da seama dacă e amuzantă sau nu!

Cina se desfășură în cel mai mare haos, cu toate telefoanele sunînd și din cauza lui Carmen care aproape că dădu foc la casă, uitînd orezul pe foc. Nu prea era liniște. Era ca un fel de vrajă, care o lămurea pe Tibby cît de bogată și amuzantă era lumea lor și ce legături strînse existau între ele. Era oarecum trist, în sensul că-și imaginase că acea lume se va opri pentru o săptămînă, pentru ca ele să poată exista împreună, în solitudine. Dar lumea nu se oprise în loc pentru ele. Dacă nu cumva, chiar se grăbea și mai tare.

Cîteva ore mai tîrziu, miezul nopții venise și trecuse, și Tibby nu putea adormi. Stătea pe podeaua plină de nisip a micului dormitor și abia se putea stăpîni să nu se simtă puțin dezamăgită. Nu că noaptea lor nu fusese amuzantă, pentru că fusese. După ce focul din bucătărie fusese stins, se hotărîseră să abandoneze soba și să mănînce la prînz pînici cu unt de arahide și să bea milkshake. Au mîncat așa de mult, că s-au întins toate gemînd epuizate pe podeaua camerei de zi.

Erau așa de multe lucruri despre care trebuiau să vorbească, așa de multe persoane de trecut în revistă, așa de multe griji viitoare care le apăsau, încît abia dacă reușiseră să înceapă discuția. Ascultaseră muzică și căzuseră într-un somn dulce ca mierea și abia se tîrîseră spre paturile lor.

În acea noapte, pentru prima dată, lumea le păruse mult prea mare ca să o poată cuprinde în micul lor cerc de prietene. Astfel va fi și viitorul?

Crescuseră. Era inevitabil, și Tibby învățase bine în vara aceea să nu se opună creșterii. În fața lor existau iubiți și familii, și planuri de viitor, care le așteptau cu nerăbdare.

Dar, Te rog, Doamne, nu o pune să aleagă! Nu putea negocia un astfel de târg, dacă creșterea însemna să se îndepărteze de prietenia lor, care era chiar centrul vieții ei, lucrul care-i dădea putere și echilibru.

Întunericul începu să o apese și valurile întunecate loveau tare țărmul. Pe neașteptate, Tibby simți că se sufocă. Poate că pentru prima dată în viața ei simți teamă față de spațiul mic, limitat, și nu față de cel mare, infinit. Fără să se gândească, ieși din dormitor pe vârful picioarelor, coborî scările și ieși afară.

Tibby se simțea ca și cum ar fi mers în vis, într-un vis fericit, când zări la distanță trei siluete stînd pe nisip. Rîse la vederea acelor trei capete familiare. Era tot ca un vis faptul că afla mai multe decît putea cu adevărat să știe. Știa ce simțeau ele, știa că era același lucru pe care-l simțea și ea, și, știind lucrul acela, simți forța legăturii dintre ele.

Părea că o așteptau, deși nu aveau cum să știe că va veni și ea. Când Tibby se apropie îndeajuns, Bee o apucă de mână și o trase în jos, în micul lor cerc.

– Salut!

Vocea lui Tibby era liniștită, dar aproape buimacă.

– Țsta e locul în care se adună copiii cei buni, spuse Bee, rîzînd.

– Cred că nimeni nu putea dormi, spuse Lena, dînd din umeri.

– Avem prea multe de discutat, șopti Carmen.

Un val aproape că le atinse picioarele. Dar nici uneia nu îi veni ideea să se mute în alt loc. Își strînseră cercul și Carmen puse în mijloc Pantalonii, făcînd un cerc și din vara lor.

Tibby oftă citind o stare de bine, de neexprimat în cuvinte, pe fețele prietenelor ei. În fața ochilor ei, noaptea aceasta se transformase într-o *oază de liniște și de încredere*. Acela era viitorul. Viața le va fi mai ocupată și mai variată, plină atît cu lucruri frumoase, cît și cu momente nefericite. Dacă prietenia lor cerea exclusivitate sau solitudine, nu va putea funcționa. Dacă cerea ca totul să decurgă conform planurilor ar fi slăbit și, în cele din urmă, s-ar fi destrămat. Pe de altă parte, își dădu seama că, dacă erau flexibile și mature, dacă

își puteau asuma schimbarea, atunci vor rămîne prietene.

Tibby își aminti de visul ei legat de împăiere și înțelese într-un alt fel frumusețea Pantaloniilor. Pantalonii puteau merge în continuare cu ele.

– Indiferent ce se întîmplă, spuse Bridget, ne vom avea mereu una pe alta.

Mă întorc din nou la
început.
Coldplay¹

Epilog

În ultima noastră oră împreună, pe plajă, am schimbat cadouri între noi, în loc să ne spunem la revedere. Nu plănuiserăm să fie așa. Așa a fost să fie, ne-am întâlnit pe plajă, în toiul nopții. Fiecare dintre noi voia câte ceva ce putea păstra.

Soarele își trimitea raze roz și galbene, în spatele capetelor noastre și oceanul se înnegura. Nisipul părea mai moale în lumina blândă. Aerul era cald și îmbietor.

Nu-ți pot spune tot ce s-a spus și tot ce am simțit acolo. Pur și simplu nu pot. Dar îți voi spune ce s-a întâmplat ca să-ți poți face o idee. Te vei descurca mai bine cu imaginația ta, decât aș putea s-o fac eu, cu cuvintele mele.

Carmen a trebuit să fie prima pentru că era cea mai puțin răbdătoare. Nu în a primi, ci în a oferi.

¹ Trupă englezească de rock, înființată în 1987. (n.tr.)

– Pentru pereții dormitoarelor noastre, anunță ea, înmînîndu-ne cadourile.

Carmen găsisese patru rame verticale, lungi, și lipise trei fotografii în fiecare dintre ele. Prima fotografie, deasupra, era una cu mamele noastre, ca tinere mame, în anii optzeci, stînd pe un zid, ținîndu-se de după umeri, îmbrăcate în jeansi. Fotografia ne era tuturor familiară. Ușor prăfuită și pătată. Ușor îmbătrînită. Ușor de frînt inimile ca să și-o amintească pe Marly, așa cum era de fiecare dată. Următoarea fotografie, cea din mijloc, era de asemenea veche, una de care abia dacă-mi aduceam aminte să o fi văzut vreodată. Eram noi patru, la vîrsta la care începi să mergi în picioare, cu fețele iscodind de după o canapea. Arătam ca o trupă de fete, în miniatură. Carmen arăta ca o cîntăreață. Eu, mică și dezorientată, arătam ca aceea care punea instrumentele în priză. Îmi venea să rîd, văzînd-o. Fotografia de jos era de la absolvire, toate patru, în aceeași ordine, aceleași fete, aceleași expresii.

Plînsul ne-a cuprins pe toate cam în același timp. Era inevitabil. Era ca senzația pe care o ai cînd te afli afară în ploaie, fără pelerină sau umbrelă. Te aperi o vreme să nu te ude ploaia și apoi te lași în voia ei și îți dai seama că e destul de plăcut. Te întrebi, de ce mă opun eu unor lucruri, care, dacă nu le mai opun rezistență și le accept, nici nu sînt prea rele?

Urmă Bee. Ea ne dădu cutiuțe drăguțe cu bijuterii. Le-am desfăcut pe toate imediat.

Pe patru lăntișoare delicate atârnavau patru mini pandantive identice. Pantaloni. Erau mici pandantive din argint, în formă de pantaloni, exact ca Pantalonii noștri. De atunci, aceia urmau să fie Pantalonii noștri, într-un fel nou, diferit.

Bee povesti cum Greta găsisese unul într-un chioșc cu bijuterii, în mijlocul mall-ului din Huntsville, Alabama. Ea și cu Greta îl pisaseră pe bijutier, pe domnul Bosey, pînă ce le mai făcuse încă trei la fel.

Ni le-am pus una alteia, le-am închis, ținînd părul ridicat. Eu am apăsat mica amuletă pe piept, știind că de acum încolo, acolo va trăi. Nu ne puteam uita una la alta decît pe furiș. Era greu să suporti atîtea sentimente.

Veni rîndul Lenei să ne dea cadourile. Le și împachetase. Am desfăcut hîrtia, fiecare în felul ei: eu am pliat-o pentru a o folosi în viitor, Bee a rupt-o cu sălbăticie și a făcut-o mici fărîme, ca să o sufle vîntul, răspîndind-o pe toată plaja.

Lena făcuse patru desene aproape identice și le înrămase, unul pentru fiecare. Desenase Pantalonii Călători de două ori, din față și din spate. Dar îi desenase cu susul în jos, în așa fel încît formau un W mare. Lîngă el, Lena așezase litera e. Desenul se citea WE¹.

¹ „Noi“ (n.tr.)

Eu am fost ultima. Le-am dat video casete cu etichete special decorate.

– Trebuie să le vedeți! le-am spus.

Eram sigură că aparatul video era deja în funcțiune. Deci, odată ce am părăsit plaja și am intrat în casă, nu mi-a luat mult timp să pun caseta să ruleze.

Era un film scurt. Numai zece minute. Cea mai mare parte a lui arăta lucruri din colecția părinților mei, dar reușisem să am și lucruri de la Tina și de la Ari. Chiar le arătasem celor două și mamei filmul, cu cîteva seri mai înainte, în cămăruța noastră, dar le rugasem să țină secret. Toate trei lăcrimaseră, în timp ce eu mă aplecasem cu totul deasupra televizorului, încercînd să fiu tare. La sfîrșit, cele trei mame se îmbrățișară. M-au emoționat, era un super film pe 8 mm, de modă veche, de atmosferă, un pic mișcat, care ne arăta pe noi mergînd de-a bușilea în grădina Lenei. Ei, Lena se cam temea, așa că noi, celelalte, mai mult o înghionteam și o rostogoleam. Eu eram un copil slăbuț, chel și fără chef. Părul lui Bee arăta ca niște pene albe care-i ornau capul. Mergea repede de-a bușilea. Mama ei trebuia s-o tragă mereu înapoi de la marginea piscinei. Fratele lui Bee, Perry, apăru puțin. Nu se mișca mult, dar reuși să găsească un gîndac în iarbă. Carmen avea cîrlionți castanii perfecți, ochi uriași și o voce puternică cu care o liniștea pe timida Lena.

Cam pe cînd aveam doi ani, părinții uneia dintre noi sau alții reușiseră să-și cumpere un aparat de filmat adevărat. Următoarea parte a filmului ne arăta pe noi, fetele, aliniat pe patru olițe de plastic. Lena stătea răbdătoare, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palmă. Eu eram micuță și păream gata să cad în oliță. Carmen încerca să smulgă piciorul unei păpuși Mary Jane. Bee termină prima. „Am terminat!“ Se ridicase și striga la cineva din afara cîmpului vizual.

Următoarele secvențe erau instantanee, un catalog cu petrecerile de zilele noastre de naștere, tunsori dificile și probleme complexe cu ortodonția. Frați, părinți, bunici și alte rude treceau prin fața noastră în diferite situații caraghioase.

Ultima parte a fost o filmare mai lungă, făcută cînd eram de vreo șapte ani. Nici măcar nu am înțeles semnificația ei cînd am urmărit-o și am ajuns la sfîrșitul filmului. Fusesse filmată pe plaja Rehoboth, probabil la vreo doi kilometri de chiar locul unde ne aflam atunci. Eram toate patru, ținîndu-ne de mîna în mijlocul unor valuri serioase, sărind, strigînd și ținînd.

Era exact ca atunci. Exact cum făcusem în acea după-amiază și în acea dimineață, mai

devreme. În timp ce mă uitam la ecran, parcă simțeam apa rece, sărată, acoperindu-mi mâinile, împreunate cu ale lui Bee într-o parte și cu ale Lenei, în cealaltă parte. Puteam auzi strigătele de bucurie ale lui Carmen. La momente diferite, noi ne aliniam în ordine diferită. Ordinea nu conta.

Imaginea rămăsese pe ecran și noi o urmăream cu privirea, chiar și când nu se mai mișca.

Atunci, demult, fusese exact ca în clipa aceea. Ca să învingem curenții, învățaserăm să ne ținem de mână.

Frăția Pantaloniilor Călători este pusă la grea încercare,
căci aceasta e ultima vară pe care fetele o mai petrec
împreună și se pregătesc pentru colegiu.

Vor lăsa în urmă adolescența, părinții,
poate chiar și prietenia lor.

Și oare nu acesta e momentul când vor avea
nevoie disperată de blugii magiei?

Mai pot ei să le salveze,
fie chiar și în ultimul moment, cel al despărțirii?

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-103-021-2
ISBN (13) 978-973-103-021-0

9 789731 030210

www.rao.ro
www.raobooks.com